

The background of the cover is a photograph of a man with short, dark hair and a light beard, wearing a brown leather jacket over a checkered shirt. He is looking slightly to the left. The background is a warm, orange-red gradient with some dark, leafless branches visible at the top right.

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Луси прекарва лятната ваканция при леля си Сара в калифорнийското градче Самър Ривър. На купон у местния красавец Тристън тя едва не е изнасилена. Спасява я привлекателният Мейсън, който се превръща в неин ангел хранител. На следващия ден Тристън изчезва безследно. Носят се слухове, че е станал жертва на провалена сделка с дрога, но трупът му така и не е намерен.

Тринадесет години по-късно Луси се завръща в Самър Ривър за погребението на леля си. С течение на времето много неща са се променили, но не и чувствата ѝ към Мейсън. Младата жена е влюбена в своя ангел хранител, който има частна агенция за разкриване на тежки престъпления. Той също не е безразличен към нея.

Двамата случайно откриват останките на Тристън, докато ремонтират камината на Сара. Но и още някой знае за извършеното преди години престъпление. Луси се намира в голяма опасност. Единствено Мейсън би могъл да я спаси отново.

1.

— И кой те назначи за мой ангел хранител? — попита Луси Шеридън.

Беше ядосана, ама наистина ядосана. Но и развълнувана. Беше сама с Мейсън Флечър, който караше по тясна, обляна от лунна светлина улица. Това трябваше да е най-романтичната вечер в живота ѝ и да ѝ се случат онези неща, върху които се градяха тийнейджърските мечти. А той развали всичко, отнасяйки се с нея като с хлапе, неспособно да се предпази дори от дъжда.

Сгуши се на пътническата седалка на пикапа, подпря единия си обут в маратонка крак върху таблото и скръсти ръце пред себе си.

— Не съм ничий ангел хранител — отвърна Мейсън, без да отвлича вниманието си от пътя. — Тази вечер просто ти правя услуга.

— Независимо дали съм я поискала или не. И от мен се очаква да съм ти благодарна?

— Малкият купон у Бринкър няма да свърши добре. Има прекалено много алкохол, наркотици и непълнолетни младежи. Едва ли ще искаш да бъдеш там, когато нахлуят ченгетата.

Спокойната му ледена увереност беше вбесяваща. Човек никога не би допуснал, че е на деветнайсет, само с три години по-голям от нея. Реалностите в тийнейджърския живот, разбира се, превръщаха тази разлика в непреодолима пропаст. За него тя беше онова, което леля Сара наричаше „затворническа примамка“^[1].

Но нещата стояха дори по-лошо. Макар и деветнайсетгодишен, Мейсън се държеше така, сякаш беше на трийсет. Леля Сара твърдеше, че през очите му надничала една стара душа.

Вярно е, че Сара често описваше хората по странен начин. Тя и нейната бизнес партньорка Мери бяха дълбоко увлечени по разни неща като медитация и моментно просветление. Но Луси трябваше да признае, че в казаното за Мейсън имаше известна доза истина. Той вече беше мъж, какъвто се съмняваше, че някой от присъстващите на

купона младежи щеше да стане някога. В сравнение с него те изглеждаха като ученици от началното училище.

Започна да си мисли, че Мейсън е по-зрял от повечето възрастни, които познаваше, в това число и от собствените ѝ родители. Когато преди три години се бяха разделили, всички ги поздравяваха за цивилизования развод. Ала познатите им не можеха да се поставят на нейно място. Никой от тях не беше тринайсетгодишното хлапе, което се крие в стаята си, докато тъй наречените възрастни водят словесни престрелки, изпълнени с обвинения и сарказъм, проникващ чак до костите. Ако последвалият след това развод минаваше за *цивилизован*, то това понятие трябваше да се изпълни с ново съдържание.

Мейсън, от друга страна, винаги бе изглеждал истински зрял човек, което сигурно не беше редно. Заедно с чичо му и по-малкия му брат се бяха преместили в Самър Ривър преди две години. Той работеше на пълен работен ден в местния железарски магазин и поправяше старата къща на брега. Това лято се грижеше за брат си сам, защото чичо му беше заминал на военна мисия някъде. Едно нещо беше кристално ясно — Мейсън приемаше живота сериозно. Луси се чудеше как се забавлява, ако изобщо имаше представа какво означава това.

Той дори шофираше като възрастен, мрачно отбеляза тя. Или поне така, както се предполага, че трябваше да карат възрастните. Начинът, по който управляваше стария пикап на чичо си, говореше достатъчно. Сменяше скоростите с плавни, обиграни движения. Нямаше рязко натискане на съединителя, криволичения по пътя и със сигурност никога не превишаваше разрешената скорост. Това би трябвало да е досадно. Но не беше. Само я караше да се чувства в добри, надеждни ръце.

— Нямаше нужда да ме спасяваш — подхвана тя. — Мога сама да се грижа за себе си.

Страхотно. Сега наистина прозвуча като малко дете.

— Тази вечер компанията не беше от твоята класа — отвърна той.

— О, я стига. Много добре знаеш, че никой няма да бъде арестуван, дори и ако ченгетата нахълтат в старото ранчо на Харпър. Шериф Хобс не е от хората, които биха вкарали деца като Тристън Бринкър и Куин Колфакс в затвора. Чух леля Сара да казва, че

началникът никога няма да се осмели да направи нещо, което би могло да вбеси бащите им.

— Да, чичо ми също твърди, че Бринкър и Колфакс държат шерифа и целия градски съвет в джобовете си. Но нищо не му пречи да отведе някои от другите младежи, само за да покаже, че си върши работата.

— И какво от това? Просто ще ги предупредят и толкова. Най-лошият сценарий би бил да се обади на леля да си ме прибере.

— Наистина ли смяташ, че това е най-лошият вариант?

— Естествено — тросна се тя. Искаше ѝ се да изскърца със зъби.

— Трябва да ми повярваш, Луси. Тази вечер мястото ти не е на купона на Бринкър.

— Сигурно си даваш сметка, че още утре сутринта всички, които са били в ранчото, ще ми се присмиват зад гърба.

Мейсън не отговори, затова тя го погледна. На проблясъците на таблото челюстта му изглеждаше като издялана от камък. И за пръв път у нея се зароди някакво любопитство.

— Има нещо, което не ми казваш, нали? — попита подозрително.

— Остави това — отвърна той.

— Като че ли е възможно. Впрочем откъде знаеше, че тази вечер съм на купона на Бринкър?

— Има ли някакво значение?

— О, да — настоя Луси. — Има.

— Говореше се, че ще ходиш. Потърсих леля ти, но не си беше вкъщи.

— Двете с Мери са в Сан Франциско. Нещо като командировка за панаира на антиките. Оставих съобщение на гласовата ѝ поща. Не че това ти влиза в работата.

Мейсън пренебрегна забележката.

— Щом разбрах, че леля ти я няма, реших да отскоча до парка, за да видя дали не си там. Досетих се, че ще отидеш без разрешение.

— Защото не фигурирам в списъка с елитните младежи?

— Защото си прекалено малка, за да се навърташ около Бринкър и Колфакс.

— Джилиън Бенсън е само с година по-голяма от мен. И много те моля, каквото и да правиш, не ми чети лекция от типа: „Не скачай от

скалата само защото всичките ти приятели го правят“.

— Джилиън не ти е приятелка.

— Но по една случайност именно тя ме покани.

— Така ли? — замислено попита той. — Виж, това е интересно.

— Обади ми се по-рано днес, за да ми каже, че ще ходи на купон у Бринкър и ме попита дали не искам да я придружа.

— И ти реши да не изпуснеш възможността.

— Не беше точно така. В първия момент ѝ отказах. Тук съм само за лятото. Познавам само няколко от местните младежи. Казах ѝ, че нямам кола и тя предложи да ме вземе от къщата на леля.

— Много мило от нейна страна, нали? — подметна Мейсън.

— Накъде биеш?

— Пи ли нещо, преди да дойда?

— Само минерална вода от бутилката, която си занесох. Освен това не ти дължа никакви обяснения.

— Значи не си вземала от онези шишета без етикети, пъхнати в касата с лед?

— Джилиън ми обясни, че били някакви енергийни напитки. Бринкър ги осигурявал за всичките си купони. Твърди, че в тях имало нещо специално.

— Но ти не си ги опитвала?

— Не се чувствам нито пияна, нито замаяна, ясно?

Луси нямаше никакво намерение да признава, че мисълта да пробва някои от тези напитки със странен цвят я плашеше до смърт. Тъжната истина беше, че още преди пристигането на Мейсън бе разбрала, че тази вечер е обречена на пълен провал. Не беше устроена да живее на ръба, да действа слепешката и да преминава бариерата на благоразумието. За нея всички казваха, че е уравновесена и отговорна — не от типа, който създава проблеми. Но това беше другият начин да ѝ намекинат, че е скучна и прекалено предпазлива. Започна да си мисли, че е обречена завинаги да остане извън невидима стъклена къща и да гледа навътре към хората, осмелили се да поемат някакъв риск и живеещи пълноценно живота си.

— Защо ти е да ходиш на купон на Бринкър, щом не искаш нито да се напиеш, нито да се замаеш? — попита Мейсън.

Тя се сви още повече на седалката.

— Исках само да танцувам. Да се позабавлявам. Хайде, можеш да ме съдиш.

— Но не танцуваше, когато влязох.

Момичето въздъхна.

— Защото никой не ме покани. Най-после ме допуснаха до един от известните купони на Бринкър и се оказа, че никой не иска да е с мен. Ти беше прав. Не плувах в свои води, бях в неподходяща компания и дрън-дрън-дрън... извадих истински късмет, че се появи тъкмо навреме. Ето. Доволен ли си?

Мейсън не отговори на въпроса, може би защото завиваше с пикапа към широка алея през стара ябълкова градина, водеща към спретнатата къща на Сара. Осветлението в стаите беше включено. Очуканият микробус с фирмен надпис „Антики Самър Ривър“ беше паркиран на обичайното си място встрани от пътеката.

— Изглежда, леля ти си е вкъщи — отбеляза той.

— Този път е подранила. — Луси разкопча предпазния колан и отвори вратата. — С Мери обикновено не се прибират от търговските си пътувания преди полунощ.

Мейсън огледа входната врата.

— Това е добре.

Луси спря над седалката и се обърна към него:

— Кое е добре?

— Няма да си сама тази нощ.

— Господи, Мейсън! Не се нуждая от бавачка. В интерес на истината, аз сама се грижа за чужди бебета. Много съм търсена за тази работа, защото съм уравновесена, отговорна и така нататък.

— Знам — каза той. — Съжалявам.

— О, недей да се извиняваш. Не ти подхожда.

Тя скочи от пикапа и понечи да затвори вратата.

— И за тази вечер също — дрезгаво продължи той. — Не исках да те карам да се чувстваш неловко.

— Аха. — Луси го погледна през все още отворената врата на кабината. — Знаеш ли какво? След няколко години, когато порасна достатъчно, можеш да ми напомниш да ти благодаря за абсолютно излишната спасителна акция тази вечер. Вероятно когато стана на трийсет или четиридесет, ще мога да оцеля по достойнство

благородните ти намерения. Или пък не. Знаеш какво казват хората: Няма ненаказано добро.

— Да, чувал съм го.

Какво пък толкова, по дяволите. Можеше да му каже и останалото.

— Впрочем трябва да те уведомя, че съвсем излишно си изгуби времето. Когато дойде, аз вече се готвех да си тръгна.

— Много неразумен план. Доста щеше да ти се наложи да повървиш.

— Щях да се оправя. Нося мобилния си телефон. Пък и това е Самър Ривър, а не някой голям град. Леля казва, че тук никога не е извършвано убийство.

— В малките градове също се случват лоши неща, както навсякъде другаде по света — отбеляза Мейсън.

— Глупости. Сега пък ще трябва да изслушам лекцията за опасността да ходя пеша по тъмно.

Затаи дъх, защото изражението на лицето му съвсем ясно говореше какво щеше да се случи. После се усмихна.

— Просто не можеш да го превъзмогнеш, нали? — продължи тя. — Роден да помага и да бъде винаги в услуга. Като нищо ще направиш кариера в правораздаването.

— Чух, че се печелят повече пари в бизнеса с недвижими имоти — веднага влезе в тона й той.

— Говоря сериозно.

Не обърна внимание на забележката й.

— Защо смяташе да се прибереш пеша?

— Защото Джилиън се напи, щом толкова държиш да знаеш истината. Ясно беше, че не иска да си тръгва. Намира Бринкър за много обаятелен. Както Впрочем всички останали момичета, а дори и някои от момчетата. От друга страна ме беше страх да я оставя да ме откара у дома. Е, сега вече научи цялата история на моята лудешка нощ навън. Ти беше прав. Не трябваше да ходя в ранчото, въпреки че половината от младежите в града бяха там. Извърши своето добро дело. Наслаждавай му се.

Входната врата се отвори. На прага застана Сара. Лампата на верандата освети започналата да посребрява кестенява коса. Както и останалите жени от рода Шеридън, тя не беше амазонка, но ръстът й

от метър и шейсет и крехката фигура бяха измамни. Десетките години занимания с йога и мъкненето на дърва за огромната камина в старата къща я бяха дарили със силни рамене и здраво, издръжливо тяло.

Тя се приближи до парапета и махна към тях.

— Здравей, Мейсън. Благодаря ти, че докара Луси до вкъщи. Тъкмо щях да ѝ звъня на мобилния да я попитам дали да ида да я взема.

— Няма проблеми, госпожо — отвърна Мейсън. — Беше ми по път.

Момичето изсумтя недоволно:

— По път, глупости. — Отново понечи да затръшне вратата, но нещо я накара да се поколебае. — Както ти казах, изживяваш се като ангел хранител.

— Обясних ти, че не съм. — За първи път в тона му се промъкна някакъв намек за емоция. Говореше с раздражение.

— Леля Сара много я бива в ония щуротии с кармата — продължи Луси. — Нали се сецаш: каквото ти е писано, това става.

— Знам какво значи карма — срязва я Мейсън с някак прекалено равен глас.

Тя си даде сметка, че го е засегнала, допускаяки, че може да не знае значението на думата. Въпреки че я беше поставил в неловко положение, като почти насила я беше измъкнал от купона, се почувства зле. Всички знаеха, че Мейсън бе започнал да работи веднага след завършването на гимназията. Не че бе имал много възможности да продължи образованието си. Леля й Сара твърдеше, че малкият му брат Арън е предопределен да постъпи в колеж. Наскоро бил приет в много престижен и скъп университет. Каза ѝ още, че Мейсън и чичо му правели всичко по силите си момчето да не се дипломира, потънало в дългове.

— Трябва да призная, в името на спора, че леля е права за кармата — продължи Луси. — Ако е истина, то рано или късно ще дойде ден, когато самият ти ще се нуждаеш от спасение.

— И какво?

— Винаги ми е било чудно кой се притичва на помощ на професионален ангел хранител, когато изпадне в затруднение?

Тя затръшна вратата на пикапа, преди той да успее да ѝ отговори, и бързо се отправи към предната веранда, където я чакаше Сара. Дотук

с най-романтичната нощ в живота ѝ.

[1] Жаргонен израз, отнасящ се за непълнолетен, ненавършил законната възраст за съгласие за сексуални действия, към когото по-възрастен отправя намек за физическа привлекателност. — Б.р. ↑

2.

Луси поздрави леля си и двете влязоха в старата къща. Мейсън изчака да затворят вратата след себе си, преди да включи двигателя и да мине сам по прашната пътека през овощната градина.

Винаги ми е било чудно, кой се притичва на помощ на професионален ангел хранител, когато изпадне в затруднение?

Луси грешеше. Той не беше ангел хранител. Просто правеше каквото трябва. След заминаването на леля й, в града не беше останал никой, който да я потърси. Беше прекалено наивна и невинна, за да разпознае дявола изпод маската. А ако в слуховете имаше нещо вярно, Бринкър беше дошъл направо от ада.

Реши да поговори със Сара Шеридън още на следващата сутрин. Тя трябваше да знае какво можеше да се случи предишната нощ.

Щеше да бъде добре, ако чичо му Дик беше в града. Той щеше да й обясни нещата съвсем точно. Хората винаги го слушаха. Но беше мобилизиран отново и не се беше прибирал от месеци. Което означаваше, че на него се падаше отговорността да проведе разговора със Сара. Двамата заедно щяха да предпазят нищо неподозиращата Луси.

Щом стигна главния път, отново се отправи към мястото на купона. Старото ранчо на Харпър беше изоставено от години. Пасищата, които някога бяха пълни с говеда, отново бяха върнати на природата. Отдавна никой не живееше в порутената къща. Миналото лято Тристън Бринкър си беше присвоил обора, за да събира в него компанията си. Той привличаше местните хлапета, както пламъкът привличаше пеперудите. И винаги до него беше Куин Колфакс. Двамата заедно властваха над тийнейджърите в Самър Ривър.

Купонът все още беше в разгара си, ала висококласният спортен автомобил на Бринкър не беше сред паркираните около обора коли. Нито чисто новият джип на Куин Колфакс. И двамата бяха достатъчно умни, за да не оставят правеците впечатление коли пред очите на всички, които случайно минаваха край ранчото. А Уолтър Колфакс и

Джефри Бринкър щяха много да се ядосат, ако синовете им се окажеха достатъчно глупави, за да се оставят да ги хванат.

Тристън и Куин бяха нови в града, но се радваха на популярността на рок звезди. Бащите им бяха съдружници в съмнителен фонд. Седалището му се намираше в Силициевата долина, но подобно на повечето успели предприемачи в района на залива предпочитаха да прекарват почивните си дни на места с добро вино. Като находчиви бизнесмени двамата бързо бяха надушили, че следващият голям бум в лозарството ще се случи именно в Самър Ривър.

Неумолимата вълна на търговията с вино заливаше Северна Калифорния повече от столетие. През последните няколко години беше набрала скорост, помитайки от пътя си старите крушови и ябълкови градини, малките стопанства и млекодобивните ферми. Сега беше дошъл редът на Самър Ривър. Първите лозя бяха засадени в предпланинските възвишения извън града. Не след дълго из цялата долина щяха да започнат да никнат винарни.

Само след броени години заспалото градче Самър Ривър вероятно щеше да се превърне в бутиково селище, подобно на Хилдсбърг^[1], Себастопол^[2], Напа^[3] и останалите стари фермерски градове в изцяло променения регион. Цената на имотите вече беше започнала да се покачва. Мейсън беше разчитал именно на този факт, когато бе уговорил Дик да инвестира в недвижима собственост, от продажбата на която щяха да заплатят прекалено скъпото обучение на Арън в елитния университет.

Мейсън мина край отбивката, водеща към обора, и пое по необозначения черен път покрай реката.

Не му отне много време да открие двата автомобила. Бяха паркирани сред дърветата. Бринкър и Колфакс едва ли щяха да се появят скоро, но той беше готов да чака толкова, колкото е необходимо.

Спря пикапа зад спортната кола и джипа, като блокира изхода им към пътя. Слезе и се приближи до самата вода. От мястото, на което беше застанал, не можеше да види дървената постройка, но чуваше кънтящата музика.

Известно време остана загледан в танца на съвършено кръглата луна върху водата. Повърхността сякаш едва помръдваше, но мудните леки вълни създаваха измамно впечатление. Самър Ривър беше доста

дълбока на места и течението беше силно. Всяка година се съобщаваше за хора, нагазили в реката и отнесени от нея. Само преди няколко месеца се беше случил инцидент с кола на крайбрежния път. Автомобилът се обърна от скалата и паднал във водата. Шофьорът не успял да се спаси.

Може би трябва да помислиш за кариера в правораздаването.

Кой знае защо, Мейсън се сети за думите на Луси. В интерес на истината, никога не бе отделял време да се замисли за собственото си бъдеще. След смъртта на родителите им беше прекалено зает да се изправи на крака, изпълнявайки заръките, дадени от баща му на смъртното му легло.

Грижи се за брат ти. Двамата трябва да бъдете винаги заедно.

Ала съвсем скоро Арън щеше да замине за колежа и да поеме в свои ръце обещаващото си бъдеще. И тогава нямаше да има за кого повече да се грижи, мислеше си Мейсън. Може би беше настъпил моментът да реши какво, по дяволите, иска да прави с живота си.

Но преди всичко трябваше да се погрижи за Луси.

Първият знак за края на купона беше рязкото спиране на музиката. Очевидно някой беше минал покрай изоставеното ранчо и се беше оплакал в полицията. Шериф Хобс е бил принуден да изпрати двама офицери да сложат край на врявата. Луси се оказа права. Малко вероятно беше някой да бъде прибран в ареста. Хлапетата просто щяха да бъдат разгонени. Може би един-двама щяха да получат писмено предупреждение и това щеше да бъде всичко.

Шум от бягащи стъпки го изтръгна от мислите му. Той се обърна и видя два подскачащи лъча от електрически фенерчета. Миг по-късно Тристън Бринкър и Куин Колфакс изскочиха измежду дърветата на оголената поляна.

Тичаха към колите си, дишаха тежко и се опитваха да потискат напирания смях. И двамата притискаха към гърдите си пълни с лед каси от стиропор.

— Видя ли изражението на ченгето, когато тъпата блондинка му предложи бутилка с ободряваща напитка? — изсмя се Бринкър. — Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще гръмне.

— Мислиш ли, че ни е забелязал? — притеснено попита Куин.

— На кого му пука? Естествено знае, че сме били там, но не може да докаже, че е имало наркотици. — Бринкър забави ход и

бръкна в джоба си за ключовете на колата. — Даже няма и да се опита. Свърши си работата. Сложи край на купона. Чудя се кой се е оплакал този път?

— Вероятно някой случайно минаващ наблизко фермер — предположи Куин.

— Това, което най-много ме интересува, е, как, по дяволите, Флечър е разбрал, че Луси Шеридън е била с нас — продължи Бринкър.

— Има ли значение? — повдигна рамене другият.

— Да, има. Не ми харесва мисълта, че това копеле се меси в бизнеса ми.

— Зарежи го — каза Куин. — Не ти трябва да си имаш работа с Мейсън Флечър.

— Защо пък не? Той е просто момче, което работи в железарски магазин.

— Виж, купонът свърши. Хайде да се прибираме и да забравим за Флечър.

Мейсън сложи слънчевите си очила и излезе от сянката. Облегна се на бронята на елегантния автомобил.

— Първо ще си поговорим за Луси — започна той.

Куин застина на мястото си.

— Флечър? Какво правиш тук?

Бринкър спря и насочи лъча на фенерчето към Мейсън. Слънчевите очила свършиха работата, за която бяха предназначени. Предпазиха очите му от блясъка на светлината.

— Махай се от колата ми — изръмжа Бринкър. — Тази боя е правена по поръчка. Ще я надраскаш.

Мейсън не му обърна внимание.

— Набележи си Луси Шеридън още веднъж и ще пропуснеш есенния семестър в колежа.

— Нямам представа за какво говориш — заяви другият. — А сега се дръпни от колата ми.

Куин очевидно се изнерви.

— Заплашваш ли ни?

— Нещо такова.

— Кой се е раздрънкал? — извика Бринкър с дрезгав от гняв глас.

— Това не е важно — отвърна Мейсън. — Достатъчно ти е да знаеш, че съм наясно с плановете ти.

Другото момче изглеждаше съвсем объркано.

— Какво става тук?

— *Кой се е раздрънкарал?* — изкрещя отново Бринкър. Правеше видими усилия да се вземе в ръце. — Няма значение. Ще разбере и тогава...

— Какво? — прекъсна го Мейсън. — Какво точно си мислиш, че ще направиш?

— Махай се от пътя ми — изсъска Бринкър, разтреперан от ярост. — Ще съжаляваш, че изобщо се появи тук тази вечер. Ясно?

— Чух те — тихо отвърна Мейсън. — Сега е твой ред да ме изслушаш. Не се приближавай втори път до Луси Шеридън. Ако с нея се случи нещо, ще те държа лично отговорен. Разбра ли ме, Бринкър?

Младежът внезапно избухна в пристъп на ярост. Хвърли пълния с лед стиропор, грабна най-близкия предмет, който се оказа голям камък, приведе глава и се прицели.

— Ей! — изкрещя приятелят му. — Недей. Тристън, да не си полудял?

До последния момент Мейсън не помръдна, после се дръпна рязко настрана. Бринкър улучи колата си. Чу се остър метален звук, когато камъкът се удари в нея и остави нацърбена ивица. Стъписан, Бринкър залитна и направи няколко крачки назад.

Мейсън мина покрай него, обърна се и го погледна.

— Стой далеч от Луси Шеридън — каза той.

После продължи напред, обръщайки гръб на двете момчета. За беда нито едно от тях не се улови на примамката.

Щом стигна до пикапа, отвори вратата, качи се, включи двигателя и пое към старата барака на брега на реката.

Завари Арън заспал на дивана. Скъпият нов компютър, който Мейсън и Дик му подариха за рождения ден, все още светеше. Върху екрана бяха изписани някакви тайнствени компютърни кодове.

Мейсън заключи входната врата и провери всички прозорци. Беше вечерен ритуал, който изпълняваше неизменно от нощта, в която следователят от полицията му беше съобщил, че родителите му са претърпели автомобилна катастрофа.

Метна едно одеяло върху Арън и се качи по стълбите в стаята си. Включи собствения си компютър, купен втора ръка от сайт за разпродажби.

Изпълни още един нощен ритуал, като се увери, че от семейната банкова сметка не са теглени пари и няма неплатени сметки. Доволен, че нищо не заплашва електричеството и телефоните поне още месец, написа на електронната поща съобщение до чичо си, в което накратко му разказа събитията от вечерта. Накрая го успокои, че положението е под контрол.

Съблече се по слипове, остави телефона на нощното шкафче, угаси лампата и си легна. Скръсти ръце под главата си и се загледа през прозореца в окъпаната в лунна светлина нощ.

Беше писал на Дик, че ще се справи със ситуацията, но истината беше, че все още нямаше готов план. А тази вечер му стана съвсем ясно, че такъв ще му трябва. Тристън Бринкър не беше просто разглезен богат фукльо. Той си беше абсолютен психопат. Рано или късно щеше да експлодира. Мейсън не разбираше много от психология, но можеше да различи хищническото в човека, когато се сблъска с него. Също така интуитивно усещаше колко е важно да отвлече вниманието му от първоначалната цел. Не се съмняваше, че поне временно беше успял, което в никакъв случай не означаваше, че вече нищо не заплашва Луси и останалите момичета в Самър Ривър.

На следващата сутрин първо щеше да разговаря с лелята на Луси и да ѝ обясни колко опасна е ситуацията. Дълбоко в себе си знаеше, че ще е най-добре да изведе момичето от града и от обсега на Бринкър, колкото може по-скоро.

След това щеше да измисли как да се отърве от него. Вече нямаше никакво съмнение, че копелето няма да се спре.

Рано на другия ден Бринкър беше забелязан да напуска града в чисто нова спортна кола, подарена от баща му. Никой не го видя повече. След около седмица се разнесе слух, че е станал жертва на провалена сделка с дрога.

Тялото му така и не беше намерено.

[1] Град в Калифорния. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Град в района на залива на Сан Франциско, Калифорния. —
Б.пр. ↑

[\[3\]](#) Град в района на залива на Сан Франциско, Калифорния. —
Б.пр. ↑

3.

*Тринайсет години по-късно,
Вентидж Харбър, Калифорния*

Луси понечи да отпие първата глътка от жадуваната чаша бяло вино, когато забеляза Скърбящата вдовица да се втурва към сепарето.

Алиша Гатли с лекота се промъкна през шумната тълпа от служители, насядали в популярния бар, когато питиетата бяха на половин цена. Беше жена, при появата на която всички глави се обръщаха, при това не само мъжките. От скъпия дизайнерски костюм и невъобразимо високите токчета до безупречния маникюр и стегнатия кок, тя си беше типична блондинка от филм на Алфред Хичкок.

Малко шумна реклама никога не е излишна, мислено отбеляза Луси.

— О, боже — прошепна Хана Картър. — Това няма да свърши добре.

— Точно от каквото имахме нужда като завършек на един иначе чудесен ден — прибави Ела Мерик.

— Тя е тук заради теб, Луси — предупреди Хана. — Обвинява те за онова, което стана в съда.

— Без майтап — съгласи се Луси.

Ела я погледна съчувстващо.

— Ти беше просто вестносецът.

— А ние всички знаем, какво се случва с вестносите. — Луси отпи бързо малка глътка от виното за кураж. — Предупредих шефа, че тази ще ни създаде проблеми.

— И май се оказа права — съгласи се Хана.

— Признавам, че се надяхах да напусна града, преди да е разбрала, че аз съм виновна за финансовата ѝ катастрофа — каза Луси.

Тази сутрин не изгаряше от нетърпение да се върне в Самър Ривър, но в този момент, предвид обстоятелствата, би предпочела да е там, отколкото притисната в бара, без никаква възможност да избяга.

Поне не беше сама, отбеляза мислено. Хана и Ела бяха най-добрите ѝ приятелки. Те нямаше да я предадат.

Хана оглеждаше Алиша замислено.

— Чудя се как е разбрала, че именно ти си следователят, открил, че скъпият ѝ съпруг си има друго семейство в Канада?

— Кой знае? — отвърна Луси. — Може някой в службата да се е изпуснал. Работата ни в „Брукхаус“ не е строго секретна.

— Скърбящата вдовица сигурно е запърхала с дългите си изкуствени мигли към някой от мъжете, той се е разтопил и ѝ е казал всичко, което е искала да узнае.

— Напълно възможно — съгласи се Луси.

Именно тя беше нарекла втората мисис Гатли Скърбящата вдовица. Беше нещо като отдаване на почит към очевидните артистични заложи на Алиша. Прякорът ѝ пасна идеално. Сега всички от съдебномедицинския отдел по генеалогия^[1] в „Брукхаус“ я наричаха само така.

Алиша се приближаваше бързо. Грижливо гримираното ѝ лице беше изкривено от ярост. Отчетливото троп-троп-троп на високите токчета по дървения под отекваше толкова силно, че Луси се зачуди как наоколо не хвърчат искри.

— Стегнете се — прошепна тя. — Помнете, че сме професионалисти.

— Това означава ли, че не можем да я повалим на земята, когато започне да те обсипва с епитети и плисне чаша вино в лицето ти? — усмихна се Хана. — Питам само от любопитство.

— Да, точно това означава — отвърна приятелката ѝ. — Ние представляваме изследователски център „Брукхаус“. Поведението ни ще се отрази на фирмата.

— Което веднага ни лишава от най-забавната част на вечерта — подметна Ела.

— Няма да е чак толкова лошо — каза Луси. — Достатъчно бясна е, за да ме засипе с обидни думи, но не вярвам да ми плисне вино в лицето. Това ще разруши имиджа ѝ на студената Грейс Кели, който така усърдно гради години наред.

— Имам новина за теб — отвърна Ела, без да сваля поглед от Скърбящата вдовица. — Тя вече не имитира Грейс Кели. Прилича повече на чудовището от „Черната лагуна“. Преди да е дошла, искам да

направя малък залог. Залагам пет долара, че е достатъчно луда, за да се опита да зашлеви плесница на Луси.

— Аз пък продължавам да държа на виното — заяви Хана. — В него има повече драматизъм.

— Е, твой ред е — обърна се Ела към Луси.

— Престанете и двете — скара им се тя. — Съмнявам се да се направи на пълна глупачка пред толкова много хора.

Алиша стигна до сепарето и вторачи сатанински поглед в нея.

— Ти си виновна, че всичко се обърка — изсъска тя. — Нямахте никакво право да се ровиш в живота ми, проклета кучко. За коя се мислиш?

— Просто си върших работата, мисис Гатли — отвърна Луси. — Както без съмнение сте наясно, нашата фирма е наета от адвокатите, които се занимават с имотите на съпруга ви. Става въпрос за обезпечението на децата му.

— Бърни не ми е споменавал за никакви деца. И съм сигурна, че няма такива. Изнамерила си някакви безделници в Канада и сте ги подкупили да се представят като отдавна изгубените наследници на мъжа ми. Признай си!

— Съжалявам, мисис Гатли. Бърнард Гатли има три деца — две дъщери и син. И друга жена. Те са основните наследници на състоянието му.

— Ако така наречените наследници съществуват, в което изобщо не вярвам, то те са незаконородени.

— Законът не прави разлика — търпеливо обясни Луси. — Децата на един мъж са негови наследници, независимо дали е сключил брак с майката или не. Но в този случай това е несъществено, защото мистър Гатли има официален брак, а наследниците са големи хора със свои собствени деца.

— Но не можеш да го докажеш — възрази с изтънял от напрежение глас Алиша.

— Това е много просто, мисис Гатли. „Брукхаус Рисърч“ разполага с неоспорими доказателства, че потомците на съпруга ви имат пълно право на част от имуществото на баща си.

— Част? — Гласът на Алиша се извиси до писък. — Та те взимат най-хубавите имоти и всички акции и облигации.

— Чухте какво казаха неговите адвокати и съдията. Другото семейство на мистър Гатли е в пълното си право да получи своя дял от имуществото му.

Ела се усмихна любезно.

— Е, не е като вие самата да не получихте доста апетитно парче.

Жената се обърна към нея:

— За мен останаха само трошите от онова, което трябваше реално да получа. Бърни обеща да ми остави всичко. Защо, по дяволите, мислите, че се омъжих за него?

Настъпи кратко напрегнато мълчание. Луси внезапно осъзна надвисналата в бара тишина.

— Едва ли бихте искали да обсъждате нещо толкова лично на това място — меко каза тя.

— Не смей да ми затваряш устата, кучко! — изкрещя Алиша. — Ако Бърни е имал деца, защо не дойдоха на погребението?

— Били са съвсем малки, когато родителите им са се разделили — обясни Луси. — Още преди години са изгубили връзка с баща си. Истината е, че в един момент той просто си е тръгнал от семейството и никога повече не е погледнал назад. Дори са го смятали за мъртъв.

— Кое то сега си е точно така — весело подметна Ела.

— Пожертвах две години от живота си, като се омъжих за тоя дядка. И какво получих в замяна? Едни мижави няколко хиляди долара. *И за това си виновна ти.*

Очевидно забелязала, че Луси, Ела и Хана стискат силно столчетата на чашите си с вино, Алиша се извърна рязко. Грабна пълна халба с бира от най-близката маса и плисна съдържанието ѝ в лицето на Луси.

Преди някой да успее да реагира, жената се втурна обратно през наслаждаващата се на промоцията тълпа, блъсна отворените стъклени врати и изчезна навън в късния слънчев следобед.

Луси въздъхна и взе една от трите малки коктейлни салфетки, оставени на масата. Използва я, за да избърше част от бирата по лицето си. Ела и Хана ѝ предложиха своите.

Мъжът, чиято халба беше използвана в мелодрамата, я погледна извинително.

— Много съжалявам за това — каза той. — Когато се досетих какво възнамерява да направи, вече беше късно.

— Вината не е ваша — успокой го Луси.

— Недоволна клиентка? — предположи непознатият. — Между другото, казвам се Карл.

— Не е клиентка — обади се Ела.

— Просто наранена жена с излъгани надежди — поясни Хана.

— Имате ли нещо против да ви попитам с какво си вадите прехраната? — поинтересува се Карл.

— Работим за частна разследваща фирма — отвърна Луси. — „Брукхаус Рисърч“.

— Страхотно. Жени — частни детективи. — Мъжът беше видимо заинтригуван. — Носите ли оръжие?

— Не — твърдо отвърна тя. — Мистър и мисис Брукхаус са лицензираните следователи във фирмата. Ние работим в отдела по съдебномедицинска генеалогия.

Карл беше видимо разочарован, но положи усилие да не го покаже.

— И с какви по-точно разследвания се занимава съдебномедицинската генеалогия?

— Най-общо казано, получаваме повечето си поръчки от адвокати, занимаващи се с недвижима собственост — каза Хана. — Откриваме изчезнали или неизвестни роднини и ги информираме за наследството им.

— А понякога се получава и обратното — прибави Ела. — Хора, които се смятат за наследници на някое имение, идват и ни възлагат да намерим доказателства.

— Схванах — щракна с пръсти мъжът. — Нещо като ловци на наследници.

— Описанието на работата обхваща доста обширна територия — подхвърли Луси.

Стараеше се да говори хладно и професионално, притеснена от реакцията на Карл. Много хора изобщо не си даваха сметка, че търсенето на изгубени наследници може да се превърне в бизнес. Тези, които все пак бяха наясно, често считаха работата за по-неприятната страна на частното разследване.

Не можеше да се отрече, че в тази сфера имаше и доста сенчести субекти. Те работеха на ръба на търговията, надявайки се да натрупат точки, като тръгнат по следите на рядък наследник на имение на

мултимиллионер, който или която нямаше и представа за щастливия поврат на съдбата. Целта на подобни „ловци на наследници“ беше да убедят наследника да подпише договор за предоставяне на процент от полученото. В замяна на това му разкриваха източника на състоянието. Но „Брукхаус Рисърч“ се гордееше с факта, че се придържа към почтената страна на бизнеса.

— Изглежда, аз спечелих облога — засмя се Хана.

— И защо реши така? — попита Ела. — Скърбящата вдовица се нахвърли върху Луси точно както предрекох аз.

— Да, но не я удари — възрази приятелката ѝ.

— Нито пък плисна вино в лицето ѝ — напомни другата. — Вместо това използва бира от съседната маса.

— Това е просто формалност — заяви Хана.

Ела се усмихна триумфално.

— Както тези от нас, които работят в отдела по съдебномедицинска генеалогия, са наясно — тънкостите понякога са именно във формалностите. — Протегна ръка с обърната нагоре длан. — Май ми дължиш пет долара.

— Извинете ме — намеси се Луси. — Докато вие двете спорите за облога, аз ще се прибера вкъщи, за да си стегна багажа.

Сервитърът се суетеше около нея с чиста кърпа.

— Управителят каза, че трите чаши вино са за сметка на заведението.

— Благодаря. — Тя взе кърпата и започна да попива с нея пръските от бира по самото на костюма. — Мисля да приложа сметката от химическото чистене към служебните си разходи.

— Непременно трябва да го направиш — съгласи се Ела.

Хана кимна.

— Абсолютно.

Сервитърът се наведе към нея и снижи глас:

— Имате ли нещо против да попитам, какво толкова сторихте на тази жена, че я подлудихте до такава степен?

— Опасявам се, че е поверително.

Момчето кимна с разбиране.

— Смята, че се срещате с гаджето ѝ, а?

Смаяна, тя спря да чисти ръкава на самото си.

— Това е нелепо. Защо две интелигентни жени ще се карат за мъж?

— Звучи доста старомодно — подметна Хана.

— Причината за случилото се преди малко е много по-сериозна — обясни Ела.

— Ясно — засия сервитьорът. — Значи става въпрос за пари.

— При това за *много* пари — допълни Луси.

Карл се разсмя.

— Позволете ми да направя едно предположение. Вие трите не сте от романтичния тип, нали?

— Професията ни наистина изтощава — отвърна Луси. — След известно време неизменно осъзнаваш, че всеки си има цел. Най-отгоре в списъците на повечето от хората обаче обикновено има вероятни един-два приоритета.

— Да? — Мъжът я гледаше с очакване. — И какви са те?

— Пари или отмъщение. Изумително е, как понякога двата вървят ръка за ръка.

— Уау! — Карл беше очарован от прозрението. — Това е тежко, наистина тежко.

— Не — възрази Луси. — Такава е човешката природа. — Провря се покрай масата и се обърна към всички: — Сега, ако ме извините, ще се прибирам вкъщи.

— Напоследък да сте откривали друг изгубен наследник? — подвикна след нея Карл.

— В интерес на истината — да — отвърна тя. Преметна дългата дръжка на чантата си през рамо и се отправи към вратата. — Себе си.

[1] Наука за родствените връзки. — Б.р. ↑

4.

Мейсън Флечър се облегна на касовия апарат, стиснал лъскав гаечен ключ в едната си ръка. Погледна Луси с интерес, примесен с хладно неодобрение. Комбинацията ѝ се стори досадна и изнервяща.

Но истинският проблем беше, че Мейсън изглеждаше много по-добре, отколкото преди тринайсет години, когато беше присъствал упорито в трескавото ѝ тийнейджърско въображение. Първата ѝ реакция, когато прекрачи прага на железарския магазин, беше първична и спираща дъха. *Търсих те.*

Кучето, с размери на вълк, изскочило иззад щанда, я удостои с преценяващ поглед и изражение, много напомнящо това на господаря си. Животното беше не само с големината, но и приличаше на вълк. Същата сива муцуна. Очите му не бяха характерните тъмнокафяви, типични за повечето породи. Вместо това имаха смущаващ златистокестеняв нюанс, напомнящ много цвета на очите на Мейсън.

— Това е Джо — каза той, кимайки с глава към кучето.

Тя се наведе и протегна ръка към него.

— Здравсти, Джо.

Животното я изгледа продължително и очевидно стигнало до заключението, че не представлява нито заплаха, нито плячка, подуши пръстите ѝ. Задоволило любопитството си, седна на задните си лапи. Луси предпазливо го почеса зад ушите. Джо изпръхтя леко и близна ръката ѝ.

— Хареса те — отбеляза Мейсън. — Обикновено не проявява интерес към хората.

— Радвам се, че няма намерение да разкъса гърлото ми.

— Не е разкъсвал ничие гърло поне от седмица насам. — Мейсън подхвърли гаечния ключ във въздуха и го улови с едва забележимо движение на китката, сякаш беше изключително лесно. — Чух, че си пристигнала в града, за да почистиш къщата на леля си и да я обявиш за продан.

— Такива са плановете. — Тя престана да гали кучето и се изправи.

Беше твърдо решена да остане хладна поне колкото Мейсън. Истината беше, че все още не можеше да се отърси от шока да се изправи лице в лице с него. Когато влезе в железарския магазин, очакваше зад щанда да види чичо му.

Вероятността да се натъкне на Мейсън по време на престоя си в Самър Ривър ѝ бе хрумвала, но тя я бе отхвърлила като изключително малка. Преди около шест месеца Сара ѝ беше казала, че той се намира във Вашингтон, където двамата с брат му имат доста скъпоплатен, тясно профилиран консултантски бизнес.

— Колко време ще останеш? — попита Мейсън.

Тя се усмихна. Не можа да се въздържи. Демонстративно погледна часовника си.

— Водим по-малко от три минути този разговор, а вече започва да прилича на разпит. Като погледна назад във времето, може и да съм направила грешка, като ти препоръчах да помислиш за кариера в правораздаването.

— Ти подхвърли предложението. Аз бях този, който взе решението.

Какво, за бога, трябваше да означава това — помисли си тя.

Внезапно изпита някакво познато вътрешно усещане подобно на онова, което я спохождаше, когато се срещнеше с отдавна изгубен наследник. Нещо лошо се бе случило на Мейсън Флечър. Можеше да заложи солидна сума, че беше свързано с професионалната му кариера. И верен на себе си, беше поел цялата вина за решението, което го беше изхвърлило зад борда.

Той съвсем не се е променил — помисли си тя. Беше човек, който винаги щеше да носи отговорност дори за неща, за които, най-общо казано, нямаше как да отговаря.

Затърси трескаво някаква по-обща тема за разговор.

— Радвам се, че железарският магазин е оцелял — отбеляза нехайно. — Чичо ти кога го купи?

— Няколко месеца след като се пенсионира.

— Беше най-крайният на тази улица, когато за последно идвах при леля Сара. Градът доста се е променил.

Повечето от старите, традиционни магазини по главната улица бяха заменени от луксозни бутици и модерни заведения. Фактът, че железарията на Флечър се намираше между винарна и художествена галерия, си беше някакъв странен анахронизъм.

Мейсън я озадачи с мрачна усмивка.

— Добре дошла в новия, прочут с виното си, бутиков Самър Ривър. В случай че се чудиш, старият град все още съществува под повърхността.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че си е все така малък. Новините бързо се разчуват.

Луси кимна.

— Така си разбрал за пристигането ми.

— Много хора знаят, че си тук, Луси — отвърна той.

Тя повдигна въпросително вежди.

— Това предупреждение ли е?

— Може би. Фактът, че си единствената наследница на Сара размъти доста дълбоки води.

— Да, знам.

Вече месец отклоняваше телефонни разговори с адвокати и брокери на недвижими имоти, докато реши какво ще прави с наследството си.

— Точно затова те попитах колко дълго смяташ да останеш — продължи той.

— Отговорът на въпроса ти е, че нямам представа. — Беше твърдо решена да не му позволи да я уплаши. — Може би около две седмици. Трябва да уредя опаковането и транспорта на вещите на леля, а после да подготвя къщата за продажба.

— Последното ще стане много бързо — увери я Мейсън. — Домът на Сара е чудесно творение в стил „Крафтсман“, а една от хубавите страни на превръщането на Самър Ривър в модерен и изискан град е, че цените на имотите скочиха до небето. Хората, които си търсят къщи за почивните дни и ваканциите в известни с вината си райони, ценят този вид архитектура. Но истинската стойност е в самата земя.

— Старата овощна градина?

— Чудесна почва за лозя. Струва куп пари. Всеки нов милиардер от Силициевата долина иска да си отвори собствена винарна и да постави името си върху етикета. Това е основният символ на неговия успех.

— Забелязах, че повечето градини и ферми вече ги няма.

— Изчезваха в продължение на години. Учуден съм, че не го знаеш. Но от друга страна, след като си замина преди тринайсет години, така и не дойде повече да видиш Сара, нали?

Коментарът, изпълнен със сурово неодобрение, я заля като кофа студена вода. У нея се надигна гняв.

— Това е отговор на един въпрос.

— На кой?

— Знаех, че градът се е променил, но когато влязох тук, се чудех, дали *ти* си се променил. Очевидно отговорът е не. Все още имаш навика да стигаш до заключения, да предполагаш най-лошото и да поучаваш.

За момент той се замисли върху думите ѝ, после леко наклони глава настрана.

— Знаеш ли какво? Права си. Може би прибързвам със заключенията. И така, защо през изминалите тринайсет години нито веднъж не дойде да видиш леля си?

— Защо си толкова сигурен, че не съм идвала?

— Дик ми спомена, че не си.

— Чичо ти намеква, че съм пренебрегвала леля в продължение на години?

— Просто каза, че не си идвала, това е. — Мейсън още веднъж подхвърли гаечния ключ във въздуха и го улови с лекота. — Не си стъпвала в града след онова лято, когато те вбесих, като те измъкнах почти насила от купона в изоставеното ранчо на Харпър в парка.

Това я възпря.

— Старото ранчо сега е парк?

— Общината го пое преди около две години. Трева, маси за пикник, игрище, детска площадка, алеи за кучета, скулптури. Няма да познаеш мястото.

— Разбирам. Е, чичо ти е прав. За първи път се връщам в Самър Ривър след онази нощ.

— Защо?

Тя му отправи ведро усмивка, заместваща думите: *Върви по дяволите.*

— Това не ти влиза в работата, нали?

— Не. Питам от любопитство.

Преди тринайсет години хората говореха, че никой не би искал да си има работа с Мейсън Флечър. Нищо не се беше променило, освен че сега вече беше мъжът, какъвто винаги бе смятала, че ще стане, дори повече. Сякаш беше закален в огън като стоманеното острие на древен меч. Беше станал по-суров, по-силен, по-безмилостен. Острите черти на лицето му издаваха ожесточение. Времето беше добавило още гладки, твърди мускули и го бе дарило с увереността на човек, който знае какво иска, какво може да понесе и къде да сложи чертата.

Годините му бяха дали и още нещо — една рядко срещана, невидима аура, излъчваща спокойствие и вътрешна сила, която е отличителен белег на всеки мъж, имащ пълен контрол над себе си.

Той обаче определено изглеждаше наранен. Луси имаше чувството, че бе научил по възможно най-трудния начин това, което всеки професионален ангел хранител би трябвало да знае — че не може да спаси всички. За решителен и непреклонен човек като Мейсън, това трябва да е бил доста тежък урок.

Въпреки раздражението ѝ, нещо в нея се смекчи. Беше невъзможно да се разгневи на мъж, роден да постъпва правилно, когато нещата се объркат. Не можеше да го превъзмогне, мислено отбеляза тя. Беше такъв, какъвто е и сигурно нямаше сила на света, която да го промени.

— О, за бога! — възкликна Луси — За да сме наясно, леля Сара не искаше да идвам тук след онова лято. Всъщност не обичаше никой от семейството да я посещава в Самър Ривър. И ние се съобразявахме с желанието ѝ. И макар да не ти дължа обяснения, мога да те уверя, че се виждахме доста често. Двете с Мери ми идваха на гости по няколко пъти в годината. Сара знаеше, че за мен ваканциите са тежки периоди и правеше всичко възможно да ги прекарваме заедно. След като със съдружничката ѝ продадоха антикварния магазин, ги придружавах в някои от пътуванията им. Със сигурност мога да твърдя, че никога не е била пренебрегвана. Това е. Доволен ли си?

Мейсън прояви доброто възпитание да ѝ отправи извинителен поглед.

— Изобщо не съм имал предвид, че си изоставила леля си.

Тя му отправи фалшива ведра усмивка.

— О, напротив.

Челюстта му се стегна.

— Разбирам, че отношенията в едно семейство са сложно нещо.

— Без майтап. Особено когато ги гледаш отвън.

Мейсън издиша бавно въздуха от дробовете си.

— Е, добре. Чух твоята гледна точка. Харесвах Сара. Също и Мери. И много се разстроих, когато разбрах, че са загинали.

— Благодаря ти — отвърна Луси. Тя се поколеба. Чудеше се, дали не е прекалено рано да се опита да получи няколко отговора. — Предполагам, си чул, че е било автомобилна катастрофа?

— Да. Подобна новина е винаги шокираща. Ние с Арън изгубихме родителите си по същия начин.

— Знам. Съжалявам.

— Оттогава измина доста време — отбеляза той.

— Което не означава, че не се е случило и не е оставило никакви дълбоки рани. Ако имаш късмет, те постепенно нарастват, но белезите остават.

Мейсън изглеждаше така, сякаш простичката ѝ забележка го е изкарала от равновесие. Луси остана с впечатлението, че не знае как да ѝ отговори.

— Не — каза той накрая. — Не означава, че не са останали белези.

Тя стисна по-здраво дръжките на огромната черна чанта, праметната през рамото ѝ.

— Ти беше ли тук, когато леля ми и Мери...?

— Не. Върнах се едва преди две седмици. Взех си малко отпуск. — В очите му проблесна внезапно силно любопитство. — Защо?

— Нищо. Просто се питах. — Испита известно разочарование. Ако Мейсън е бил в града по време на катастрофата, би могла да му зададе въпросите, които я измъчваха. В края на краищата е бил полицай. Ала е бил далеч от Самър Ривър, когато Сара и Мери са загинали. Значи не знаеше повече от нея. — Леля ми каза, че двамата с брат ти имате консултантска охранителна фирма във Вашингтон.

Той изглеждаше отначало изненадан, после развеселен.

— Сара те е държала в течение за моите работи?

— Предполагам, от време на време чичо ти и й казвал какво става с теб и брат ти — усмихна се Луси. — Сара казваше, че много се гордеел и с двама ви.

— Ние с Дик винаги сме знаели, че Арън ще направи нещо, за да промени света — отвърна Мейсън. — Той завърши математика и компютърни технологии.

— Впечатляващо. В какво по-точно се състои работата ви като консултанти?

Той я дари с очарователна, без съмнение консултантска усмивка.

— Ами, консултираме.

— Да, това го разбрах. А за протокола, тази усмивка в стил „Аз-съм-консултант-и-съм-тук-да-ви-помогна“ има нужда от освежаване.

Мъжът веднага стана отново сериозен.

— Ще поработя върху нея.

— Не се шегувам. Кого консултирате?

— Специализирали сме се в тъй наречените *студени случаи*. Клиентите ни са предимно полицейски управления от малки градове, които не разполагат с опита, технологията и работната сила, за да се справят със сериозни престъпления, и са ударили на камък.

— Извършвате ли собствени разследвания?

— Понякога. Но основното ни предимство е една патентована компютърна програма, която кръстихме „Алис“. Арън я създаде, за да помага при идентифицирането на улики от стари случаи. Ако разполагаме с вещественно доказателство, ще можем да насочим полицаите по конкретни следи.

— Звучи вълнуващо.

— Вече не съм ченге, а само консултант — отвърна хладно той. — Не участвам в акции.

Вероятно не я лъжеше, помисли си тя. Но пък и не й казваше цялата истина.

— С какво мога да ти бъда полезен днес? — продължи Мейсън.

— Предполагам, дойде тук, за да вземеш някои неща, които ще са ти необходими при подготовката на къщата за продажба?

Еха. Нещо като каменна стена — отбеляза наум Луси. Мейсън искаше да промени темата на разговора.

— Всъщност отбих се да поискам от чичо ти съвет за някои от местните предприемачи. Нямам представа кого друг да попитам. Знам,

че Сара имаше голямо доверие на Дик, когато ставаше въпрос за такива неща.

— Мога да го попитам за няколко имена, когато се върне. Какви ремонти смяташ да правиш?

— Най-проблематична е кухнята. Прекалено е стара. Татко казва, че ако се поднови, това ще добави още няколко хиляди към цената на къщата.

— Прав е — съгласи се Мейсън. — Той още ли е професор?

— Да. Завежда катедрата по социология в колежа.

— А майка ти?

— Продължава да преподава психология.

Мейсън остави гаечния ключ върху щанда.

— И двамата ти родители имат нови семейства, нали?

— Да — отвърна тя някак прекалено рязко. — А сега за този предприемач. Разполагам с ограничени средства.

— Разбира се. — Мейсън се протегна за бележника си, придърпа го и взе химикал. — Добре. Значи имаш нужда от някой, който да обнови кухнята, без да изхарчиш цяло състояние. Нещо друго?

— Трябва да се преобоядиса фасадата.

— Още една сериозна задача. — Той записа нещо върху чист лист и вдигна поглед. — Тук вече говорим за големи пари. И честно казано, не съм сигурен, че си заслужава.

— Но всички твърдят, че това са освежителни ремонти, които вдигат цената на къщата.

— Така е, но в твоя случай истинската стойност е в земята. Въпреки че тези стари къщички в стил „Крафтсман“ се продават за доста солидни суми, а винаги има хора, които си търсят подобни местенца за през уикенда. Просто ти предлагам да не наливаш много пари в обновления.

— Има една промяна, която бих желала да направя вътре, и ми се струва, че ще смени изцяло облика на дневната.

— Каква по-точно?

— Искам да възстановя камината в автентичния ѝ вид. Беше наистина изящна.

— Помня я — каза Мейсън. — Имаше много красива зидария покрай нея. Вече не може да се види подобна занаятчийска работа.

— За съжаление леля Сара е покрила цялата ѝ предна част с плочки.

— Хмм... Чудя се защо ѝ е трябвало да го прави.

— Не съм съвсем сигурна. Никога не го е споменавала, затова щом влязох в къщата вчера, с изненада открих какво е направила. Помня, че се оплакваше от време на време. Казваше, че камината поглъща почти толкова топлина, колкото отделя. Но обичаше да седи пред огъня вечер и да чете.

— Вероятно ѝ е омръзнало да носи дърва — каза Мейсън. — Не мога да я виня.

— Не, но ми се ще да не беше слагала тези плочки. Автентичната камина щеше да е голямо предимство при продажбата. А сега е огромен недостатък. Това е първото нещо, което виждаш, щом влезеш в къщата, и е грозно. Сигурно ги е лепила сама.

— Типичното бедствие *направи си сам*, а?

— Да, още повече че това я прави да изглежда нестабилна. Бих могла да ги съборя с чук и длето, но се опасявам да не нараня оригиналните камъни под тухлите.

— Да се надяваме, че не е повредила първоначалния градеж. Виж какво, защо да не се отбия след работа и да я погледна? Ще си донеса инструментите. Може да се справя с тези плочки сам и да ти спестя малко пари.

Предложението за момент я остави с отворена уста и поради някаква необяснима причина пулсът ѝ се ускори. Отне ѝ няколко секунди да дойде на себе си.

— Много мило от твоя страна — каза тя, като се стегна.

— Няма проблеми. И без това не съм зает с нищо тази вечер.

— Решено — каза, като му се усмихна хладно. Винаги беше предимство да се знае на кое място си сред приоритетите на един мъж.

Мейсън не забеляза студенината в усмивката ѝ.

— Ако се отбия около пет и половина? Това устройва ли те?

Време за по питие. Интересно. Тя се опита, но не успя да потисне чувството на нетърпение, което я обзе съвсем неочаквано.

— Би било чудесно — отвърна му спокойно. — И без това и аз нямам какво да правя довечера.

— О! Явно не успях да формулирам предложението си по най-дипломатичния начин.

— Доколкото помня, винаги си бил изключително директен в общуването — отбеляза тя.

— Да, бившата ми жена постоянно се оплакваше от това.

Луси усети топлината, обливаща страните ѝ.

— Сара спомена, че не ти е провървяло със семейството.

— Не.

Още една рана — мислено реши тя. Не непреодолима загуба, но той определено бе понесъл удар. Вероятно обвиняваше себе си за провала на брака си. Типично за Мейсън. Поне бе достатъчно смел, за да опита. Тя все още отлагаше, защото се страхуваше да направи тази крачка.

— Съжалявам — подхвана отново.

— Чух, че си развалила годежа си преди време.

— Да.

— Съжалявам за това.

Младата жена се усмихна.

— Изглежда, доста често се извиняваме един на друг.

— Погледни от положителната страна — моят прецакан брак и твоят развален годеж ни свързват по някакъв начин.

— В две провалени връзки трябва да търсим нещо положително?

— Познаваш ме. Винаги виждам чашата наполовина пълна.

— Боже мой, изобщо не си те спомням такъв. От самото начало съм те възприемала като човек, разиграващ възможно най-лошия сценарий.

Неразгадаемо изражение освети очите му.

— А аз винаги съм те смятал за мечтателка.

Тя сбърчи нос.

— Не ми напомняй. Беше убеден, че се нуждая от някого, който да се грижи за мен и да ме предпазва от неприятности.

Той се поколеба, очевидно предусещайки капана.

— Не точно.

— Да, точно.

— О, по дяволите, сигурен бях, че ще стигнем отново до вечерта, когато те измъкнах от партито в ранчото. Наистина знаеш как да таиш яда си, госпожице.

— Глупости — подсмъркна тя. — Не храня злоба.

— Да бе. Никога няма да ми благодариш за онова, което направих онази вечер, нали?

— Вероятно не. — Тя се обърна на пети и се запъти към изхода. — Сега ще тръгвам. Ще се настаня в къщата и трябва да направя някои покупки.

— Ще се видим в пет и половина — извика след нея.

Луси спря рязко до вратата.

— За малко да забравя, трябва ми крушки. Много крушки. Половината лампи и аплици в къщата на Сара са изгорели.

— Имаме много хубави крушки. Искаш ли енергоспестяващи?

— Трябват ми наистина много, много ярки крушки. Кълна се, тази стара къща е тъмна като пещера.

— Изглежда ти трябва халогенни за поне половината аплици. — Той излезе иззад плота и я поведе към витрината. — Ще взема храна за вкъщи довечера.

Той имаше намерение да дойде във време за по едно питие, а сега ѝ заявяваше, че ще донесе и вечеря. По някакъв начин незначителното освежаване на къщата се бе превърнало в среща с Мейсън Флечър.

Почувства се като сърна, внезапно заслепена от автомобилни фарове, и пое сковано навън. Бяха прекарали заедно едва петнайсетина минути, а Мейсън вече вземаше нещата в свои ръце.

Но от друга страна, идеята да прекара няколко часа в нечия компания ѝ харесваше. Предишната вечер — първата, прекарана в дома на Сара — откри, че не ѝ е приятно да стои там сама. Нещо в атмосферата на дома я притесняваше по начин, който не можеше да си обясни. Може би се дължеше на спомените за леля ѝ или пък причината беше, че къщата е прекалено тъмна.

Въпреки това не можеше да му позволи да вземе контрол върху положението. Намеренията му бяха благородни, но имаше нужда от малък отпор. За негово собствено добро, естествено.

— Забрави за готовата храна — подхвърли тя. — Вече имам планове за вечеря.

— Така ли? — Погледът му леко помрачня.

— Да. — Луси се усмихна. — Ще вечерям вкъщи и след като ще бъдеш така добър да махнеш онези плочки, ще купя достатъчно съомга и за двама ни.

— Става — веднага се съгласи той. — Благодаря.

Изглежда доволен, отбеляза мислено. Наистина доволен. Сякаш току-що беше спечелил от лотарията. Самата тя се чувстваше неестествено напрегната. Какво беше направила?

— Е, добре — каза накрая. — Ще се видим в пет и половина. Донеси инструментите си.

— Никога не излизам без тях.

Тя се поколеба, после се насили да постъпи по най-правилния начин. Той ѝ правеше услуга. Най-малкото, което му дължеше, беше да се покаже любезна.

— Благодаря ти.

Мейсън я изненада със закачлива усмивка.

— За това, че ти предложих да оправя камината, или за това, че те спасих от онзи купон?

Отвърна му с учтиво недоумение.

— Заради камината, естествено. Нямам спомен да съм била спасявана от купон. За сметка на това си спомням унижението, което надхвърля изкуплението. Но оттогава изтече много вода. Простила съм ти отдавна, защото дори тогава бях наясно, че не можеш да превъзмogneш себе си, по своя си малко непохватен начин се опитваше да ме закриляш.

— Непохватен, а? Това случайно да не би да е твоят начин да ми намекинеш, че не ме бива много в общуването?

— Не. Това е моят начин да ти кажа, че очевидно не си се отърсил от навика да поемаш цялата отговорност. Но не ми пречи, защото и на мен ми се е налагало да го правя от време на време. А сега, ако нямаш нищо против, ще си взема крушките и ще тръгвам. В къщата има доста работа.

— Каква големина ги искаш?

Луси извади списъка, който предварително беше направила, и му го изчете. Щом свърши, той взе няколко и се върна зад щанда. Наложил се да го последва.

Мейсън регистрира продажбата, взе кредитната ѝ карта и ѝ подаде пълния с електрически крушки плик.

— Благодаря — повтори за пореден път тя. — Ще се видим покъсно.

И отново се отправи към вратата.

— Недей да сменяш крушки, за които трябва да се катериш на стълба — подвижна зад гърба ѝ той. — Не и преди да дойда. Прекалено опасно е. Хората падат от стълби постоянно. Довечера ще се погрижа за тези на тавана и по стените.

Тя се усмихна, поклати глава и продължи да върви. Наистина, този мъж не знаеше къде трябва да спре.

Забави се с ръка върху дръжката и се обърна.

— Предполагам, знаеш, че къщата на Сара и земята не са единственото нещо, което наследих.

— Чух. Според някакви клаузи в завещанията на Сара и Мери наследяваш дялове от компанията на брата на Мери. Целият град говори за това.

— Точно както очаквах — тросна се тя. — Нямахме как да не забележа любопитните погледи, с които ме съпровождаха.

— Не съм финансов гуру, но дори аз мога да ти кажа, че вероятно ще бъде в твой интерес да продадеш колкото може по-скоро тези акции обратно на семейство Колфакс.

— Така ме съветват и родителите ми. Но се оказа, че няма да е толкова лесно. Двама различни адвокати ми изпращаха имейли и оставяха съобщения на телефонния секретар.

— „Колфакс Инкорпорейшън“ е едно от малкото неща, които не се промениха през изминалите тринайсет години — отбеляза Мейсън. — Все още е строго управлявана семейна фирма, но според чичо Дик в момента там стават адски разправи. Нещо свързано с търговско предложение за сливане.

— Да, и аз подразбрах нещо такова от съобщенията на юристите им.

— Сигурно не искаш да се забъркваш в тази каша, Луси. Знаеш какво казват хората за семейните кавги.

5.

От студенината в гласа и решително изправените ѝ красиви рамене можеше да заключи безпогрешно, че тя няма да последва финансовия му съвет. Въпросът беше защо? Очевидно същото я бяха посъветвали родителите ѝ. А можеше да натрупа цяло състояние, ако продаде обратно акциите на семейство Колфакс.

Но нямаше да го направи. Във всеки случай, не веднага.

Мейсън изчака, докато вратата хлопна зад гърба ѝ, после прекоси тясната пътека и застана до широкия панорамен прозорец на магазина. Джо се затътри след него и седна на задните си крака. Двамата наблюдаваха как Луси слага чифт тъмни слънчеви очила и се отправя припряно към малка, сребристосива кола, паркирана до самия бордюр.

Пое си дълбоко въздух и го изпусна бавно. Нещо вътре в него, изпаднало в кома през последните няколко месеца, се беше пробудило в мига, в който Луси бе пристъпила прага.

— Е, ти пък какво знаеш? — обърна се към кучето той. — Вече е голяма жена. И със сигурност изглежда добре, нали?

Джо потупа няколко пъти с опашка по пода и съсредоточи цялото си внимание върху две врани, които се забавляваха, като се опитваха да избягат от превозните средства по улицата.

Луси изглеждаше много повече от добре, реши Мейсън. Всъщност точно като онова, от което до този момент не бе осъзнавал, че има нужда.

Най-странното беше, че от случая „Джилбърт Портър“ до появата на Луси дори не бе осъзнавал, че бе живял като сомнамбул. Напомни си, че за подобен род сътресения съществува точно определен термин. Това беше сексуално привличане и представляваше природна сила като мълнията или горския пожар, при това също толкова опасна.

Не можеше да се сети кога за последен път беше изпитвал нещо толкова могъщо. Но знаеше със сигурност, че съществуваха само две

възможности, когато ставаше въпрос за природни стихии. Човек или хукваше да търси убежище, или се втурваше в стихията въпреки риска.

А той нямаше никакво намерение да бяга.

Отвън на улицата двете врани се отказаха от играта с колите и отлетяха да си търсят друго развлечение. Джо се прозя, изправи се на крака и се запъти към любимото си място зад щанда.

Мейсън не сваляше поглед от Луси. Не му се искаше да откъсне очи от нея. Вчера, когато чу, че се е върнала в града, внезапно откри, че е любопитен да узнае каква е станала. Но се оказа неподготвен за този подобен на ритник в корема прилив на вълнение, когато я видя за първи път след толкова време.

Остана изумен от хладната ѝ самоувереност и професионална изтънченост. Дотук с предположенията, че е поела по стъпките на леля си и се е превърнала в пораснало цвете, което предпочита биохрани, медитира и се занимава с йога.

Вместо това всичко у нея му подсказваше, че е научила няколко нелеки урока, след като бе напуснала Самър Ривър. Вече не беше сладкото самотно и прекалено доверчиво момиченце, което лесно можеше да бъде прилъгано от обещанията на млад социопат като Бринкър. Порасналата Луси имаше нокти.

Нокти и доста пари, които да харчи за дрехи и дискретни, но много изискани аксесоари. Сивият пуловер, черният панталон и елегантните ниски обувки изглеждаха скъпи. Както и кожената чанта и малките златни топчета на ушите ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса беше добре оформена, като краищата ѝ се извиваха към челюстта и обвиваха като в рамка изразителното ѝ лице и строгите зелени очи.

Гледаше я как отваря вратата на малката кола и сяда зад волана. Имаше нещо изящно и сексуално във всяко нейно движение. Може би се дължеше на заниманията с йога.

Тогава си даде сметка, че не беше единственият, който наблюдаваше Луси. Беше привлякла вниманието и на някои от посетителите, насядали около масите на кафенето „Сънрайз“. Разпозна двама от тях, които си спомняше отпреди години — Нолън Кели, собственик на едноименната агенция за недвижими имоти, и Джилиън Бенсън, сега мисис Колфакс.

Джилиън изобщо не се беше променила от лятото, когато Тристън Бринкър омайваше местните младежи. Изглеждаше точно

такава, каквато си и беше — бивша мажоретка, открила по възможно най-трудния начин, че щом се омъжиш за пари, трябва да заработиш всяко пени. Животът в клана Колфакс вероятно се бе оказал много потруден, отколкото бе предполагала.

Но поне двамата с Куин Колфакс бяха все още заедно, напомни си мислено. А именно неговият брак бе изгорял в огъня.

Джилиън вдигна ръка, за да привлече вниманието на Луси, усмихна ѝ се жизнерадостно и извика нещо за поздрав. Думите бяха приглушени, тъй като вратата на магазина беше затворена, но Мейсън допусна, че бяха нещо от рода на: *Луси. Луси Шеридън. Това съм аз, Джилиън. Чух, че си в града. Защо не дойдеш да изпиеш едно лате с нас?*

Луси с нищо не показва, че е забелязала или чула някогашната си позната, въпреки че кафето се намираше на отсрещния тротоар. Затръшна вратата на колата и пое покрай бордюра.

— Добре изиграно, миличка — каза на глас Мейсън. — Наистина си научила някои неща.

Нетърпението за предстоящата вечер го обхващаше все по-осезаемо. Остана загледан, докато малката пъргава кола изчезна зад ъгъла.

Постоя до прозореца известно време, като премисляше перспективите за нощта. Тогава се сети за зазиданата камина и започна мислено да прави списък на инструментите, които щяха да му трябват.

Нолън Кели допи латето си и се изправи. Пресече улицата и отвори вратата на железарията на Флечър.

— Здравсти, Мейсън — поздрави той и върху лицето му се разля топла, нехайна усмивка. Как върви?

Още преди тринайсет години Нолън показваше всички признаци, че е орисан да направи кариера в търговията. Червенокос, синеок, излъчващ доброжелателност и енергичност, той все още разпръскваше около себе си усещане за искреност и безкористност. Навремето предизвикваше у родителите доверие, докато децата им си купуваха от него алкохол и лека дрога. Единственото нещо, което се беше променило оттогава, помисли си Мейсън, беше, че сега продаваше недвижими имоти.

Джо се изправи на крака и излезе иззад щанда, за да огледа посетителя, който очевидно не го впечатли особено. Отегчен, той се

върна обратно на мястото си.

— Много добре — отвърна Мейсън. — С какво мога да ти бъда полезен?

— Жената, която преди малко видях да излиза оттук, беше Луси Шеридън, нали? Чух, че била в града.

— И какво от това?

— Стори ми се, че я познах. Но определено се е променила. Кой би помислил, че един ден ще изглежда така добре? Беше тук през онова лято, когато изчезна Бринкър. Спомняш ли си?

Мейсън не отговори. Отдавна беше открил, че старият полицейски номер да запазиш мълчание върши чудесна работа в реалния живот. Изумително беше как хората се опитват да подхванат разговор, особено такива като Кели, който по природа си беше приказлив.

— Както знаеш, тя е наследила къщата на леля си — продължаваше Нолън. — Бих искал да поговоря с нея за продажбата ѝ. Изпратих ѝ няколко имейла и се опитах да се свържа по телефона, но тя така и не ми отговори.

Луси не беше отговаряла на съобщенията и обажданията на Кели, а преди малко се беше престорила, че не го забелязва, въпреки че беше на отсрещния тротоар. Не беше нужно да си детектив, за да се досетиш, че не проявяваше никакъв интерес към него. Поне засега.

Мейсън се отпрати към щанда.

— Предполагам, че все още скърби.

— Разбира се, разбира се, това е съвсем естествено. Къщата се нуждае от доста работа, но е чудесна собственост, а тази стара овощна градина струва теглото си в злато. Мога да ѝ издействам доста добра цена. — Нолън тръгна към входната врата. — Смятам да отскоча дотам и да се пробвам да я уговоря.

— Не си прави труда. Спомена, че има да прави някакви покупки.

— В такъв случай ще намина следобед или привечер.

— Каза ми, че си има планове за вечерта.

— Какви планове би могла да има? — намръщи се Нолън. — Та тя пристигна в града едва вчера.

— Май нещо лично. Съмнявам се, че ще се зарадва, ако брокер на недвижими имоти почука на вратата ѝ довечера. На твоето място бих

изчакал до утре, преди да се опитам да поговоря с нея.

В ясните сини очи на Нолън проблесна съмнение.

— А какво търсеше тук?

— Това е железария — отвърна Мейсън. — Продадох ѝ няколко електрически крушки. Какво би могла да търси, според теб?

Челюстта на Кели се стегна, но очевидно осъзна, че няма да получи никаква друга информация.

— Ще се видим по-късно — каза той.

Не затръшна вратата на излизане, но нещо в начина, по който я затвори, загатваше, че му се искаше да направи точно това.

Мейсън го наблюдаваше как прекосява улицата, за да се върне при Джилиън Колфакс. Седна отново до нея и започна да ѝ говори нещо. Жената очевидно не остана доволна от думите му.

Интересно — помисли си Мейсън.

6.

Какво в тази красива, стара къща я караше да се чувства неспокойна? Не се дължеше само на тъмнината, разсъждаваше Луси. Това скоро щеше да бъде поправено с помощта на електрическите крушки от магазина на Флечър.

Постави плика с продуктите, стек от шест бири и торбата с крушките върху старинната надраскана маса, разположена в средата на кухнята. Огледа се наоколо и се опита да открие онова, което толкова я притесняваше. Спомняше си къщата като топла и приветлива, а сега от нея лъхаше хлад. Вярно, идваше краят на деня, но вътре беше по-тъмно, отколкото в спомените ѝ.

Покритите с ламперия стени, избелелите завеси, дървените подове и тежките винтидж мебели винаги бяха създавали особена, но уютна атмосфера. Сега двуетажната сграда беше населена със сенки. Не беше уверена, че с подновяването на осветлението ще успее да ги прогони.

Може би проблемът се коренеше в това, че докато Сара беше жива, мястото отразяваше нейната ярка, позитивна и духовна същност. Сега, след като си беше отишла, старата къща не беше нищо друго, освен стара къща.

Скърби за господарката си — с тъга си помисли Луси.

— На мен също ми липсва — каза на глас сред тишината.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го измъкна от чантата си и погледна дисплея. От доста скъп сайт за запознанства, в който се беше регистрирала, ѝ предлагаша поредната подходяща партия. Всичко, което трябваше да направи, беше да влезе за повече информация. Господин Почти Идеален я чакаше някъде там във виртуалното пространство.

Тя изтри съобщението и пусна телефона обратно.

Подреди китайското зеле, прясната съомга, бялото вино и останалите продукти, сред които и първокласно сирене от местен производител, в стария хладилник. Преди тринайсет години изборът

на сирена в Самър Ривър беше ограничен до предлаганите във веригите супермаркети на Мейн стрийт. Този следобед обаче откри два специализирани магазина за сирена с екзотични имена, произведени в намиращи се в околността на града мандри.

Сложи франзелата хрупкав френски хляб на плота и се загледа в бирите. Върху кафявите бутилки бяха залепени маркови етикети, но върху тях не беше обозначено, че течността вътре е именно бира. Какво я беше накарало да я купи? Не си падаше по пивото. Не беше сигурна дали Мейсън го обича, но имаше чувството, че ще го предпочете пред бялото вино. Истинските мъже пиеха бира, нали? Или евентуално, уиски. Нямахме как да е сигурна, защото не беше срещала много мъжествени представители на другия пол. Повечето от трийсет и няколко годишните ѝ познати бяха все още момчета, очакващи да пораснат.

Може би трябваше да купи бутилка уиски.

— Ти си идиотка, Луси. Вероятно не е никак добра идея да се забъркваш с Мейсън Флечър.

И наистина нямаше да се забърква с него. Бе проявил достатъчно любезност, когато ѝ беше предложил да види дали не би могъл да ѝ спести малко пари, като изкърти плочките от камината. Най-малкото, което му дължеше, беше да му предложи чаша вино и нещо за вечеря. Това не означаваше непременно среща. Истинската среща беше на по кафе или питие с поредния евентуален кандидат, който онлайн брачната агенция ѝ предлагаше през последните три месеца.

— Страхотна рационализация — каза си на глас. — Говоря като човек, който има фобия от обвързване. Доктор Престън би се гордяла с мен.

Шест седмици когнитивна терапия помагат на една жена да научи много неща за себе си.

И тя се зае с разопаковането на крушките.

7.

— Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш с това, че имаш среща? — настойчиво попита Дик. — Опитвам се да те накарам да излезеш с някоя жена, още откакто преди две седмици прекрачи прага на къщата ми. Постоянно ми повтаряше, че не си в настроение. Бях започнал да си мисля, че си изпаднал в депресия или нещо такова.

— Или нещо такова — повтори Мейсън, без да престава да нарежда ролките изолирбанд върху рафта.

— И сега, съвсем неочаквано, ми съобщаваш, че най-последно имаш среща?

— Поеми си въздух, Дик. Не ме притискай. Можеш да го понесеш.

Дик изсумтя.

— Не бъди толкова сигурен. Казвам ти, това си е направо пробив в системата.

Съмнително е дали нещо, та било то и апокалипсис, би могло да порази толкова Дик Флечър — помисли си Мейсън. Ако някой беше в състояние да понася удари, това беше чичо му. И със сигурност можеше да се каже, че във времето беше получавал доста. И бе нанасял ответни.

Дик Флечър беше минал през три брака, преди да се откаже завинаги от семейния живот. Всичките му съпруги бяха подавали заявления за развод с твърдения за непримирими различия в характерите. Мейсън обаче подозираше, че формулировката беше учтиво замазване на истината — никоя от тях не беше успяла да се примири с изискванията към съпругата на военен, който винаги бе предпочитал дълга пред семейното огнище.

Като деца Мейсън и Арън нямаха много контакти с чичо си. Смътно си даваха сметка, че той прекарва по-голямата част от времето зад граница, воювайки за неизвестни земи. В живота им въображение беше широко скроен човек и двамата се гордееха с него. Но повечето от онова, което знаеха, идваше от случайно подслушаните разговори

между родителите им. Майка им се оплакваше, че Дик пиел прекалено много, бил женкар и не било чудно, че не успял да запази нито един от браковете си. Баща им пък твърдеше, че вероятно чичо им страда от посттравматичен стрес.

От време на време Дик изненадваше всички, като се появяваше за Деня на благодарността или за Нова година, а когато Мейсън навърши десет, двамата с Арън прекараха две незабравими седмици с него, докато родителите им бяха на екскурзия. Той заведе двете момчета на къмпинг и ги научи да ловят риба. По време на това посещение почти не пиеше — може би една бира вечер или чаша уиски, така че нямаше как да се прецени дали има проблем с алкохола. Нито пък водеше жени вкъщи, затова не можеше да се твърди, че е женкар.

Автомобилната катастрофа беше причинена от пиян шофьор и промени всичко. По това време Мейсън беше на тринайсет, а Арън само на единайсет. Ребека Флечър беше загинала на място. Джак бе останал жив само колкото да го закарат до болницата, да успее да се прости с двамата си сина и да даде на по-големия последните си бащински заръки. *Грижи се за Арън. Дръжте се заедно, каквото и да се случи.*

Властите повериха момчетата на приемни семейства, докато открият най-близките им роднини. Всички си имаха оправдания. Родителите на Ребека обясниха, че живеят в старчески дом и няма как да отглеждат деца там. Тези на Джак бяха разведени и от години си имаха нови семейства. Нито един от тях не искаше да започне всичко отначало, поемайки отговорността за подрастващите си внуци. Лелята от страна на майка им отказа под предлог, че никога не се е разбирала със сестра си, освен това е самотна майка с две собствени деца, за които да се грижи. Чичо им отклони предложението да ги приеме, тъй като наскоро се беше оженил отново и новата му съпруга не искала в дома им чужди хлапета.

И бе тръгнало така. Всички изразяваха съчувствие, заявяваха, че искат да поддържат връзка с Мейсън и Арън, но посочваха основателни причини да не вземат осиротелите момчета.

Оставаше единствено Дик.

Никой, най-малко пък Мейсън и Арън, не беше очаквал, че именно той ще се нагърби с грижата за двете деца. В края на краищата,

Дик имаше най-основателна причина да откаже. Беше сам и често го пращаха в райони с военни действия. Със сигурност не можеше да се предполага, че има някакъв бащински инстинкт. Точно обратното. Всеобщото мнение беше, че ще повлияе отрицателно върху чувствителните младежи.

В онзи момент Мейсън бе разбрал със заслепяваща яснота, че той и Арън са заплашени от напълно реалната възможност да се озоват за постоянно в системата на приемната грижа. Ако това се случеше, най-вероятно щяха да ги разделят. А това щеше да му попречи да изпълни завета на баща им да се грижи за брат си.

Беше започнал да крои планове да избяга и да се крие някъде из улиците заедно с Арън, когато се появи Дик Флечър, току-що завърнал се от поредната военна мисия.

Момчетата седяха в офиса на много добрата и мила социална работничка, която им разясняваше същността на приемната грижа, когато на паркинга спря лъскав сив джип. Мейсън не се съмняваше, че двамата с Арън никога няма да забравят, как с решителни крачки Дик бе навлязъл в живота им. И беше съвсем сигурен, че добрата и мила социална работничка също нямаше да забрави.

През онзи ден Дик не беше с униформа, но само един поглед беше достатъчен, за да се разбере, че е суров военен. Личеше си по изсечената брадичка, гладко избръснатото лице, идеално изгладената риза, лъснатите ботуши, тъмните слънчеви очила и държанието му, което сякаш казваше, че човек едва ли би искал да си има работа с него.

Когато влезе през вратата в офиса, момчетата се вторачиха в него с вълнение и благоговение. В същия момент Мейсън бе разбрал, че чичо Дик идва да ги спаси. От своя страна, той бе хвърлил бегъл поглед към племенниците си и бе кимнал, очевидно доволен от онова, което беше видял.

— Да си вървим у дома, момчета — бе казал кратко.

Много добрата и мила социална работничка го бе изгледала изпитателно, зададе му няколко въпроса и също се усмихна. И тя беше доволна от онова, което виждаше.

Никой друг в службата, в това число и шефката на добрата и мила социална работничка, не споделяше това мнение. Зад затворената врата се проведеха няколко припрени разговора, но жената успя да се

наложи. Уреди формалностите със светкавична бързина. Воин на друг фронт, мислено отбеляза Мейсън.

След това Дик ги бе отвел у дома.

Този дом се оказаха различни военни бази в продължение на няколко години. Дик престана да ходи на мисии, но не напусна армията. Често го местеха, но това не представляваше проблем. Те бяха заедно.

Накрая се установиха в Самър Ривър. Последното пътуване до военна зона беше през лятото, когато Мейсън навърши деветнайсет. Всички знаеха защо. Семейството имаше нужда от допълнителни средства. Трите развода бяха изсмукали малкото, което Дик беше успял да заделени, а на Арън му предстоеше да иде в колеж.

Животът с Дик даде на Мейсън възможност да открие истината. Освен двете бири или чаша уиски вечер, чичо му обичаше жените. Но и към тях, и към алкохола се отнасяше с уважение. И научи племенниците си на същото.

Мейсън стигна до заключението, че Дик не е нито алкохолик, нито женкар. Но беше абсолютно сигурен, че си има друга тайна. Малко или много беше пристрастен към войната. Но беше отказал да замине на нова мисия, за да отгледа двете момчета.

Отиде за последен път на война, за да плати образованието на Арън, но когато се прибра у дома, загърби оръжията завинаги. Купи стария железарски магазин и заживя различен живот. И доколкото Мейсън можеше да прецени, Дик беше доволен. Или старата страст беше прегоряла, или напълно се беше променил.

— И с коя ще се виждаш довечера? — попита той. — Можеш да ми кажеш, защото, както и двамата знаем, още утре сутринта целият град ще говори за това.

— Не е тайна — отвърна Мейсън. — Ще намина към старата къща на Сара Шеридън.

Чичо му изглеждаше искрено учуден.

— Имаш среща с малката Луси?

— Вече не е толкова малка.

Дик се засмя.

— Качила е някой килограм, а? Честно казано, това е най-хубавото нещо в една жена.

Мейсън се обърна и го погледна.

— Имах предвид, че не е шестнайсетгодишното сладко момиченце. Но си е все така дребничка. Нещо такава. Иначе е пораснала.

Чичо му отново се изсмя.

— Да, и аз така чух. Бързо действаш. Та тя пристигна в града едва вчера. Как успя толкова скоро да си уредиш среща?

— Има намерение да направи някои промени, преди да обяви къщата за продан. Първото ѝ желание е да възстанови камината във всекидневната. Каза, че леля ѝ я облицовала с плочки, защото се губела много топлина. Обещах на Луси да видя дали ще се справя сам, за да ѝ спестя малко пари. Между другото, търси някой надежден предприемач.

— Я чакай малко. Смяташ свалянето на няколко плочки за среща?

— Ще бъда там приблизително около пет и половина. Правя ѝ услуга, а в замяна тя ще приготви вечеря. Ти как го наричаш?

Дик се замисли за момент, после се усмихна с бавната си широка усмивка.

— Е, това може да мине за среща.

— И аз така си помислих. И щом си тук, ще ми се наложи да те оставя. — Мейсън извади ключовете от джоба си. — Трябва да се изкъпя.

— Не изразходвай всичката топла вода. Нали си спомняш, че и аз имам среща довечера. Двамата с Беки ще идем да поплуваме, а после ще потанцуваме при Ханк.

Мейсън поклати глава.

— Ти ще се забавляваш в басейна, а аз ще свалям стари плочки. Ние сме две палави момчета, нали?

— Определението палави променя смисъла си, когато един мъж остарее.

— Да, вече започнах да го забелязвам.

8.

Луси отпи глътка от бялото вино.

— Е, какво мислиш? — попита тя.

— Оказа се права — отвърна Мейсън. — Който и да е свършил тази работа, е бил аматьор от световна класа.

— Това много точно описва леля Сара. Беше жена с много таланти, но ремонтирането на дома не беше сред тях.

Двамата стояха пред огромната камина и оглеждаха плочките, които покриваха лицевата ѝ част. Малко преди това Мейсън беше сменил последните изгорели крушки на полилеите, които не беше успяла да стигне без стълба. След като беше изпробвала една стара и захвърлена в килера, бе стигнала до извода, че той беше прав за опасността от стълбите.

Светлината заливаше целия първи етаж, но на Луси ѝ се струваше, че къщата е мрачна както винаги, а най-тъмна от всички стаи беше всекидневната с облицованата камина. Нещата може би щяха да се променят, когато запалеше в нея истински огън.

Мейсън отпи от бирата, наведе се и почука с длетото върху една от плочките. Част от варовия разтвор, който я крепеше към стената, се посипа като фин прах.

Изправи се и остави бутилката на страничната масичка.

— Замазката е в много лошо състояние. Вероятно ще успее да ги сваля с голи ръце.

— Чудя се защо не е извикала професионалист да ги сложи — обади се Луси.

Той поклати глава и заоглежда неравно подредените плочки с изражението на лекар, преглеждащ обречен пациент.

— Ние от железарския бизнес постоянно се сблъскваме с подобна грешка. Хората се опитват да правят някои неща сами, за да си спестят малко пари. После поправянето на щетите им излиза по-скъпо, отколкото ако в самото начало е направено както трябва.

Луси се усмихна.

— За щастие аз мога да си позволя една вечеря. Колко време според теб ще ти отнеме?

— Не много. Около два часа. Ще работя бавно, за да не повредя оригиналната облицовка.

— Около два часа. — Тя погледна часовника си. — Защо първо не вечеряме, а после да свалиш плочките?

— Чудесно хрумване.

Той изглежда в изключително добро настроение, мислено отбеляза Луси. Не, може би не весел, а по-скоро изпълнен с приятно очакване. Виждаше се в очите му.

Беше просто една вечеря. Тогава защо се чувстваше леко притеснена?

— Как ти звучи съомга на тиган? — попита тя.

— Много добре. Даже страхотно.

— Хайде.

Тя тръгна през широкия коридор, който разделяше всекидневната от антрето и водеше към старомодната кухня. Мейсън я следваше по петите.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той.

— Можеш да наредиш масата. Чиниите са в остъкления бюфет. Сребърните прибори са в чекмеджето до хладилника.

Мейсън се залови за работа с вид на доволен от себе си човек.

— Нолън Кели дойде в магазина почти веднага след като ти си тръгна — подхвърли той.

— Така ли? — Тя отвори хладилника и извади съомгата, предварително маринована в олио, лимонов сок и соев сос. — Видях го да седи на една маса пред кафенето.

— Досетих се, че си го забелязала. Беше с Джилиън Колфакс.

— Да. Видях и нея.

Мейсън отчупи парче хляб и отхапа залък.

— Така си и мислех. Леля ти каза ли ти, че Джилиън се омъжи за Куин Колфакс?

— Спомена ми. Не беше голяма изненада.

— Не — съгласи се той. — Винаги се е целела високо. А най-високо в Самър Ривър стоеше синът на Уорнър Колфакс.

— От колко време са женени?

— Дик каза, че са се оженили една или две години, след като са завършили колежа.

— Учудена съм, че още нямат деца.

Мейсън сгъваше книжните салфетки с прецизността на човек, изработващ оригами.

— Не мисля, че бракът им върви така, както би искала Джилиън.

Луси остави гевгира с измитото китайско зеле на плота до печката.

— В какъв смисъл?

— Според чичо ми всички смятали, че когато Уорнър Колфакс си набил в главата мисълта да отвори своя собствена винарна в долината, ще остави на сина си да ръководи корпорацията му.

Но не е станало така.

— Не. Според слуховете старият си довел някакъв външен човек за изпълнителен директор.

— Обидата трябва да е била доста дълбока.

— Вероятно. — Мейсън нагласи дръжките на ножа и вилицата, така че да съвпадат идеално с долния ръб на салфетката. — Куин трябвало да се занимава с маркетинга на винарната.

— Джилиън едва ли е изпаднала във възторг. Може би това е обяснението, че все още нямат деца.

— Възможно е. — Той подреждаше вилиците с изключително внимание. — Знаеш, че Колфакс откупиха дяловете на съдружниците си от компанията, която навремето се казваше „Колфакс и Бринкър“, нали?

— Да. Леля Сара спомена нещо такова. Каза ми, че Бринкър бил толкова съкрушен от смъртта на сина си, че изгубил интерес към предприятието. Продад частта си на Колфакс и след няколко месеца починал от инфаркт.

— Първото нещо, което новият собственик направи, след като получи акциите на съдружника си, беше да промени името на „Колфакс Инкорпорейшън“, което би трябвало да ти говори нещо.

Тя се усмихна.

— Искал е целият свят да разбере, че фирмата е негова и само негова.

— Кое е естествено. Дик също прекръсти железарския магазин веднага щом го купи. Ние с Арън нарекохме нашата фирма „Флечър

Консултинг“.

— Схванах. Но това, което ме изумява, е, че Уорнър е пренебрегнал собствения си син, когато е трябвало да избира изпълнителен директор.

— Предполагам, че Куин не се е доказал като добър мениджър.

— Мислиш ли, че Джилиън ще го зареже?

— Нямам представа. — Мейсън сложи чашите на масата. — Но ми се струва, че ако реши да го направи, ще изчака до сливането. Много пари са замесени там. Дик казва, че компанията е структурирана така, че съпругите, като Джилиън, разполагат с неограничен пакет акции, но при евентуален развод ги губят. Според него това се е случило с първата жена на Уорнър, майката на Куин. Зарязал я заради друга, която била на половината на неговите години. Бившата мисис Колфакс сигурно е добре осигурена, но е трябвало да се откаже от акциите си в корпорацията. — Той направи кратка пауза, за да подсили впечатлението. — Идеята е всички дялове да останат в семейството.

Луси погледна през прозореца на кухнята, където над старата овощна градина вечерната светлина беше започнала да избледнява.

— Но сега правилото е нарушено, защото аз наследих акциите на Мери Колфакс.

— Точно така.

Мейсън замълча. Тя се обърна и го улови да я наблюдава с напрегнат интерес.

— Какво?

— По-рано днес говорех съвсем сериозно, Луси. Не би искала да се окажеш в центъра на скандалите в рода Колфакс.

— Благодаря ти за съвета — отвърна му с театрална любезност тя.

— Но няма да го послушаш. Искаш ли да ми обясниш защо?

— Още не. Все още го обмислям.

— Тогава да опитаме с нещо друго. Какво смяташ да правиш с Нолън Кели? Той си е набелязал къщата и няма да престане да ти досажда.

— Знам.

— Имаше намерение дори да дойде дотук днес следобед.

Тя се върна при горещия тиган.

— Така ли?

— Казах му, че ще излизаш на покупки. Тогава заяви, че ще наминае вечерта. Наложих се да му обясня, че имаш други планове.

Луси застина с бутилката олио в ръка.

— Така ли му каза?

— Да. Реших да те отърва от него.

Тя се обърна рязко, подпряла ръка върху плота.

— Моля?

— Знаеш, че ще се опита да те притисне да продадеш къщата чрез неговата агенция.

— И си позволи своеволието да го уведомиш, че ще съм заета целия следобед и вечерта?

— Разбира се. Защо не? Ти сама каза, че все още не искаш да говориш с него за имота.

— А ти реши на своя глава да му кажеш, че не съм свободна?

Веждите му се присвиха тревожно.

— Изглеждаш като полудяла.

— Раздразнена. Ядосана. Но за твой късмет, не съм полудяла. Никога не си ме виждал в такова състояние и сигурно така е по-добре. Но нека си изясним нещо още сега. Не си ми личен секретар. Аз съм голям човек. Мога сама да се грижа за делата си. Нямам нужда някой да планира живота и ангажиментите ми, докато съм в града. Съвсем ясно ли се изразих?

Мейсън успя да се престори едновременно на съкрушен и объркан.

— Просто исках да ти направя услуга.

Тя насочи показалеца си към него.

— Когато ми трябва услуга от теб, ще ти я поискам. Ясна ли съм?

— Никакви услуги. — Той вдигна ръка с обърната към нея длан.
— Няма проблеми.

Страхотно. Вероятно го беше засегнала. Или пък не. Трудно беше да се каже за човек като Мейсън Флечър.

Луси се усмихна.

— Радвам се, че се разбрахме. Сега можеш да довършиш подреждането на масата.

— Да, мадам.

Той приключи работата с обичайната си сръчност и лекота. В паметта ѝ изплува споменът за нощта, когато я беше откарал у дома от купона на Бринкър. Спомни си как умело държеше всичко под контрол. Не само стария пикап, но и себе си. И тогава в съзнанието ѝ изникна нещо, което леля ѝ й беше казала за него. *Някой ден този млад човек или ще се научи да се огъва, или ще се прекърши.*

Поне засега Мейсън не даваше никакви признаци, че се е научил да се навежда, още по-малко изглеждаше пречупен. Ала нямаше как да не забележи сенките дълбоко в очите му. Не се дължаха на покруса или отчаяние, или поне тя си мислеше, че не това вижда. Беше по-скоро смазваща умора, примесена с примирение, сякаш беше прекарал последните няколко години в търсене на нещо, което искаше или от което имаше нужда, и най-сетне беше започнал да приема мисълта, че никога няма да го открие.

— Какво те накара да се върнеш в Самър Ривър? — попита тя. — Нещо, случило се в работата или лични причини?

Той я погледна през масата.

— Ти каза, че нямаш нужда от секретарка или от някой, който да подрежда живота ти. Е, добре. Аз пък не се нуждаю от изповедник.

Луси се изчерви.

— Прав си. Извинявай. — Пусна китайското зеле в тигана при съомгата. — Но имам няколко въпроса за последния купон на Бринкър. Мога ли да ти ги задам?

— Питай — кимна той.

— Никога не съм се хващала на приказката, че си ме измъкнал оттам само защото си смятал, че не мога да се оправя сама с тълпа щуро купонясващи тийнейджъри.

— Не беше приказка.

— Наистина ли допускаше, че мога да се напия? Може и да бях само на шестнайсет, но нито пиех, нито вземах наркотици.

— Леля ти така и не ти е казала истината, нали?

Тя го погледна.

— Очевидно не, след като нейната история абсолютно се покриваше с твоята — била съм прекалено малка, хвърляла съм се презглава, дрън-дрън-дрън...

Мейсън взе бирата и подпря едното си рамо на хладилника.

— Добре тогава. Щом си толкова пораснала, ето ти я истината. В нощта на купона до мен стигна слух, че Бринкър те е набелязал.

— Какво? — Почувства се така, сякаш силен порив на вятъра я беше извадил от равновесие. — Не разбирам.

— Какво в думата *набелязал* не ти е ясно? Имал е намерение да те дрогира, да те изнасили, да заснеме всичко и да пусне записа в интернет.

— Мили боже! — Тя се подпря на плота и сграбчи ръба му с две ръце. Като ударена от мълния е най-точното описание на състоянието, в което беше изпаднала, мислено отбеляза тя. — И ти си *знаел*?

— Дочух само слухове, но ми се струваше неразумно да се рискува. Затова, да, след като не успях да се свържа с леля ти, тръгнах да те търся.

— Всички хлапета в града са знаели, че ще отида? — извиси глас Луси.

— Съмнявам се. Онзи умееше да пази тайните си. Но все пак е споделил с някого.

— С кого?

— С Джилиън.

— Джилиън — повтори Луси, почти замаяна от шока. — По онова време дори не съм предполагала, че знае коя съм. Тя беше местната кралица и мажоретка, докато аз бях просто едно дете от друг град, дошло да прекара лятото при леля си.

— Повярвай ми, много добре знаеше коя си.

Тя се намръщи, размишлявайки върху думите му.

— Защото си е падала по Бринкър, а той е набелязал мен.

— Нещо такова. А той винаги получаваше онова, което поиска.

— Защо пък ще пожелае мен? Не бях неговия тип. Харесваше момичета като Джилиън.

— За него това си беше просто една отвратителна игра. Момчето беше социопат. Ако беше останал жив, сигурно щеше да стане сериен изнасилвач или дори сериен убиец. Кой знае? Ти представляваше онова, което той никога не можеше да бъде — сладко възпитано хлапе. И му се е приискало да те смачка.

Луси си пое дълбоко въздух.

— Това е много... достойно от твоя страна. Очевидно си научил някои неща за човешката природа, докато си си изкарвал прехраната,

преследвайки лошите момчета.

— Да, сигурно.

Внезапно надуши миризмата на китайското зеле и съомгата. Обърна се рязко, сграбчи горещия тиган и го дръпна от котлона. За момент застина неподвижно, загледана в съдържанието му.

— Ти беше прав — каза накрая. — Наистина ти дължа благодарност, заедто ме спаси.

— Не.

— Да. Очите ѝ срещнаха открито неговите. — Ако Бринкър беше осъществил пъкления си замисъл, щях да съм сериозно травмирана. Животът ми сигурно щеше да поеме в съвсем друга посока и най-вероятно не в най-добрата. Така че... благодаря ти.

9.

Луси седеше на дивана, подвила крак под себе си, и наблюдаваше как Мейсън отлепва плочките, закриващи лицевата страна на голямата камина. Внезапно прозря, че ѝ харесва да го гледа, независимо с какво беше зает — да шофира, да подхвърля във въздуха гаечния ключ, да подрежда масата или да сваля плочки. Просто ѝ харесваше.

Странна беше мисълта, че нищо не се беше променило, откакто я бе докарал до вратата на къщата в онази нощ преди тринайсет години. Не че през всичкото това време ѝ беше липсвал и бе мислила за него. Животът ѝ беше пълноценен и — с изключение на личния — сравнително задоволителен. Имаше си кариера, която намираще за интересна и предизвикателна. И добри приятели.

Не се беше чувствала самотна след заминаването си от Самър Ривър, нито обвързана по какъвто и да било начин с Мейсън Флечър. Когато изобщо се сещаше за него, то беше по-скоро с приятно чувство и съчувствие към шестнайсетгодишната хлапачка, която си беше паднала по по-голямо от нея недостижимо момче, което, едва сега разбираше, навремето я беше спасило от извратен социопат.

Заклучението беше, че той се бе превърнал в ценен спомен от младостта ѝ, но със сигурност не беше обсебена от него. Вече беше пораснала. Не го гледаше от позицията на срамежлива тийнейджърка, влюбена в по-възрастен мъж. Положението им се беше изравнило. Разликата в годините не представляваше препятствие. И сега го намираще за много по-вълнуващ, отколкото преди толкова много време.

— Колко смяташ да останеш в Самър Ривър? — попита тя.

С малък чук Мейсън леко почукваше върху дръжката на длетото. Поредната плочка беше отлепена. Той я измъкна и я постави най-отгоре на все по-нарастващата купчина.

— Зависи.

Луси се примири. Той щеше да говори само тогава, когато беше готов за това, което можеше и да не се случи никога.

— Знаеш ли, не съм си те представяла да работиш в железарски магазин — продължи тя.

— Защо пък не? Харесва ми да продавам железария. Това е нещо истинско. Чукове, триони, бормашини, отвертки — те са нещо полезно. Като се замислиш, цивилизацията, каквато я познаваме, зависи от тези неща.

— Не се бях замислила за отвертките и чуковете от такава гледна точка, но разбирам какво имаш предвид. Лично аз винаги съм считала вътрешния водопровод за основа на цивилизацията. Точно поради тази причина къмпингите никога не са ме привличали.

— Няма как да монтираш тоалетна или душ без инструменти.

— Добро попадение.

— Какво стана с годежа ти?

Въпросът дойде сякаш отникъде и я остави почти без дъх.

— Приключи след около година, когато го заварих в леглото със секретарката му. — Да си беше държала езика зад зъбите.

— Била си сгодена близо година? — отправи й тежък поглед той. — Това би трябвало да ти подсказже, че нещо не е наред.

Сега вече я беше поставил в отбранителна позиция.

— Защо говориш така? — хладно отвърна тя. — Много годежи продължават цяла година, дори повече. Това дава възможност на хората да се уверят, че са един за друг.

Ала Мейсън не изглеждаше убеден.

— Казвам само, че ако ти е необходимо толкова време да решиш дали да се обвържеш с някого, нещо помежду ви липсва.

— Ами да. В моя случай се оказа именно така.

Той се зае със следващата плочка.

— Какво?

— Аз, струва ми се.

Мъжът повдигна учудено вежди.

— В смисъл?

— Според терапевта ми имам някои съмнения относно обвързването. Нещо, свързано с това, да си дете на разведени родители и постоянното лутане между двете враждуващи страни. Нещата допълнително се усложняват и от факта, че аз не харесвах нито втория

съпруг на майка ми, нито втората жена на баща ми, а от своя страна — те също не изпитваха особена симпатия към мен.

Той се усмихна.

— Без майтап?

Луси отвърна на усмивката му.

— Без майтап.

— Имаш ли някакви планове?

— Определено. Най-сетне реших да поема по пътя на новите технологии за намиране на подходящия партньор. Регистрирах се в един от най-скъпите сайтове за запознанства. През последните няколко месеца ми уредиха трийсетина срещи. Всеки един от кандидатите беше отлична партия, поне според алгоритъма, по който ги избират.

— Обаче?

Тя издиша бавно.

— Все още ме глождат същите съмнения. А ти? Някакъв напредък във взаимоотношенията с жените след развода?

— Ами, изглежда, не съм успял да се отърся от проблемите си в общуването. — Поредната плочка беше сложена върху купчината. — Но пък днес вечерях с една изключително интересна жена, която се страхува от обвързване, така че нещата определено вървят на добре.

Луси се разсмя.

— Прав си. Наистина си човек, който вижда чашата винаги наполовина пълна.

— Липсва ли ти бившият ти годеник?

Смехът ѝ секна, при решението да каже истината.

— Ни най-малко. Мръсната ми малка тайна е, че изпитах истинско облекчение, когато всичко свърши. А на теб бившата ти съпруга?

— Не. Аз също изпитах облекчение, когато един ден се прибрах у дома и открих, че си е отишла. Това означаваше, че мога да престана да се приспособявам. Истински късмет беше, че си тръгна, преди фирмата да започне да заработва сериозни пари.

Той свали последната плочка, огледа дървената рамка и се отдръпна назад. После посегна към друг инструмент.

Няколко минути по-късно откърти рамката и разкри широкия отвор на камината.

— Вътре май има нещо.

Луси приседна на дивана и се наведе напред, за да надникне в зеещата тъмна дупка. Ясно може да различи голям безформен пакет.

— Защо, за бога, леля Сара...? — подхвана и почти веднага млъкна.

— Имаш ли фенерче? — попита Мейсън. — Ако нямаш, мога да донеса от пикапа.

— Май имаше някакво в кухнята. Ще го донеса.

— Мисля, че ще ми трябва и чиста кърпа.

Тя скочи и забърза към кухнята. Когато се върна, Мейсън взе кърпата и я използва, за да измъкне ръжена, подаващ се от камината.

— Какво е това?

— Не мога да кажа със сигурност, но имам чувството, че няма да е нещо хубаво.

Той го остави настрана и взе фенерчето. Насочи лъча светлина към отвора. Тя се приближи зад него и погледна в дълбоката дупка.

— Изглежда ми като изрезка от някакъв стар вестник — каза накрая. — Увит е в найлонов плик.

— Погледни по-отблизо.

Леден спазъм сякаш спря кръвообращението ѝ.

— Това не е ли черна торба за боклук? Не ми казвай, че Сара е използвала камината вместо кошче, преди да я покрие с плочки. Струва ми се откачено.

— Торбите за боклук нямат цип — възрази Мейсън. — Това е чувал за трупове.

— Мили боже — инстинктивно отстъпи назад Луси. — Не мога да повярвам.

Използвайки кърпата, той отново бръкна в отвора и извади пликчето с вестника. Тя се опита да разчете името му.

— От Сан Франциско е — каза, погледна датата и веднага направи връзката. — По дяволите. Броят е от август преди тринайсет години. Лятото, в което Бринкър беше в града. Някой е заградил едно от заглавията. *Сериен изнасилвач удря отново.*

Мейсън обърна торбичката, за да види обратната страна на вестника.

— Тук има някаква шофьорска книжка.

Луси се загледа в снимката на младия, изключително привлекателен мъж. Беше рус, със сини очи, с очарователна усмивка,

обещаваща порочни удоволствия.

— Тристън Бринкър — промълви тя.

10.

— Убила го е заради онова, което е имал намерение да направи с мен, нали? — попита Луси.

— Все още има много въпроси без отговор, но да, мисля, че това е най-вероятният сценарий — отвърна Мейсън.

Той наблюдаваше Луси с периферното си зрение, докато вадеше две бутилки с минерална вода от хладилника. Тя определено се нуждаеше от нещо много по-силно, но си наля още една чаша вино. Не беше сигурен как щеше да преодолее шока от откритието. Изглеждаше изненадващо спокойна или *трезвомислеца* може би беше по-подходящата дума. Но от друга страна, вероятно беше просто изтощена. Нощта се беше оказала прекалено дълга, а и още не беше свършила.

Бяха се върнали в кухнята на старата къща. Луси се беше отпуснала върху един от столовете до масата. Минаваше полунощ. Шериф Уайтакър и двамата придружаващи го офицери най-сетне си бяха тръгнали, след като бяха направили доста снимки и бяха взели няколко проби от вътрешността на камината. Ужасяващият чувал с трупа беше натоварен на линейка и откаран нанякъде в тъмнината.

Около всекидневната беше опъната жълта полицейска лента. Уайтакър беше предупредил Луси да не пали огън в камината. В отговор тя го бе уверила с доста хладен тон, че изобщо не ѝ е хрумвало да прави подобно нещо. Във всеки случай преди това коминът трябваше да се почисти и да се огледа.

— Боже господи — бавно поклати глава тя с известно страхопочитание. — Милата ми благовъзпитана леля, която се увеличаше по йога, медитираше всеки ден и беше стриктна вегетарианка, е убила сина и наследника на един от най-богатите хора в Северна Калифорния, а после е напъхала трупа му в собствената си камина. Направо е невероятно.

— Има някои въпроси около идентификацията на тялото — напомни ѝ Мейсън. — Все пак процесът на разлагане с продължил

цели тринайсет години.

— Кой друг би могъл да бъде? Датата на вестника, денят на изчезването на Бринкър, шофьорската книжка... Всичко съвпада.

— Няма как да оспорвам фактите.

Последните думи на шериф Уайтакър бяха точно тези, които беше очаквал: *Искам и двамата да дойдете в управлението утре сутринта. Трябват ми показанията ви.*

Мейсън също седна до масата. Отвори едната бутилка с минерална вода и я сложи пред Луси.

Тя се загледа в нея, сякаш никога до този момент не беше виждала подобно нещо. После я вдигна и отпи няколко глътки.

— Изглежда, ние с теб съвсем неволно затворихме единствения неразкрит случай в историята на Самър Ривър — каза след малко.

— Човек никога не знае на какво ще се натъкне, когато започне сам някакъв ремонт.

Младата жена примигна и лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Доста неподходяща забележка.

— Сигурно.

— Тогава защо ми се иска да се разсмея?

— Не се притеснявай. Нормална реакция при нервна криза.

— О, разбирам.

Не се разсмях, но успя да скалъпи бледа усмивка.

— Ако беше някой друг, а не Бринкър, не бих си позволил да се пошегувам така неудачно — обясни Мейсън. — Но е той и, честно казано, истинско облекчение за мен е да разбере със сигурност, че е бил запечатан в тази камина толкова време. Копелето беше истинско чудовище. Ако допуснем, че леля ти е искала да ни остави някакво послание чрез този вестник, като нищо може да се каже, че е бил сериен изнасилвач. Успокояващо е да се знае, че не се е размотавал навън, за да причинява ужасни неща на почтените хора.

— Ето това е. — Луси вдигна бутилката като за тост. — За леля Сара.

— За леля Сара — кимна той и повтори жеста ѝ.

— Помисли си само, ако бях продала къщата в сегашното ѝ състояние, купувачът щеше да преживее истински шок, когато започне да сваля плочките — засмя се тя. — Защото, рано или късно, все някой щеше да възстанови камината.

— Да.

Луси потръпна.

— Нищо чудно, че снощи изобщо не можах да заспя.

Мейсън се облегна на облегалката на стола.

— Да не искаш да ми кажеш, че в тази къща броди духът на Бринкър?

— Не, разбира се, но вчера вечерта това място ми се струваше някак зловещо. Изпитвах същото смразяващо чувство, каквото човек усеща на гробище или на бойно поле.

— Но го изпитва само тогава, когато осъзнава, че се намира на гробище или на бойно поле — отбеляза Мейсън. — Въображението е могъщо нещо.

Тя му отправи бърз поглед, после смръщи нос.

— Причините за безсънието ми нямат никакво значение. Въпросът е, как Сара е могла да спи тук, знаейки, че в камината ѝ има труп, който сама е напъхала там?

Мъжът повдигна рамене.

— Може основата да се корени в медитацията и йогата. Сигурно е притежавала някакви дзен^[1] способности, които са ѝ позволявали да игнорира мъртвеца. — Той направи кратка пауза. — Или пък не е изпитвала угризения, защото е смятала, че е раздала някаква справедливост. Заради което, трябва да призная, изпитвам още по-голямо уважение към нея.

— Чудя се дали е споделила с Мери?

— Съмнявам се, че някога ще разберем. Но в ситуацията, в която се е озовала леля ти, най-разумното нещо е да се спазва правилото на трите 3. Имам предчувствието, че Сара го е осъзнала сама.

Луси отново се намръщи.

— И какво е това правило на трите 3?

— Застреляй, закопай и замълчи.

Тя започна да върти бутилката с вода между дланите си.

— Да, разбирам какво имаш предвид. — Поколеба се за миг, после продължи: — Но се съмнявам, че леля ми е застреляла Бринкър. Мразеше оръжията и в дома ѝ нямаше такива. Трябва да е станало по някакъв друг начин.

— Според мен патологът ще стигне до заключението, че е бил убит с един или няколко удара по главата.

— Ръженът?

— Аха — кимна Мейсън и отпи няколко глътки от водата. — Имаше нещо полепнало по ръбовете му.

— Полепнало?

— Най-вероятно косми. Или нещо друго.

Луси въздъхна.

— Е, откриването на трупа в камината поне обяснява, защо Сара и Мери започнаха да пътуват по-често. Също така нежеланието ѝ да ѝ гостувам в Самър Ривър. От нейна гледна точка поканата да отседна в къща, в която има мъртвец, би била лоша карма.

— Отново се извинявам за прибързаното заключение, че си я пренебрегвала през последните тринайсет години.

Тя му отправи едва забележима усмивка.

— Извинението се приема. Все пак си прав, че има много въпроси. Първият, който ми хрумва, е, защо ще крие тялото тук, в собствения си дом?

— Можеш ли да се сетиш за по-добър начин никога да не бъде намерен и подложен на аутопсия? Повярвай ми, изключително трудно е да се скрие труп. Рано или късно се появява. Изплува на повърхността. Разравя се от проливен дъжд. Предприемачите се спъват в него, когато започнат да строят къщи на изоставени терени.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Луси и потръпна. — Нищо чудно, че не е правила никакви ремонти. Дори козметични.

— Да доведе предприемач, работник или бояджия би било твърде рисковано — отвърна Мейсън. — Всеки опитен майстор би се загледал в тази камина и би започнал да задава въпроси. И сигурно би предложил да ѝ даде името на някой добър фаянсаджия. И тя би отклонила. Което щеше да го накара да се зачуди защо не иска да я оправи.

Луси се замисли за момент.

— Изчезването на Бринкър струвало ли ти се е подозрително?

— Тогава версията беше, че е станал жертва на провалена сделка с наркотици, но баща му не искаше и да чуе нещо подобно. Ако си спомняш, по онова време началник на полицията беше Хобс, а старият Бринкър го държеше постоянно притиснат до стената. Много хора видяха, че си тръгваш от купона с мен онази нощ и поне един от тях —

Куин Колфакс, знаеше, че съществува вражда между мен и него. Така че, да, Хобс намина при мен и ми зададе няколко въпроса.

— И какво стана?

— Благодарение на леля ти имах възможност да му изложа фактите едно към едно, но тогава нямах представа какво се е случило с малкия Бринкър. Хобс не разполагаше с никакви доказателства. Разказах му за плановете на Бринкър. Само че нямаше как да докажа думите си, а пък шерифът знаеше, че старият не би искал да чуе и тази новина, така че се съмнявам дали изобщо му е казал.

— А говорил ли е с Джилиън?

— Разбира се. Разпитах я нея, Куин Колфакс, Нолън Кели и още няколко от младежите, които тогава се въртяха около Бринкър. Но всички отрекоха да са знаели, че е имал намерение да те упои и да те изнасили.

— Даже Джилиън?

Мейсън допи водата и остави бутилката настрана.

— Даже тя.

Устните на Луси се изкривиха в мрачна усмивка.

— Излъгала е.

— Да.

Тя се загледа напрегнато в лицето му.

— Спомена, че между теб и Бринкър е имало някаква свада. Какво се е случило?

— След като те докарах дотук онази нощ, се върнах в ранчото и изчаках края на купона. Не ми отне много време, тъй като някой се беше оплакал по телефона. Проведох един разговор с него и го предупредих повече да не се приближава до теб. Той ми налетя, но вместо това разби предната решетка на колата си.

Луси повдигна вежди.

— Разбирам.

— Куин Колфакс беше свидетел на разговора.

— Трябваше да се досетя — поклати глава тя. — Моят ангел хранител не би оставил нещата току-така. Освен че си накарал Бринкър да повреди собствената си кола, отправял ли си му някакви заплахи?

— Бяха по-скоро обещания. Заявих му, че ако ти се случи нещо, ще му се наложи да се разправя с мен.

— Трябвало е да ти повярва — каза Луси. Тя остана мълчалива известно време, докато смилаше новата информация. В очите ѝ проблесна разбиране. — Мислил си, че ако го заплашиш, първо ще се втурне след теб, обзет от ярост, задето си застанал на пътя му.

— Исках да го отклоня от намеренията му поне за известно време.

— И умишлено си се превърнал в мишена. И какво, за бога, си очаквал да стане?

Мейсън не отговори. Само наблюдаваше как поредният за тази нощ шок се стоварва върху нея. Обзе го вледеняващо напрежение. Нямаше никаква представа каква щеше да бъде реакцията ѝ.

— Господи! — прошепна тя. — Имал си намерение да го убиеш, ако тръгне след теб.

Не можеше да направи нищо друго, освен да остави думите ѝ да увиснат помежду им. А и нямаше какво да ѝ каже.

Луси си пое дълбоко въздух и го издиша бавно.

— Имам нужда от малко време.

Седеше смълчан в очакване на присъдата ѝ. Преди тринайсет години бе изгарял от желание да прекрачи границата. Тя трябваше да разбере, че по всяка вероятност не се беше променил. Беше готов на много за нея, но имаше неща, които не би могъл да направи. Като да се преструва, че е напълно различен от онзи деветнайсетгодишен хлапак, какъвто бе бил през онова лято. При същите обстоятелства отново бе готов да постъпи по същия начин.

— Не знам какво да кажа, освен да ти благодаря — подхвана тя. — И много, много се радвам, че не си го направил.

Мейсън си даде сметка, че не тази реакция беше очаквал. И все пак не беше сигурен какво би искал да чуе.

— Няма нужда от благодарности — отвърна той.

— Ти беше едва на деветнайсет. За теб това би било непосилно бреме. И леля Сара го е разбрала. И че Бринкър е чудовище, което представлява заплаха както за мен, така и за теб. Поела е отговорността на възрастния в онази ситуация. Била е наясно, че е безсмислено да търси помощ от полицията, защото Хобс не би ѝ обърнал внимание. Сама се е погрижила за Бринкър, за да не се налага да го правиш ти.

Мейсън се загледа през кухненската врата към полицейската лента, опасваща входа на всекидневната.

— Говориш твърде уверено за онова, което е минало през ума на Сара в онази нощ.

— Вече съм сигурна, че зная тайната ѝ и фактите. Хората често ми казват, че много приличам на нея.

— Така ли?

— О, не в ексцентричния смисъл от рода на *дете цвете*, *последовател на просветлението* и други подобни. Но дълбоко в себе си я разбирах по-добре от всички останали в семейството ни. А пък тя разбираше мен. Така че, да, като погледна назад, мога да схвана логиката и начина ѝ на мислене.

Мейсън кимна.

— Ясно.

Помежду им настъпи напрегнато мълчание.

— Ти търси ли го? — внезапно попита тя.

— Бринкър? О, да, от време на време през годините. Още щом Арън направи програмата „Алис“, качих в базата данни всичко, което знаех за него. Тя допусна с голяма вероятност, че е бил убит през лятото, в което изчезна.

— Е, поне в тази част се е оказала доста точна.

— Освен това „Алис“ предположи с осемдесет и девет процента сигурност, че Бринкър е убит от някого, който го познава добре, и мотивът е личен. Не е станал жертва на провалена сделка с наркотици.

— Логично заключение. Беше прекалено умен, за да се забърка в такъв сценарий.

— Така е.

Върху лицето ѝ се появи изражение, което би могло да се определи като професионален интерес.

— А случайно програмата ви да е предложила списък с евентуалните заподозрени? — попита тя.

— Качих имената на всички, с които беше общувал през онова лято. Поне тези, за които се сетих. И тя отдели само един със сериозен мотив.

Луси се намръщи.

— Теб?

— Мен.

— Еха. Слава богу, че „Флечър Консултинг“ не е била потърсена за съдействие по делото на Бринкър преди тринайсет години.

Мейсън се усмихна.

— Да, това би ни създадо доста неудобства.

— Ами леля Сара? Нейното име беше ли качено в програмата?

— Не. Но пък „Алис“ ни предложи допълнителен списък с възможните извършители.

— Кои?

— Един от тях беше Куин Колфакс.

— С какъв мотив?

— Завист. И двамата с Бринкър бяха на път да наследят финансовите империи на бащите си, но за всички беше ясно — в това число и на самия Куин, в което изобщо не се съмнявам — че Бринкър ще спечели състезанието. Ако се беше случило, рано или късно Куин щеше да бъде изхвърлен от компанията.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм — отвърна Мейсън. — Бринкър не би искал да има съдружник. И щеше да намери начин да се отърве от Куин.

— Е, това не се случи, нали? Кой беше другият заподозрян?

— Нолън Кели.

Луси отново се намръщи.

— Трудно ми е да си го представя.

— Не и ако си наясно, че е бил местният доставчик на дрога и алкохол. Обслужвал е тийнейджърите.

— Не знаех. Но защо ще убива Бринкър?

— Там, където има дрога, винаги има оръжия и от време на време умират хора. — Мейсън отново отпи от друга бутилка вода и я остави настрана. — Впрочем около Бринкър постоянно се носеха слухове за наркотици.

— Смяташ, че е бил нещо като негов доставчик?

— На марихуаната? Да. За халюциногените не съм съвсем сигурен. Нещо не мога да си представя Нолън като дилър от висок клас, който има нужните връзки, за да достави скъпи екзотични наркотици, каквито очевидно Бринкър е разнасял по купоните си. Винаги съм възприемал Кели като дребен разпространител. Не ми се вярва да рискува да си навлече обвинение в убийство. А ако е бил

свързка на Бринкър, защо ще иска да се отърве от най-добрия си клиент?

— Уместен въпрос.

— Дик твърди, че междувременно Кели е извадил бизнеса си на светло. Според него единственото нещо, с което търгува в момента, са недвижимите имоти.

— Тази информация ще ми е от полза — изкриви лице в гримаса Луси. — Все пак мога да реша да се обърна към друг агент. — Загледа се в полицейската лента, опасваща коридора. — Вече можем да кажем със сигурност, че всички предполагаеми теории за изчезването на Бринкър са били погрешни. До сутринта целият град ще знае, че леля Сара го е убила. Чудя се как ще бъде приета новината.

— И аз не знам, но мога да ти кажа едно нещо. Сара е планирала всичко изключително прецизно и го е направила бързо.

— Какво те кара да мислиш така?

— Торбата за трупове.

Луси преглътна с усилие.

— Да, разбирам какво имаш предвид. Но как човек може да си купи такъв чувал, освен ако не е от медицинските или социалните среди?

— Къде другаде? По интернет. Вероятно е платила допълнително за среднощна доставка.

Тя се намръщи. Остави настрана бутилката с водата и обви главата си с ръце.

— Едно е съвсем сигурно. Тази нощ не мога да спя тук. Нито пък утре, ако си говорим честно. И миналата вечер беше достатъчно неприятно, при това без да знам за трупа в камината. Но сега, когато е съвсем ясно, че тринадесет години това място е било нещо като крипта, няма начин да остана. Ще си взема стая в някой мотел.

Мейсън погледна часовника си.

— Отдавна мина полунощ.

— И какво от това? Мотелите са отворени двамадесет и четири часа в денонощието, нали? Нямаше ли някаква стара странноприемница в центъра на града?

— Да, „Харвест Голд Ин“. Възрастта ѝ доста си личи, но е чиста и удобна.

Луси се изправи с усилие.

— Ще се кача горе да си събера багажа.

Прекося кухнята и излезе в коридора. После спря и погледна Мейсън. Очите ѝ бяха оградени с тъмни сенки.

— Знаеш ли, като се замислиш, това е забележително, нали?

— Че на леля ти ѝ се е разминало убийство? Да, наистина.

— Но сега е мъртва и истината излезе наяве.

— И какво от това? Законът не може да ѝ направи нищо.

— Не.

Луси не помръдна. Просто стоеше и го наблюдаваше с пронизателния си поглед.

Нещо в стомаха му се сви на топка.

— За какво мислиш?

Макар да знаеше със сигурност какви мисли я занимаваха в момента.

— Ти работиш в областта на правоприлагането — отвърна му тихо. — Мислех, че ченгетата не обичат съвпаденията.

— Не, но те постоянно се случват. Като автомобилните катастрофи. Нещо не ми харесва накъде биеш.

— А на мен пък ми се струва, че ти вече си там. Ето как стоят нещата, Мейсън. Ние, криминалистите генеалози, имаме някои общи неща с останалите следователи. Всички сме много подозрителни. Вероятно се дължи на фалшивите наследници, появяващи се винаги след смъртта на някой богат човек. Това ни кара да си задаваме въпроси. И познай какво? Ами наясно сме с някои от техниките на разследване.

— Не — каза Мейсън, като се опита да звучи колкото може по-категорично. — Няма да започнеш разследване за смъртта на Сара и Мери. Тя вече беше съобщена като инцидент.

Тя му отправи сияйна усмивка.

— В такъв случай какво лошо има в това да зададем няколко въпроса?

— О, по дяволите, Луси...

— Като гледам така, съществуват две възможности. Първата е, че има някой дълбоко засегнат от смъртта на Бринкър и той търси възмездие. Решил е, че Сара го е убила и ѝ е отмъстил.

— Не.

— Защо си толкова сигурен?

— Помисли си само, Луси. Тялото на Бринкър стои зазидано в камината тринайсет години. До тази нощ никой не е знаел, че е там. Имаме всички основания да смятаме, че Сара е отнесла тайната си в гроба. Освен това няма никаква логична причина да допуснем, че след толкова време някой неочаквано е решил, че именно леля ти е убила Бринкър и е взел в свои ръце отмъщението за смъртта му.

— Съгласна съм с теб.

Той си пое дълбоко въздух.

— Добре. Чудесно.

— След което остава другият мотив — акциите на Колфакс.

— По дяволите. — Не каза нищо повече, защото нямаше как да се отрече, че парите винаги бяха един от водещите мотиви.

— Всички са предполагали, че след смъртта на Мери делът ѝ ще мине в ръцете на Куин — продължи Луси. — Поне тя ги е карала да мислят така. Беше сестра на Уорнър, но винаги е изпитвала особена привързаност към племенника си. Въпреки това в един момент е променила завещанието си, без да сподели с никого, и вместо това е прехвърлила акциите си на Сара. На свой ред тя пък ги оставя на мен.

— Подобна теория наистина може да направи Мери обект на инсцениран инцидент.

— Да — каза тя, като преглътна с усилие. — А Сара е случайна жертва.

— Луси...

— Слизам след минутка.

И забърза нагоре по стълбите.

— Дявол да го вземе — изруга отново Мейсън. Но този път на себе си. Защото виждаше всичко, сякаш беше написано на стената.

Луси щеше да започне да задава въпроси и нямаше начин да ѝ попречи. Единственото, което можеше да направи за нея, беше да ѝ пази гърба.

[1] Будистко учение, което поставя на централно място осъзнаването на сегашния момент и прозрението в същността на нещата чрез личния опит. — Б.р. ↑

11.

На следващата сутрин Луси седеше на една маса в „Градината на Беки“ — приятно бистро в съседство с „Харвест Голд Ин“, отпиваше от прясно сварения зелен чай и дъвчеше препечен хляб, за който в местната хлебарница също гарантираха, че е само от биопродукти, когато чу някой да я вика по име.

— *Луси.* Луси Шеридън. Стори ми се, че вчера те видях да излизаш от железарския магазин.

Нямаше как да сбърка гласа на някогашната мажоретка — ясен, жизнерадостен и закачлив. Луси погледна към вратата и видя Джилиън Колфакс да се промъква към нея през претъпканото кафене. Изобщо не се беше променила през изминалите тринайсет години. Само русата ѝ коса беше по-къса. Носеше я в стилиен стегнат кок, вместо на конска опашка. Част от младежкото излъчване беше заменено от скъп спа блясък и като че ли беше качила някой и друг килограм. Но все още си беше забележително привлекателна жена. Сигурно щеше да изглежда добре и на деветдесет. Природата ѝ беше такава.

Освен това умееше да подбира дрехите си. Днес беше образец на онова, което Луси определи като местна мода — скъп, небрежно-елегантен стил, предназначен да разкрие мистиката на земята на виното. Тоалетът показваше, че тази, която го носи, се чувства като у дома си сред работещите в лозята.

Истината, естествено, беше, че същинската работа се вършеше от същите отрудени хора, които събираха реколтата из целия Западен бряг — наемните работници. Луси се съмняваше, че някой от тях излиза в полето с маркови дънки, копринена риза и сандали на „Прада“. Беше готова да се обзаложи, че отдавна са се отказали от пръстените с диаманти и елмази.

Джилиън се приближи до масата и седна, без да дочака покана.

— Толкова се радвам да те видя отново — подхвана тя. — Можеш ли да повярваш, че минаха цели тринайсет години?

— Без проблем — отвърна Луси и остави химикалката, с която си водеше записки в бележник с пожълтели листове.

Джалиън изглеждаше озадачена от реакцията ѝ, но не се предаде.

— Времето лети толкова бързо. Между другото, изглеждаш страхотно. Много си се променила. Когато те видях вчера, не бях сигурна, че си ти. Харесва ми прическата ти. Много ти отива.

— Радвам се, че я одобряваш — колкото може по-любезно се отзова Луси. Взе каната и си наля още чай.

Джалиън реши да предприеме друг подход:

— Съжалявам за обстоятелствата, които те върнаха отново в Самър Ривър — продължи, като успя да си придаде подходящо мрачно изражение. — Всички бяхме шокирани, когато научихме за катастрофата. Леля ти беше нещо като опора за малкото ни общество. Толкова я харесвахме. Зная, че бяхте много близки, или поне докато ти беше тийнейджърка.

— Обичах я — простичко отвърна Луси, като остави каната на масата. — Както и Мери.

— Сигурна съм. И двете много ще ни липсват.

— Така ли?

— Разбира се. — Пълните устни на Джалиън се стегнаха едва забележимо, а очите ѝ изгубиха няколко градуса от топлината и няколко карата от блясъка си. — Както вече казах, всички бяхме в шок. Но пък отдавна беше известно, че онзи участък край брега на стария път е много опасен. Нямам представа защо са избрали него.

— Винаги минаваха оттам, когато отиваха към брега. Познаваха го отлично. Обичаха да спират и да си правят пикник недалече от мястото на старата община, където са се запознали. Беше нещо като седмичен ритуал за тях.

— Ами да. Както и да е, трябва да си призная, че най-голямото изумление за нас дойде тази сутрин, когато двамата с Куин чухме, че ти и Мейсън сте открили тялото на Тристън Бринкър в камината на Сара. Направо невероятно.

— Да, беше нещо като изненада.

— А през всичките тези години ние се питахме какво ли е станало с него.

Привлекателна жена на средна възраст, която преди малко беше приветствала Джилиън при влизането ѝ в заведението, се движеше преднамерено сред тълпата. Представи се като Беки Спрингър и очевидно беше собственичката. Беше набита, закръглена и надарена със спокойната енергичност, необходима за доброто управление на малкия ѝ бизнес. Накрая спря до масата, на която седяха Луси и Джилиън.

— Кафе, Джилиън? — попита с любезна усмивка, която така и не стигна до очите ѝ.

Другата я изгледа нетърпеливо.

— Здравсти, Беки. Да, ако обичаш.

— Веднага се връщам.

Кой знае защо, думите ѝ прозвучаха като закана. Луси едва потисна усмивката си. Ако се четеше между редовете, очевидно Беки не беше сред почитателките на Джилиън Колфакс.

Щом жената се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе, Джилиън се наведе леко напред и сниши глас:

— Имаш ли някаква представа, защо леля ти е убила Бринкър?

В тона ѝ се прокрадна нотка на безпокойство и при по-упорито вглеждане можеха да се видят сенки около очите ѝ, мислено отбеляза Луси.

— Още не се знае дали тя го е направила — отвърна ѝ хладно. — Да не говорим, че няма как да сме сигурни, че сме открили точно тялото на Бринкър.

— Говори се, че там е била и шофьорската му книжка, както и някакъв вестник с оградено заглавие за някакъв сериен изнасилвач, който тероризирал местния колеж.

— Видях и книжката, и вестника, но съм сигурна, че властите ще искат да проведат някакво разследване, преди да обявят случая за приключен.

— Трябва да е той — заяви Джилиън. — Трябва да е той. Това обяснява внезапното му изчезване. Не мисля, че разследването ще продължи дълго. Единственият му близък роднина беше баща му. Джефри Бринкър почина само няколко месеца след сина си. Няма кой да настоява за ново разглеждане на случая. В крайна сметка, той изглежда набързо отворен и отново приключен.

— Така ли?

Напрегнатите бръчки около устата и очите ѝ станаха по-дълбоки.

— Не ми казвай, че искаш полицията да започне да задава въпроси. Това само ще усложни нещата.

Беше нещо между нареждане и молба.

— Определено ще ги усложни — отвърна Луси.

— Знаеш какво имам предвид. Нямам желание да се ровя в миналото.

— Какво толкова има да се рови?

— Бринкър нарани някои хора. Може би повече, отколкото предполагаме, ако наистина е бил сериен изнасилвач. Повярвай ми, жертвите му няма да са ти особено благодарни, ако извадиш скелета от гардероба.

— Не знам много за Тристън Бринкър. Единственият път, когато съм се приближавала до него, беше на онзи купон в старото ранчо на Харпър. Сигурно си спомняш случая. Ти ме покани.

Джилиън леко се изчерви, но освен че погледът ѝ стана по-твърд, с нищо друго не показа, че споменаването на онова злополучно събиране събужда у нея неприятни спомени или угризения на съвестта.

Може би защото нямаше нищо такова — помисли си Луси. В нейното съзнание събитията през далечната нощ без никакво съмнение бяха свързани единствено с младежко забавление и възбуждащи игри.

— Единственото, което помня от онзи последен купон е, че ти си тръгна прекалено рано с Мейсън Флечър — каза Джилиън.

— Да — кимна Луси и си записа нещо в жълтия бележник.

Бившата мажоретка я наблюдаваше с безпокойство.

— Набелязвам си някои неща, за да не ги забравя. Трябва да свърша доста работа, докато съм в града.

— Колко време смяташ да останеш в Самър Ривър?

— Нямам никаква представа. Имах намерение да прекарам тук две седмици, за да подготвя къщата за продажба, но ти си права, че едно полицейско разследване ще усложни нещата. Защо питаш?

— Знам, че моментът не е подходящ да говорим за бизнес, но трябва да знаеш, че „Колфакс Инкорпорейшън“ е в етап на тежки преговори. Замесени са много пари.

— Чух нещо за предстоящо сливане.

— Да. Получихме много изгодно предложение от „Рейнтри Асетс“. Двамата с Куин наскоро разбрахме, че по някаква приумица на Мери Колфакс ти си наследила дяла ѝ в корпорацията.

— Изобщо не е било приумица — възрази Луси. — Мери беше жена с невероятен нюх към бизнеса. В замяна на доста голямата сума, инвестирана в компанията ви, още в самото начало е настояла да получи пълен контрол върху акциите си. Предпочела е да ги остави на Сара, от която на свой ред ги наследих аз.

— Предполагаше се, че всички акции ще си останат в семейството. Уорън много държеше на това.

— Но е направил едно изключение, когато двамата с Бринкър са основавали компанията. Имал е отчаяна нужда от парите на Мери, затова е приел условията ѝ. Което, уверявам те, е напълно законно. И неоспоримо. Всички документи на Сара и Мери са нотариално заверени. Знаеш какво твърдят юристите. Завещания се оспорват по всяко време, но завереното от нотариус не може да се развали. Това е нещо, за което мога да гарантирам. В работата си съм виждала десетки примери за подобна неоспоримост.

Джелиън постави ръце с перфектно поддържан маникюр върху масата и снижи глас:

— Според Куин нещата не е трябвало да се развият така — прошепна тя.

Луси се разсмя.

— Не мога да ти изброя колко пъти съм чувала тези думи в работата си.

Джелиън се облегна на стола и върху лицето ѝ се изписа объркване.

— Ти с какво всъщност си изкарваш прехраната?

— Съдебен генеалог съм.

— Това пък какво означава?

— Прекарвам дните си в издирване на изчезнали наследници и им помагам да получат наследството си.

— Не знаех, че съществува такава професия.

— И други са ми го казвали.

В очите на Джелиън блесна подозрение.

— А ти беше ли наясно, че си сред наследниците на акциите на Колфакс?

— За мен беше абсолютна изненада. Знаех, че ще получа цялото имущество на Сара, но никога не съм допускала, че тя от своя страна е наследила Мери.

— Нито пък някой друг в цялата вселена, дявол да го вземе — изстреля в отговор Джилиън.

Беки Спрингър избра точно този момент да приближи до масата с изящна порцеланова кана за кафе, украсена с жълти цветя. Наля горещата напитка в чашата на изнервената жена.

Две тъмни сенки паднаха върху слънчевото заведение.

Беки хвърли бърз поглед през рамото си.

— О, я вижте — възкликна тя, преструвайки се на изненадана. — Двама закъснели за закуска посетители. По-добре да ида да направя още кафе.

Джалиън седеше с гръб към вратата. Не извърна глава, за да види кой влиза в помещението. Очевидно това изобщо не я интересуваше. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху събеседничката ѝ и акциите от корпорацията на Колфакс.

Но Луси наблюдаваше с приятно вълнение как Мейсън и Дик си проправят път между изисканите маси и столове. И не беше единствената. С изключение на Джилиън, всички останали в кафенето гледаха с прикрито или явно любопитство двамата мъже. В уютното, обляно в слънчева светлина заведение те изглеждаха като двойка стрелци от Стария запад, прекосяващи обсипана с цветя поляна.

Изглежда, Мейсън беше успял да се наспи. Наболата брада, която беше забелязала миналата нощ, беше изчезнала. Носеше дънки, дочена риза и ниски ботуши.

Сара и Мери често бяха споменавали, че много прилича на чичо си. Преди тринайсет години Луси не би се съгласила с тях. Но тази сутрин семейната им връзка просто биеше на очи. Тъмната коса на Дик беше посребряла, но генетичното им наследство си личеше по златистите като на вълк очи и строгите им, сякаш издялани от камък черти на лицето.

— Нещо ми подсказва, че Дик и Мейсън ще поискат да се присъединят към вас, дами — подхвърли Беки и намигна на Луси. — Ще донеса още две чаши.

Едва тогава Джилиън се обърна. Хвърли им бърз поглед, изпълнен с неприязън, и отново се обърна към събеседничката си.

— Не можем да говорим тук. Трябва ни по-усамотено място.

— Аз пък не виждам никакъв проблем да продължим да си приказваме — отвърна Луси и нарочно отправи към двамата сияйна, приветлива усмивка.

Дик кимна учтиво. Мейсън изглеждаше развеселен.

Беки се отдалечи от масата, за да посрещне новите клиенти.

— Настанявайте се — покани ги тя. — Ей сега ще ви донеса кафе.

— Благодаря ти, миличка — каза Дик.

Наведе се и целуна с обич жената, докато минаваше покрай него на път към бара. Беше нещо като приятелски утринен поздрав, който двама души, били някога любовници, си бяха разменяли в продължение на доста време.

Е — помисли си Луси. — *Ето как стоят нещата тук.*

Очевидно Мейсън беше забелязал реакцията ѝ, защото ѝ отправи бърза усмивка и ѝ намигна.

После двамата седнаха на една от свободните маси. Никой от тях не беше прекалено едър, но заедно някак си успяха да преградят слънчевата светлина, проникваща от прозореца зад тях.

— Я виж ти, малката Луси Шеридън — подхвърли Дик и я изгледа одобрително. — Не си ли станала истинска красавица? Подозирах, че така ще стане.

— Приятно ми е да ви видя отново, мистър Флечър — отвърна младата жена.

— Съжалявам за Сара и Мери.

— Благодаря — тихо прошепна тя.

— Добро утро, Луси — обади се и Мейсън. — Джилиън. Имате ли нещо против да се присъединим към вас?

Жената отвори уста с изражение, което категорично подсказваше, че беше на път да откаже.

— Моля, заповядайте — изпревари я Луси.

Никой от двамата не се поколеба. Грабнаха столовете от съседната маса, сложиха ги до тяхната и се настаниха.

Джалиън изглеждаше силно раздразнена, но беше хваната натясно и го знаеше. В края на краищата, самата тя се беше натрапила на събеседничката си.

Дик наклони глава към нея с типичен жест на бивш военен, с който отчете присъствието си, но не издаде нищо от онова, което мислеше в момента.

— Джилиън — каза той, — изненадан съм да те видя тук тази сутрин.

— Чух, че Луси е в града — отвърна тя, изричайки всяка дума с леден тон. — Двете с нея имаме общ бизнес.

— Така ли? — обърна се към другата жена Дик, повдигайки учудено вежди.

Луси се усмихна.

— Повярвайте ми, не е нещо, което не търпи отлагане.

Джилиън схвана намека и бързо се изправи.

— Извинете ме — каза нервно. — Имам ангажимент. Луси, ще ти се обадя по-късно да си уговорим лична среща.

— През следващите няколко дни ще бъда много заета — заяви Луси. — Ще погледна в бележника си и ще проверя дали мога да ти отделя малко време.

— Сигурно ще е в твоя полза да го направиш — равно отговори Джилиън. — Става въпрос за огромна сума пари и само ще спечелиш, ако успееш да намериш няколко свободни минути, за да обсъдим подробностите.

— Звучи примамливо — засмя се другата. — Обичам да говоря за пари като всеки човек. Но точно сега съм малко заета.

Джилиън изглеждаше оскърбена. След това, очевидно, взе важно решение. И каза с усмивка:

— Разбирам. Виж, тази вечер с Куин даваме малък прием във винарната по случай рождения ден на Уорнър. Ще отворим първите бутилки от колекцията „Ризърв“ на Колфакс. Всички във винарната са на мнение, че тя ще взриви света на винарството. Знам, че не разполагаш с много време, но ще бъде прекрасно, ако успееш да дойдеш.

— О, това е дежавю. Всичко се завърта отначало — през смях отбеляза Луси. — И този път ли сте ми приготвили изненада?

— Уместен въпрос — подметна Мейсън.

Джилиън ги изгледа с празен поглед.

— Нещо не схванах шегата.

— Последният купон, на който ме покани, не трябваше да свърши добре за мен, нали? Затова се запитах, какво ли би следвало да очаквам от този.

Очите на другата жена станаха леденостудени.

— Оттогава мина много време...

— ... а Бринкър е мъртъв — довърши съвсем тихо вместо нея Луси.

Джилиън нервно стисна дръжките на дамската си чанта.

— Да. И не вярвам наоколо да има някой, който да скърби за него.

Около масата настъпи напрегнато мълчание. Луси си даваше сметка, че всички очакват да видят реакцията ѝ.

— Благодаря за поканата за приема — каза тя. — Но ще се чувствам много неловко, ако дойда сама. Имаш ли нещо против да си доведе компания?

Джилиън въздъхна с неприкрито облекчение.

— Не, разбира се. Естествено, че можеш да дойдеш с когото пожелаеш. Но си мислех, че си пристигнала сама в Самър Ривър. Имаш ли някого предвид?

— О, да, ще дойда с Мейсън — обърна се любезно към него Луси. — Стига да не ми откаже.

Мейсън я наблюдаваше с преценяващ поглед.

— Естествено, че няма да откажа. Никога не съм бил канен на прием от такава класа. Сигурно ще бъде интересно.

Джилиън не беше очарована от развитието на нещата, но успя да скалпи вежлива усмивка.

— Чудесно. В такъв случай ще се видим с вас довечера. В седем и половина. — Забави се, колкото отново да отправи към Луси приветлив поглед. — Дрескодът е както обикновено — небрежно-елегантен винарски стил.

— Непременно ще лъсна ботушите си — увери я сериозно Мейсън.

Тя не обърна внимание на хапливата забележка. Нагласи чантата на рамото си и рязко закрачи към вратата.

Луси се обърна към двамата мъже.

— Небрежно-елегантен винарски стил? — попита озадачена.

Дик се засмя.

— Недей да гледаш мен. Никога не съм стъпвал на шумните партита в луксозните им винарски изби.

Беки веднага застана до масата.

— Аз също, но мога да ти дам един съвет, Мейсън. Каквото и да става, недей да обличаш костюм. Ще изглеждаш като турист.

— Което в никакъв случай не бих искал.

Жената се отдалечи, за да настани новите клиенти, появили се на вратата.

Мейсън погледна към Луси и понижи глас:

— Питам само от любопитство. Какво, по дяволите, си мислеше, като прие поканата на Джилиън?

— Ами че събирането на цялото семейство Колфакс е чудесно място да задам няколко въпроса.

— Проклятие — изруга той. — Точно от това се страхувах.

Дик изглеждаше искрено заинтригуван.

— И какви по-точно въпроси смяташ да зададеш?

Племенникът му издиша бавно.

— Тя смята, че катастрофата, в която загинаха леля й и Мери, не е случаен инцидент.

— О, по дяволите — измърмори под носа си Дик.

— В началото бях склонна да приема това заключение — обясни Луси. — Такива неща се случват постоянно. Но сега работя върху теорията, че смъртта на Сара и Мери е свързана с акциите на корпорацията, които наследих.

— Хмм... — изсумтя възрастният мъж още по-заинтригуван.

— Сигурно има връзка със завръщането ми в Самър Ривър — продължи тя. — Подозрителността ми се пробуди.

— Моята също — призна Мейсън.

Дик се обърна към него.

— Я стига, през целия си живот си бил подозрителен.

— Също като теб — не остана дължен племенникът му. — Вероятно се дължи на кръвната ни връзка.

— Вероятно — кимна чичото и отново се обърна към момичето: — Имаш ли някакви доказателства за тази твоя теория?

— Трима души са мъртви, при това всеки един от тях по някакъв начин е бил свързан с „Колфакс Инкорпорейшън“.

Мейсън вдигна чашата с кафето.

— В качеството си на единствения професионален следовател тук съм длъжен да отбележа, че едната смърт е настъпила преди тринайсет години и по всяка вероятност едва ли има връзка с тази на Сара и Мери.

— Наясно съм с това — срязва го Луси. — И както ти казах, съм напълно съгласна с теб. И все пак става въпрос за трима загинали.

— Имаш ли намерение да споделиш подозренията си с шериф Уайтакър, когато говориш с него утре сутринта? — попита Мейсън. Тонът му беше неутрален, но в очите му гореше живо любопитство.

— Засега не — отвърна тя. — Той ще иска доказателства. От собствен опит знам, че ченгетата и съдиите искат поне няколко неоспорими улики.

— От собствен опит? — повдигна въпросително вежди Дик.

— По-голямата част от работата ми в „Брукхаус Рисърч“ се състои в събиране на солидни доказателства или в опровергаването на претенции на изгубени наследници. Повярвайте ми, това изисква прецизно проследяване, тъй като обикновено са замесени големи пари. Почти всеки е готов да се бори със зъби и нокти в съда, за да се добере до значително състояние.

— Не се съмнявам — кимна мъжът. — Хората се избиват по улиците за няколко долара и доза дрога. Да не говорим на какво са способни, когато става въпрос за наследство от няколко милиона.

— Вярно е, че досега не съм се сблъсквала със стрелба и кръв — продължи Луси, — но трябва да се проследяват събития като раждания, сватби и смърт, които биха помогнали за изготвянето на родословното дърво на няколко поколения назад. Често прибягвам до емиграционните и преброителни доклади. Ровя се в архиви. Във военни документи. В нотариални актове, завещания и така нататък. Повярвайте, знам какво значи да се образува дело.

Мейсън се загледа в жълтеникавия бележник. Не изглеждаше особено впечатлен.

— И ще се опиташ да направиш същото тук, в Самър Ривър?

— Да — тросна се Луси, като придърпа бележника към себе си със защитен жест. — Това е наследствена черта.

Дик присви очи.

— Като се има предвид, че семейството, за което става дума, управлява цяло състояние, без да споменаваме онова, което се случва в

града, няма да е лошо да оставиш теорията си между нас тримата поне за известно време.

— Не се притеснявайте, точно това имам намерение да направя.
— Луси взе бележника и чантата си. — А сега, ако ме извините, има да свърша някои неща.

— Къде отиваш? — попита Мейсън.

— Днес е голям ден. Първо трябва да се срещна с шериф Уайтакър, а след това — да напазарувам.

— Ще обикаляш по магазините?

— За нещо подходящо за довечера. Не съм си донесла вечерен тоалет. Пък и трябва да разбере какво означава *небрежно-елегантен винарски стил*. Насладете се на кафето, господа.

Запъти се бързо към вратата, но не се беше отдалечила достатъчно, за да не може да чуе приглушения коментар, прошепнат от Мейсън на Дик:

— По дяволите. Нещата все повече се усложняват.

12.

— Много е трудно да се определи небрежно-елегантният винарски стил — заяви Тереза Вега. — Но няма как да го сбъркаш, щом го видиш. Позволява огромно разнообразие, особено в тоалетите на жените. Просто си помисли за нещо скъпо и елегантно, което да не е много претенциозно. Трябва да изглеждаш така, сякаш си родена сред лозята, а семейството ти се е занимавало с лозарство поколения наред.

— Знаеш златното правило — отвърна Луси. — Никога няма да сбъркаш с малката черна рокля. В гардероба си у дома имам няколко. Жалко, че не сложих нито една от тях в багажа си.

— Всяко правило си има изключение. И по една случайност, точно небрежно-елегантният винарски стил не допуска подобна дреха.

— Тогава се оставям изцяло в ръцете ти, Тереза.

Луси се загледа в красиво подредените дрехи, изпълващи малкия пъстър бутик само на няколко пресечки от хотела. Собственичката я беше разпознала в мига, в който беше прекрачила прага на магазина. Радостта им от повторната среща беше искрена. Също както и изказаните съболезнования.

Беше изненадана от прилива на топлина, който я изпълни при кратката приятелска прегръдка с Тереза. В крайна сметка не се бяха виждали цели тринайсет години. По онова време тя носеше фамилията Алварес.

Част от близостта им се дължеше на факта, че през онова далечно лято и двете не бяха включени в списъка на *готините* хлапета. Но помежду им имаше и други общи неща. Родителите на Тереза също бяха разведени. Въпреки че нейните се бяха разделили две години по-рано, Луси продължаваше да страда от негативните последици. И в този труден момент момичето ѝ беше предложило няколко полезни съвета. Първият и най-ценен гласеше: *Не си губи времето в празни надежди, че вашите могат да се съберат отново. Това са фантазии на малко дете.* Вторият, който се бе доказал с

времето, беше: *Недей да си правиш труда да ги питаш защо са се разделили. Ще ти кажат всичко друго, но не и истината.* Спомняше си, че беше попитала: „А каква е истината?“, на което Тереза бе отговорила с неприсъща за възрастта си мъдрост: „На единия от двамата му е омръзнало да бъде обвързан и си е намерил сексуално удоволствие някъде другаде“. С времето това също се бе оказало вярно.

Преди тринайсет години Тереза беше срамежлива тийнейджърка с големи кафяви очи и очила. Беше вманиачена по модата и дизайна и прекарваше часове наред в интернет, преглеждайки последните тенденции в тази област. Въпреки ограничените средства от издръжката, майка ѝ правеше всичко възможно тя да изглежда добре и в крак с времето. Днес без усилие успяваше да постигне онази непринудена, небрежна елегантност, така необходима за собственичка на бутик в долината на виното.

— При нас малката черна рокля не се радва на особено уважение — говореше Тереза. — Ако се появиш на партито на Колфакс в такъв тоалет, ще гледат на теб като на туристка.

— Оставам с впечатлението, че я приемат за нещо неприлично.

— Е, това показва, че не си местна. И въпреки че наистина не си родена и израснала тук, имаш дълбоки корени в Самър Ривър.

— Но не са вкопани във винаро-лозарството. Ако си спомняш, леля Сара имаше стара ябълкова градина.

— И какво от това? Семейство Колфакс също не отглеждат лозя от поколения. Състоянието им, както сигурно знаеш, идва от доста съмнителни фондове. Всички тук знаят, че производството на вино за Уорнър не е нищо повече от хоби.

Луси се усмихна.

— Значи не смяташ, че Куин и Джилиън са дълбоко заинтересовани от производството на рядко вино с името на рода им върху етикета?

— Много уместен въпрос впрочем. Пет пари не дават за виното, но им харесва да играят ролята на едни от най-големите производители в района. Което се отнася и за втората мисис Уорнър Колфакс. Сигурно не си чула за развода?

— Мейсън ми спомена нещо.

— Носят се слухове, че Куин бил бесен, когато баща му зарязал майка му заради жена, по-млада от самия него — съобщи Тереза.

— Вторият или третият брак обикновено не се приемат добре от децата от предишните. Самата аз съм живото доказателство на тази баналност. Освен това съм ставала свидетел на много семейни драми на подобна основа.

— Сара ми разказа за професията ти. — Върху лицето на Тереза се изписа искрено любопитство. — Звучи вълнуващо.

Луси си припомни сцената в бара, когато Скърбящата вдовица беше плиснала чаша бира в лицето ѝ.

— Е, има си своите интересни моменти. Добре, щом не мога да разчитам на малката черна рокля, какво ще ми предложиш?

Тереза заобиколи зад щанда.

— Имам няколко неща, всяко от които би било идеално за такава вечер.

— Чудесно. Дойдох тук неподготвена за подобно парти. Всъщност за каквото и да било парти, ако трябва да съм съвсем честна.

Тереза свали дълга до коленете лятна рокля с къси ръкави и цвят, обхващащ всички нюанси на ясното синьо небе.

— Нещо в този стил с лек пуловер или жилетка ще свърши работа. След залез става доста хладно.

— Ще ми трябва и обувки.

— Категорично без токове. Небрежно-елегантната винарска визия изисква ниски обувки или сандали. Винените партита се организират или на открито, или на някоя тераса, особено по това време на годината. От теб се очаква да изглеждаш така, сякаш всеки момент си готова да обиколиш лозето или да свършиш някаква работа в избата.

— Схванах. — Луси се загледа във венчалната халка на лявата ръка на Тереза. — Сара спомена, че си се омъжила.

Другата жена се засмя игриво.

— Имам две деца, няколко кучета, ипотека и съпруг. Не задължително в този ред, както сигурно се досещаш.

— Поздравления. Радвам се, че нещата за теб са се развили така добре.

Тереза ѝ отправи съчувствен поглед.

— Леля ти ми каза, че си развалила годежа си.

— Както често ми повтарят, по-добре да разбереш, че нищо няма да се получи преди сватбата, отколкото след нея.

— Вярно. Такъв негодник ли беше?

— Заварих го в леглото с друга.

— Ясно — кимна жената. — Абсолютен негодник. Мисли за това като за горчив опит.

— Беше по-скоро грешка, отколкото опит.

— Аха — щракна с пръсти Тереза. — Нали знаеш, хората са казали, че е грешка само тогава, когато не си се поучил от нея.

— Но аз научих доста — отвърна Луси. — Започнах да се срещам с много скъп психотерапевт шест седмици след това.

— И?

— Оказа се, че имам проблеми с обвързването.

— Глупости.

— Изводът беше, че най-вероятно аз съм виновна за провала на връзката ни. Моят страх от поемането на ангажименти тласнал копелето към другата жена.

— Пак ще кажа — глупости. Негодникът си е негодник. И нищо не е в състояние да го промени. В един момент сигурно си усетила неискреността му и си се уплашила от обвързването с него. Така че, независимо дали на съзнателно или на подсъзнателно ниво, ти си го подложила на тест и подозренията ти са се оказали основателни.

— Еха! — Луси беше истински впечатлена. — Доста дълбоко прозрение, знаеш ли?

— Знам — усмихна се самодоволно Тереза. — Трябваше да се допиташ до мен, вместо да пилееш толкова пари за скъп терапевт. Щях да ти продам няколко подходящи дрешки и да те изпратя да търсиш заместник на този нехранимайко.

Луси се разсмя от сърце.

— Права си. Имах нужда от шопинг терапия, а не от психологически консултации. Какво съм си мислила по онова време?

— Мога да те уверя, че вкусът ти към мъжете в момента е на много по-високо ниво.

— В смисъл?

— Мейсън Флечър ще те заведе на бала, Пепеляшке. Как ти се струва това?

— Не е точно интимна среща — бързо възрази Луси.

— О, напротив. Точно среща е, при това втората, ако броя правилно. Той е бил с теб, когато сте открили тялото на Бринкър в камината на леля ти, нали?

— Ами, да, но не съм сигурна, че съвместното откриване на мъртвец може да се смята за среща.

— Да се срещаш с Мейсън е доста по-различно от това да излизаш с когото и да било друг мъж. И е нещо прекрасно, ако питаш мен. — Тереза свали друга ефирна рокля и по-тъмни цветове. — Установиха ли със сигурност, че трупът в камината на леля ти е на Бринкър?

— Не са излезли с окончателно становище, но почти няма място за съмнение. Когато двамата с Мейсън давахме показания пред шериф Уайтакър тази сутрин, останах с впечатлението, че тялото е именно на Тристън Бринкър. Във всеки случай са установили, че е на мъж приблизително на неговата възраст. Уайтакър каза, че не е открил рапорт за друг изчезнал човек в околностите на Самър Ривър същата година.

— Значи е Бринкър. Трябва да е той — поклати глава Тереза. — Не мога да си представя, че сладката ти дребничка леля би могла да убие когото и да било, освен когато изпаднаше в едно от нейните особени настроения. Не мога да кажа, че съжалявам, задето е избрала именно Бринкър за своя жертва. Като погледна назад, си давам ясно сметка, че той беше абсолютен социопат. Не ми е трудно да си го представя като изнасилвач.

— Съгласна съм с теб.

— Все пак се питам, защо Сара го е направила? Мислиш ли, че я е нападнал? Може би се е отбранявала и я е било страх да се обади в полицията, защото току-що е убила сина на Джефри. Старият Бринкър щеше да превърне живота ѝ в ад, ако открие, че тя е отговорна за смъртта на скъпоценното му синче. В неговите очи Тристън не би могъл да извърши нищо нередно.

— Вероятно никога няма да разберем защо го е направила — каза Луси. Не беше готова да сподели заключението, до което бяха стигнали, за причината, довела Сара до убийство. Засега все още не.

— Наоколо със сигурност се носят много слухове — отбеляза Тереза. — А ето че сега аз те обличам за приема във винарната на Колфакс. Не се обиждай и бъди сигурна, че ще си остане между нас

двете, но съм много любопитна да узная как успя да се сдобиеш с покана?

— Отправи ми я лично Джилиън Колфакс.

Тереза притисна роклята със закачалката към гърдите си и разтвори широко очи.

— Мили боже! *Джилиън* те е поканила лично? Никога нямаше да повярвам. Двете с нея не се движите в едни и същи кръгове.

— В това отношение нищо не се е променило. — Луси улови в шепа ефирния плат, наслаждавайки се на хладната му мекота. — Освен това, в случай че все още не си разбрала, наследих няколко акции от корпорацията им.

— А, да, и това се носи из целия град, повярвай ми. И точно поради тази причина е чудесно, че тази вечер Мейсън ще те придружи на приема им. Може да се наложи някой да ти пази гърба, а не познавам друг, който би могъл да го направи по-добре. Нали знаеш какво говорят за него?

— *Не би искал да си имаш работа с Мейсън Флечър* — тихо изрецитира Луси.

— Точно така. Хората разправят, че от клана Колфакс направо полудели, щом разбрали, че Мери е оставила акциите си на Сара и сега те са в твоите ръце. Нали знаеш, че в момента са в разгара на някакви преговори за сливане?

— Чух нещо подобно. Впрочем харесах по-тъмната рокля. Ще ми трябва някакъв шал към нея. И обувки, естествено.

— Може би ще е по-удачно да замениш аксесоарите с пистолет и кобур — подхвърли Тереза. — Двамата с Мейсън трябва да сте готови за престрелка.

— Не се притеснявай. Ще бъда облечена в небрежно-елегантен винарски стил.

13.

Това не е среща.

Мейсън стоеше в подножието на стълбището на странноприемницата и наблюдаваше как Луси се спуска по стълбите към него. И мълчаливо изрече мантрата, която повтаряше през целия ден. *Това не е среща.* Придружаваш я на приема, защото не можеш да я уговориш да не ходи, а няма как да я оставиш да се изправи сама срещу гладиаторите. *Но това не е среща.*

Ала със сигурност изглеждаше точно като такава, при това втора. И тази мисъл караше кръвта му да кипи. Ноцта може би нямаше да настъпи скоро. Но сега беше тук, той беше тук и я чакаше.

Тя слизаше по стълбите в ефирна рокля, която се развяваше около коленете ѝ. Деколтетото беше скромно. Късите ръкави разкриваха чудесните ѝ ръце. Тесният колан подчертаваше тънката ѝ талия. Носеше елегантни сандали, а през рамото ѝ беше праметната чанта, която сигурно едва побираше мобилния телефон и кредитната ѝ карта. Бижутата се свеждаха до чифт златни обеци и тясна гривна, обвиваща изящната ѝ китка. Върху раменете ѝ беше наметнат бял шал. Тоалетът, в който нямаше нищо показно или крещящо, само подсилваше излъчването на хладна женствена самоувереност.

— Да, наистина става — измърмори той и се усмихна.

— Благодаря ти — кокетно се завъртя Луси. — Получих доста полезни съвети в магазина на Тереза Вега. Някога носеше фамилията Алварес. Помниш ли я?

— Естествено. Чудесно момиче. С очила. Винаги се носеше странно — с високи ботуши и дълги, черни рокли.

— Това е бил нейният готически период. Вече го е преживяла.

— Надявам се. Трудно ми е да си представя комбинация между готик и небрежно-елегантен винарски стил.

Луси се разсмя и забърза към вратата.

— Можем да вземем моята кола. — Бръкна в малката си чанта и извади ключовете.

Мейсън я настигна, успя да обвие пръсти около ръката ѝ и да я спре.

— Благодаря за предложението, но тъй като ще карам аз, ще идем с моята.

Тя примигна, но не се възпротиви. Той отвори вратата и я поведе навън в лятната вечер. Очакването, което го изпълваше през целия ден, внезапно премина в твърда увереност. Беше точно там, където искаше — с тази жена.

Пъхна ключа в ключалката на лъскав черен автомобил, паркиран пред входа.

Луси го погледна, без да си направи труда да прикрие веселите пламъчета в очите си.

— Това означава ли, че няма да използваме пикапа? — попита тя.

— Не и тази вечер. Може би някой друг път.

— Страхотна кола — отбеляза младата жена едновременно с признателност и нотка веселие. — Консултантските услуги сигурно се заплащат добре.

— Работата с престъпността си има едно предимство — постоянна е.

— Не е взета под наем, а седалището на фирмата ти е във Вашингтон. Нали не искаш да ми кажеш, че си шофирал през половината страна?

— Очевидно разследването ти се удава. Да, наистина изминах цялото това разстояние. Трябваше ми време да обмисля някои неща. Дългите магистрали между отделните щати са чудесно място за подобно занимание.

Тя му хвърли бърз, изпълнен с любопитство поглед, но не зададе повече въпроси.

Той ѝ отвори вратата откъм пътническата седалка и не откъсна поглед от нея. Всичко в него се обърна. Какво имаше в жените, облечени в летни рокли? И по-точно — какво имаше в Луси, когато носеше такава рокля?

Какво имаше в самата Луси?

О, по дяволите. Нещата отиват на зле.

И внезапно си даде сметка, че това изобщо не го притесняваше. В живота на мъжа нямаше много нощи като тази. Много жалко, че щеше да пропилее по-голямата част за някакво парти, на което

трябваше да я пази, докато тя се изживяваше като детектив. За беда Луси си играеше с огъня.

Той също.

Опита се да охлади заливащата го топлина и рязко блъсна вратата. Заобиколи колата и седна зад волана.

— И за какво толкова мислеше по време на дългото пътуване от Вашингтон дотук? — не се стърпя тя.

— За различни неща. — Включи двигателя и бавно напусна паркинга.

Чу телефонът ѝ да звъни. Въздъхна от облекчение. Беше доволен от прекъсването на разговора. Имаше чувството, че започне ли веднъж да му задава въпроси, няма да се откаже лесно.

Тя извади апарата от малката си чанта и погледна дисплея. После го пусна обратно.

— От агенцията — съобщи небрежно.

— „Брукхаус Рисърч“?

— Не, електронна брачна агенция. Уведомяват ме, когато компютрите им открият подходящ кандидат.

Внезапно не се почувства толкова благодарен за прекъсването на разговора.

— Така ли? — Даде си сметка, че изрече думите през стиснати зъби. — И често ли получаваш такива съобщения?

— Това е второто за днес.

Мейсън полагаше усилие да запази спокойствие.

— И досега без късмет?

— Нищо, което да сработи.

— А, да, проблемът с обвързването.

— Да. Но профилът ми е направо завиден. Самотна, по подразбиране добре образована, неомъжвана, без деца, добра работа, съвършено здрава. Впрочем добрата работа се оказа най-големият ми плюс.

— Така ли? — отново попита той.

— Казаха, че обикновено жените предпочитат мъже, които печелят добре. Но обратното също е вярно. Ще останеш изненадан от броя на мъжете, които си търсят съпруги с добри заплати.

Крайно време беше да сменят темата.

— Имаме ли план за тази вечер?

— Всъщност не — погледна го тя. — Смятам този прием за нещо като разузнавателна мисия.

— *Разузнаване* не е първата дума, която ми идва наум. По всичко личи, че кланът Колфакс поразително прилича на гнездо на змии. Ако имахме малко разум, щяхме да си стоим настрана.

— Погледни го по друг начин. Това е чудесна възможност да се събере допълнителна информация.

— Ти наистина смяташ, че някой от тях е убил Сара и Мери, нали?

— Все още не съм съвсем сигурна, но всеки един има мотив, а и фактът, че катастрофата е станала точно когато са избухнали скандалите около сливането на фирмата, не ми се струва случаен.

— Акциите са мотив, съгласен съм — кимна той. — Но има нещо, което трябва да имаш предвид, в случай че убиецът е там, той ще бъде много ядосан. Сметките му са се оказали грешни. Нямамо е как да знае, че делът на Мери ще се озове в ръцете ти.

— Или тя.

— Какво?

— Говориш за убиеца в мъжки род. Жените също могат да убиват.

Ръцете му стиснаха волана по-силно.

— Повярвай ми, напълно наясно съм с този факт. Главното, което съм научил от собствен опит е, че склонните към насилие социопати, особено когато са гневни, са изключително опасни.

— Знам. Но го дължа на леля Сара. Преди тринайсет години е направила онова, което е смятала за необходимо, за да ме предпази. А сега пък аз трябва да открия истината за автомобилната катастрофа.

Дълго време Мейсън не каза нищо. После бавно въздъхна.

— Разбирам.

Устните ѝ потрепнаха в едва забележима усмивка.

— Знам, че разбираш.

Луси стоеше мълчалива и наблюдаваше пътя. Мейсън усещаше решителността ѝ като приливна вълна. Нямаше смисъл да спори с нея.

Мина през центъра на града, покрай затворените бутици и малките, претъпкани ресторанти, опасващи трите страни на площада.

— И аз направих малко разследване днес — каза накрая.

— Какво разследване?

— Порових се в случая на серийния изнасилвач. Една от теориите е, че Бринкър не е действал сам.

— Имал е съучастник?

— Вероятно някой, когото е водел да гледа. И да записва изнасилванията.

— О, по дяволите. Изобщо не се сетих, че може да става въпрос за целенасочено заснемане — измърмори Луси. — Просто реших, че е настройвал таймера на камерата и е документирал издевателствата си.

Мейсън смени предавката и зави към Ривър Роуд.

— Според рапортите, които изчетох, един от следователите, занимаващи се със случая и пенсиониран по-късно, е оставил записки, в които категорично заявява, че определени моменти в някои от клиповете навеждат на мисълта за присъствие на трети човек в стаята. Преди всичко сенки. Всички записи са изтрити, така че няма как да проверим.

— Ами жертвите?

— Били са силно упоени с някакъв халюциноген. Не може да се разчита на спомените им. Но две от тях са заявили, че на местопрестъплението наистина е имало и друго лице.

Луси скръсти ръце пред гърдите си.

— Значи Бринкър е бил много по-отвратителен, отколкото сме го мислили. Полицаяте проследили ли са профила на съучастника му?

— Опитали са, но са се озовали в задънена улица. След изчезването на Тристън, записите са престанали да се появяват в мрежата. Случаят някак прекалено бързо минал в архив.

— Смяташ ли, че шериф Уайтакър ще го поднови?

— Не. Изнасилвачът е действал в района на залива, а не тук, в Самър Ривър.

— Може би Бринкър е искал аз да съм първата му жертва в града.

— Ако е така, значи леко е изневерил на стила си. Останалите потърпевши са предимно студентки, докато по онова време ти все още учеше в гимназията.

— Искал е по-млади, много по-беззащитни момичета.

— Възможно е. Серийните изнасилвачи, също като серийните убийци, са склонни към все по-голяма жестокост. Каквото и да е

случаят, мисля, че Уайтакър е доволен от предложението от мен за сценарий за смъртта на Бринкър.

— Той е нападнал леля Сара. Тя се е съпротивлявала, убила е насилника, после е скрила тялото му, защото се е страхувала да не бъде осъдена за убийство.

— Има само едно погрешно нещо в твоята теория. Сара определено не се вписва в профила на жертвите. Уайтакър е наясно с това, но се съмнявам, че ще тръгне по тази следа. Няма какво да спечели. Много по-лесно ще извлече полза, ако си затвори очите.

— А ако е бил замесен и друг човек? — настоя Луси.

— Той има много по-спешни случаи, с които да се занимава.

— Аз също. Трябва да открия какво в действителност се е случило със Сара и Мери.

— Ние — поправи я Мейсън.

— Какво?

— Ние трябва да открием какво в действителност се е случило със Сара и Мери.

Луси му отправи продължителен замислен поглед. После леко се усмихна.

— Благодаря ти.

14.

Винарната на Колфакс беше умела репродукция на вила в стила на стария Средиземноморски свят. Беше разположена на осеян с вековни дървета склон, от който се откриваше красива гледка към лозята и реката. Приемът за рождения ден се провеждаше в дегустационната зала, представляваща обширно пространство с облицовани стени, декорирано в приглушени нюанси на охра и тъмночервено. Френските прозорци бяха отворени, за да може множеството да се разпростре върху широката тераса.

Луси не беше изненадана от броя на гостите. Уорнър Колфакс и семейството му се движеха сред елитните кръгове на винопроизводителите. Поканата за подобно събитие беше нещо като символ на социален статус в долината.

Бяха посрещнати от усмихнатата Джилиън, която незабавно ги поведе към мъж на средна възраст, облечен в шит по поръчка спортен костюм, състоящ се от сако с къси ръкави и безупречен панталон в провинциален стил.

Небрежната винарска елегантност в мъжки вариант — мислено заключи Луси.

— Познавате ли свекър ми? — попита домакинята.

Жизнерадостната ѝ усмивка не се промени, но напрежението, което Луси беше усетила още сутринта, сякаш постоянно набръчкваше ъгълчетата на устата и очите ѝ.

— Не — отвърна тя.

— Движим се в различни кръгове — прибави Мейсън.

Джилиън не обърна внимание на сухия му пренебрежителен тон и си проправи път през тълпата. Уорнър Колфакс беше нисък, набит човек, плешив и с доста закръглени рамене, гръден кош и корем. Но онова, което му липсваше като външност, се компенсираше изцяло от далеч по-младата, по-висока и много красива жена до него.

— Това трябва да е новата мисис Колфакс — отбеляза Мейсън.

— Да — кимна Джилиън и в гласа ѝ се прокраднаха ледени нотки. — Ашли.

Тя спря до малка група, събрала се около свекър ѝ, и му отправи ослепителна усмивка.

— Уорнър, много се извинявам, че ви прекъсвам — подхвана, без да дава никакви признаци на съжаление, — но исках да те уведомя, че Луси Шеридън и Мейсън Флечър пристигнаха. Всички толкова се радваме, че намериха време да ни почетат с присъствието си.

Възрастният мъж се обърна и Луси за първи път успя да го огледа отблизо. Не изглеждаше като лукавия, любезен и хитър търговец, какъвто си го беше представяла. Напротив, приветства я с обезоръжаваща топлота. Сивите му очи засияха насреща ѝ, сякаш наистина беше доволен да я види.

Човек трябваше да се вгледа по-внимателно, за да забележи хладната пресметливост зад вежливостта му, мислено отбеляза Луси. Без съмнение Уорнър Колфакс се опитваше да намери най-удачния начин да я манипулира.

Може би, в крайна сметка, точно така изглеждаше един истински търговец.

И му отправи възможно най-очарователната си усмивка в стил „Поздравления, ти си най-дълго издирваният изгубен наследник“.

— Луси Шеридън — подхвана той. — За мен е истинско удоволствие. — Внезапно лицето му придоби мрачно изражение: — Толкова съжалявам за смъртта на леля ви. Не я познавах добре, но сме се срещали от време на време заради приятелството ѝ със сестра ми. Двете с Мери бяха много колоритни личности и истински професионалистки.

— Благодаря ви — отвърна младата жена. — Моля, приежете моите съболезнования за Мери. И двете много ще ми липсват.

— И аз благодаря — върна предишната си усмивка той. И отправи преценяващ поглед към Мейсън: — Не съм сигурен, че сме се виждали преди, но пък се познавам с чичо ви. Случайността ни среща от време на време.

— Е, градът е малък — отбеляза Мейсън.

Уорнър се засмя.

— Така е. Толкова се радвам, че и двамата успяхте да дойдете.

Мъжете стиснаха ръцете си. Тогава домакинят докосна рамото на жена си с хладен, собственически маниер.

— Съпругата ми Ашли — представи я той.

— Луси. — Жената се усмихна, сякаш да потвърди думите му.

За разлика от него, тя се държеше хладно и резервирано. Ако човек се загледаше продължително в красивата линия на челюстта и патрицианския ѝ нос, щеше да забележи и тревожната извивка на безупречно оформените ѝ вежди. Двете с Джилиън имаха нещо общо, помисли си Луси. И двете бяха напрегнати, може би дори уплашени.

Но когато Ашли насочи вниманието си към Мейсън, което стана само за едно премигване на очите, ледената маска се стопи, изкарвайки на показ целия ѝ чар.

— Мейсън, какво удоволствие — измърмори тя. Усмихна се отново, но този път успя да включи и Луси. — Елате с мен и двамата. Лично ще се погрижа да опитате специалното вино „Ризърв“ на Уорнър, което ще се разлива в изобилие тази вечер.

Запъти се през тълпата към дългия, полиран бар. Луси я последва. Мейсън вървеше на крачка от нея. Имаше нещо интимно и в същото време покровителствено в начина, по който показваше на всички, че на този прием е дошъл именно с нея.

Вълнуващо беше да знае, че можеше да го докосне по всяко време. Беше ѝ харесало по-рано днес, когато бе обвил силната си ръка около раменете ѝ и я бе повел към колата. Дори прекалено много. Харесваше ѝ миризмата му. От чистото, мускулесто тяло се носеше едва доловим аромат на афтършейв.

Той се отличаваше от тълпата, или поне така ѝ се струваше. Можеше да се обзаложи, че силата, излъчвана от повечето мъже в салона, се дължеше на парите или на добрите социални и политически връзки. Докато у Мейсън беше съвсем различна. И не беше само физическа, размишляваше Луси. Беше сила, на която може да се разчита в труден момент. Стоманените жилки в него бяха примесени със старомодни добродетели като чест, смелост и решителност. Беше от хората, които винаги поемаха цялата отговорност за действията си. Още като тийнейджърка бе усетила несломимия му дух. И това важеше в пълна сила и тогава, и сега.

От начина, по който останалите гости го наблюдаваха тайно, ставаше ясно, че повечето от тях бяха схванали посланието. Никой не

би искал да си има работа с Мейсън Флечър.

Оглеждаха го преценяващо. Подозираше, че се опитват да се убедят, че въпреки онова, което усещат инстинктивно, парите и връзките им гарантират по-високо положение в обществото. Докато жените гледаха на него по съвсем различен начин. Случайно доловените реплики варираха от просто любопитство до дискретен сексуален интерес.

На Луси ѝ беше много по-лесно да анализира въздействието на Мейсън върху другите, отколкото да разбере собственото си объркано отношение към него. По време на многобройните си срещи напоследък беше попадала на приятни и интересни мъже. С някои от тях дори можеше да се получи. Най-малкото трябваше да почувства известно съжаление, когато отношенията им не успяваха да прераснат в нещо, което да издържи на времето. Но всеки път, когато слагаше край на поредната връзка, изпитваше облекчение, а не отчаяние. Вярно, беше плакала няколко пъти, но преди всичко защото дълбоко в себе си знаеше, че вината за неуспеха беше в нея.

Проблеми с обвързването.

Но тази вечер направи едно откритие. Беше търсила мъж като Мейсън.

Може би трябваше да се обади на доктор Престън и да ѝ каже за промяната, случила се с нея по средата на разследването на вероятно убийство. Но после реши, че идеята не е добра. В света на терапевтите пациент, обсебен от конспиративна теория, е много по-притеснителен, отколкото друг, страдащ от обикновени фобии.

Луси се усмихна на себе си.

Мейсън я изгледа остро.

— Какво има?

— Нищо — прошепна тя. — Просто една мисъл. Забрави.

Ашли спря до продълговатия бар и се обърна към една от жените, която не беше облечена като сервитьорка.

— Бет, би ли наляла две чаши от „Ризърв“ за двама много специални гости? — каза тя.

Жената се обърна. Къдравата ѝ кестенява коса беше подстригана така, че ограждаше като в рамка острите ѝ черти. Гледаше към света през очила с дебели черни рамки. На Луси лицето ѝ ѝ се стори познато.

Щом забеляза Мейсън, любезната ѝ усмивка се претопи в сладна наслада.

— Здравсти, Мейсън — възкликна тя. — Помниш ли ме? Бет Кросби. Доста време мина. Чух, че си се върнал в града.

Той се усмихна.

— Радвам се да те видя отново. Очевидно дипломата ти по технология на винопроизводството върши добра работа.

— О, определено. Аз съм главният технолог във винарната на Колфакс — отвърна Бет с неприкрита гордост. Взе отворена бутилка „Ризърв“ и застана пред него и Луси. — Както казах, чух, че си се върнал, Мейсън. Имах намерение да намина покрай железарския магазин и да те поздравя, но напоследък бях много заета. Но е чудесно, че те виждам отново. Как вървят нещата?

— Много добре. Мога ли да ти представя Луси Шеридън?

— Здравсти, Луси — обърна се към нея жената и наля червено вино в двете чаши. — Нямах да те позная. Преди години на няколко пъти сме се разминавали по улиците, но нищо повече.

— Спомням си — усмихна се другата. — Приятно ми е да те видя.

— Много добре познавах леля ти. Колекционирах антики, свързани с производството на вино. Сара ми намери няколко изключителни екземпляра. Мистър Колфакс ми позволи да подредя някои от тях в изложбената зала. Туристите обичат подобни неща. Със съжаление научих за катастрофата.

— Благодаря ти — кимна Луси. Запита се колко ли пъти още щеше да ѝ се наложи да произнесе тези думи. — Поздравявам те за високата ти позиция във винарната.

— Благодаря — усмихна се гордо Бет. — Нямах да съм тук, ако мистър Колфакс не ми беше дал шанс. Нае ме веднага след колежа и ми осигури най-съвременното оборудване. Каза, че винаги се доверява на интуицията си, когато става въпрос за талант.

— Уорнър не сбърка с избора си — намеси се Ашли. В тона ѝ се долавяше нетърпение, но любезната усмивка остана на лицето ѝ. — До този момент „Ризърв“ е най-доброто творение на Бет. Съпругът ми е убеден, че ще успее да наложи марката в света на виното.

— Опитайте го — подкани ги Бет. Остави бутилката и зачака реакцията им.

Луси вдигна стъклената чаша с високо столче.

— Аз не съм познавач — предупреди тя.

— Нито пък аз — обади се Мейсън. — Ако ставаше въпрос за бира...

Жената се засмя.

— Хайде, опитайте го.

Луси покорно пристъпи към протоколната проба на напитката. Разклати внимателно чашата, вдъхна аромата и отпи малка глътка. Вкусът му се оказа опияняващ и наситен.

— Чудесно е — заяви тя.

— Все още е доста младо — поясни Бет. — Но пък си има всичко останало. Малко е резливо, но му дайте още една-две години.

— Магията на виното — усмихна се Луси.

— Не е магия — възрази другата. — Съвременното винопроизводство е цяла наука. Ако искате, с удоволствие ще ви разведа из винарната ни някой ден.

— Благодаря — кимна гостенката. — Звучи интересно.

На Ашли очевидно ѝ беше омръзнало.

— Да излезем на терасата. Там е по-приятно да се разговаря. В салона е прекалено шумно.

Луси и Мейсън отново я последваха през тълпата. Доста хора се бяха събрали на групи на просторната, осветена от фенери веранда, но домакинята не се спря, за да ги представи. Като управляема ракета, насочена към конкретна цел, продължи напред, докато намери усамотен ъгъл. Най-после спря и отправи пронизващ поглед към Луси.

— Без съмнение вече си давате сметка, че откритието за наследените от вас акции е шок за цялото семейство — подхвана тя.

— Самата аз бях изумена — отвърна гостенката. — Но много повече ме стъписа смъртта на Сара и Мери.

Еlegantната челюст на Ашли видимо се стегна.

— Такава трагедия. Аз съм нова в този дом, както сигурно знаете. Омъжих се за Уорнър преди по-малко от година. Съжалявам, че така и нямах възможност да се запозная с леля ви. Не проявявам интерес към антиките. Естествено, виждала съм Мери, но сме се срещали само един или два пъти.

От сянката се появи висок млад мъж.

— Което обяснява, защо никой не знаеше, че е оставила акциите си на Сара Шеридън — обади се той.

Забележката беше направена с плътен, наситен глас. Новодошлият се усмихна тъжно.

— Сесил — каза Ашли, очевидно облекчена от присъствието му. — Позволи ми да ти представя Луси Шеридън и приятеля ѝ Мейсън Флечър. Луси, Мейсън, това е Сесил Дилън, изпълнителният директор на „Колфакс Инкорпорейшън“.

— За мен е удоволствие — кимна мъжът.

Би могъл да играе ролята на изпълнителен директор в игрален филм, мислено отбеляза Луси. Беше достатъчно висок, с тъмна коса, сякаш изсечени черти, мускулесто тяло и пронизателен поглед, който не пропускаше нищо.

Той ѝ се усмихна топло и задържа пръстите ѝ малко повече от необходимото.

Когато се обърна към Мейсън, изражението му стана хладно делово. Ръкуването между двамата беше бързо и кратко.

Един силен мъж се изправя срещу друг и се опитва да го прецени — мислено реши Луси.

— Обичайна практика ли е в една семейна корпорация да се кани външен човек за най-високия пост? — попита тя, като се опита да уталожии напрежението, което сякаш нагнети атмосферата.

Сесил ѝ се усмихна.

— След като толкова много фирми прибегват до това, не виждам защо да не го правят и фамилни корпорации. Понякога причината е, че сред членовете на семейството няма такъв, който да притежава необходимата квалификация, за да поеме отговорността. Или пък никой не иска поста. Личните взаимоотношения са доста сложна материя. Често за всички е по-лесно, ако човекът, принуден да взема ежедневно решения, не е роднина.

— Да, звучи логично — отбеляза Луси.

— Но сега, за първи път, в борда на директорите ще влезе външен човек — намеси се Ашли и я изгледа изпитателно. — Това определено ще промени нещата. Знаете ли, че има предложение за сливане на фирмата?

— Чух нещо такова.

— В такъв случай ще използвам възможността да ви предупредя, че семейството е сериозно разделено по отношение на тази възможност. Изглежда, вие държите решаващия дял от акциите.

— Ей! — вдигна ръка Сесил. — Това е прием по случай рожден ден. Никакви разговори за работа тази вечер. Двамата с Луси можем да обсъдим плюсовете и минусите от сливането някой друг път.

— Прав си — съгласи се Ашли. — Нито времето, нито мястото са подходящи. Просто този въпрос занимава всички ни през последните няколко седмици. Сделката вече трябваше да е факт. А сега е такъв хаос!

Сесил пое контрол над ситуацията, като докосна ръката ѝ с лек, красноречив жест. *Предупреждава я да запази спокойствие* — досети се Луси. Обзелото ѝ напрежение беше почти осезаемо.

— Мисля, че засега е достатъчно — заяви той. — Защо не се върнеш при другите си гости? Знаеш, че Уорнър обича да си при него в такива случаи. Ще обясня положението на Луси друг път.

— Да, разбира се — отвърна Ашли. Стегна се с видимо усилие и дари Мейсън с очарователна усмивка: — Ще ви видя по-късно. Забавлявайте се.

После се обърна бързо и изчезна сред тълпата.

— Извинявам се заради нея — каза Сесил на Луси. — В семейството има голямо напрежение. Винаги го е имало. Предложението за сливане извади нещата на показ. Смъртта на Мери и откритието, че е оставила акциите си на външен човек само още повече ги усложни. Всичкото си останало имущество е завещала на Куин. По-голямата част от него е под формата на собственост в областта, закупена преди години, когато земята е вървяла евтино.

— Имате ли някаква представа какво е било нейното отношение към сливането на фирмата? — попита Мейсън.

— Никога не се е интересувала особено от семейния бизнес — поясни Сесил. — Но при възникнали разногласия в борда винаги е гласувала с Куин. А той, от своя страна, по принцип подкрепя решенията на баща си.

— Но не и този път — отбеляза Луси.

— Не. Уорнър е против сливането поради чисто сантиментални причини. „Колфакс Инкорпорейшън“ е негово творение. Построил го е почти от нищото. Но вече не взема активно участие в управлението.

Сега страстта му е винарната. Опасявам се, че без него е само въпрос на време предприятието да се срине. Успехът на фирмата се дължеше на неговата безпогрешна интуиция за инвестиции. За нещастие в семейството няма друг, който би могъл да заеме мястото му. На всички им липсва усет за пазара. И са наясно с това.

— А вие? — обади се отново Мейсън.

— Мен ме бива в това отношение — отвърна другият, като повдигна самоуверено едното си рамо. — При това много. Затова Уорнър ме назначи на този пост. Но когато става въпрос за сърфиране из пазарите в дългосрочен план, Колфакс е истински гений. Проблемът е, че вече не е така дълбоко заинтересован и това е тъжната реалност. Без него на кормилото колелата един ден неминуемо ще забуксват. Той е упорит човек, но е и реалист. В крайна сметка, без съмнение, ще направи онова, което е най-добро за семейството му.

— Което означава, да приеме предложението? — попита Луси.

— Точно така. Това ще бъде връхът на кариерата му. И легендата ще остане неопетнена. Освен това всички, в това число и вие, Луси, ще си тръгнете с огромна печалба. Става дума за няколко милиона долара за всеки акционер. Но аз нарушавам собственото си правило, като говоря за бизнес на парти. Ако нямате нищо против, някой ден ще седнем двамата и ще ви запозная с данните. Така ще сте добре осведомена, преди да вземете решението си.

— Добре — съгласи се тя.

Сесил извади мобилния си телефон и го потупа с пръсти няколко пъти.

— Утре в десет удобно ли ви е?

Луси не си направи труда да потърси своя.

— Не. Опасявам се, че тези дни ще бъда много заета — отвърна с усмивка. — Трупът в камината много усложни нещата.

Мъжът се намръщи.

— Разбирам. Може би по-късно през седмицата? Нямам офис в Самър Ривър. Настанил съм се в една от къщите за гости в имението. Но това няма значение. Нужен ми е само компютърът ми. Ашли ми спомена, че сте отседнали в „Харвест Голд Ин“. Може да се срещнем там, стига да не е неудобно.

— Не е — намеси се Мейсън, преди Луси да отговори. После я погледна: — Никакви лични срещи там, особено пък в собствената ти

стая.

Забележката увисна във въздуха. Няма нужда да се попълват празнотите, помисли си Луси. Не беше необходимо да ѝ се напомня, че не би било добра идея да се срещне със Сесил сама в стаята. И се съмняваше, че той има нужда от повече разяснения по въпроса.

Мъжът прочисти гърлото си.

— Имах предвид да прием заедно кафе на площада.

Тя успя да потисне обзелото я раздразнение и му отправи сияеща усмивка.

— Това звучи по-добре. Ще ви се обадя, щом намеря малко свободно време да поседя с вас и да се запозная с числата.

Мейсън изглеждаше още по-недоволен. Сесил, от друга страна, остана напълно удовлетворен.

— Идеално — съгласи се той и пусна телефона обратно в джоба си. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас, Луси. — После кимна леко към мъжа до нея: — И с вас, Флечър.

Обърна се и закрачи из тълпата с непринудена лекота, като се спираше от време на време да поговори с някои от гостите, преди да изчезне в залата за дегустация.

— Никога — изрече отчетливо Луси, — никога повече не го прави.

— Кое? — погледна я с недоумение Мейсън, загледан във вратата, която току-що беше хлопнала зад гърба на Сесил Дилън.

— Не се намесвай, когато си уреждам делова среща.

— Та тоя имаше намерение да проведе тази среща в спалнята ти — възрази той.

— Дълбоко се съмнявам. Признай си, че отново си правиш прибързани заключения. При това тъпи.

— Тъпи?

— О, за бога! Та той е изпълнителен директор на „Колфакс Инкорпорейшън“. Сам чу да казва, че става въпрос за милиони. Иска само да ме убеди да подкрепя сливането. Това е единственото, което го вълнува.

— А ти откъде знаеш?

— Заради парите, разбира се. Повярвай ми, когато са замесени такива суми, обикновено те са единственото, за което хората мислят.

— Обикновено?

— Какво?

— Каза, че когато са замесени големи пари, *обикновено* хората мислят само за тях. Това правило има ли изключения?

Тя се поколеба, после повдигна рамене.

— Понякога позволяват на емоциите да вземат връх над алчността им. Не е често явление, но се среща. Но не важи в този случай.

— И откъде си толкова сигурна?

— Дилън не е член на семейството. За него единственият залог тук са парите. Готова съм да се обзаложа, че за сливането на фирмата му е обещана солидна комисиона.

— Значи единствената му цел е да го реализира? — усъмни се Мейсън.

— Да. И нищо друго не го интересува.

— Ще хвърли всичките си усилия да те убеди или да препродадеш акциите си обратно на Куин, или да гласуваш в полза на сливането.

— Мога да се справя. И преди съм била подлагана на натиск. Свидетелствала съм в съда като експерт и съм била атакувана от разгневени наследници, които смятат, че не са получили полагащия им се дял. Повярвай ми, не би могъл да се изправиш пред нищо по-опасно от наследник, смятащ себе си за онеправдан и пренебрегнат. Пък и вече не съм на шестнайсет.

Мейсън се намръщи.

— Извинявай.

— Разбирам, просто не можеш да го превъзмogneш — каза тя и го потупа по рамото. — Знам, че си добронамерен.

Той погледна към пръстите ѝ върху рамото си. Когато вдигна очи, те бяха пълни с мрачно предупреждение.

— Вече няма да се бъркам в твоите делови ангажменти, но в замяна ще ти бъда благодарен, ако повече не ме потупваш, сякаш съм куче.

Луси бързо отдръпна ръката си.

— Добре. Извинявай. Забеляза ли, че започваме да се караме?

— Забелязах — отвърна Мейсън.

— Тази вечер и двамата сме малко напрегнати. Последното нещо, което трябва да правим, е да спорим.

Нисък, подигравателен мъжки смях го стресна. Куин Колфакс се появи откъм сянката на покритата с асма пергола.

— Вие наричате това кавга? — каза той. — Та то е нищо в сравнение с онова, което се случва в семейството ми. Няма как да знаете какво значи фамилна вражда, докато не видите борбата в клана Колфакс.

Думите бяха леко заваляни. Луси беше уверена, че чашата вино в ръката му не беше първата или втората за вечерта. Беше започнал от рано. Но поне успяваше да ходи сравнително устойчиво.

Не се е променил много за изминалите тринайсет години, мислено отбеляза тя. Всички твърдяха, че прилича на майка си, а не на баща си. От първата мисис Колфакс беше наследил тъмнокестенявата коса, кафявите очи и продълговатото, изящно лице, напомнящо работата на портретист от деветнадесети век. Спомни си и нещо, което хората говореха за него — не беше създаден за суровия свят на бизнеса.

Мейсън погледна полупразната чаша в ръката му.

— От колко време ни подслушваш?

Куин сви рамене.

— Достатъчно дълго, за да чуя, как Сесил и Кучката се опитаха да те качат в каручката. — Той се изсмя. — Ей, даже го докарах в рима, а? — После погледна към Луси. — Както знаеш, Дилън ще направи и невъзможното, за да приключи сделката с теб, колкото може по-скоро.

— Това представлява ли някакъв проблем за теб? — попита тя. — Доколкото разбрах от разговора с Джилиън, вие двамата сте склонни да приемете предложението.

— Нека да се изясним. Джилиън може да говори само от свое име, не и от мое. Същото важи за Сесил и за Кучката. Всеки си има свое собствено мнение.

— И какво е твоето? — намеси се Мейсън.

Куин се ухили.

— Наистина ли очакваш да го споделя с теб, Флечър? — Обърна се и понечи да се отдалечи, но спря и погледна през рамото си. — Но ще ти кажа едно. Заради доброто старо време и защото ми изглеждаш искрено загрижен за благополучието на Луси, ще ѝ дам един безплатен съвет.

— Какъв е той? — обади се Луси.

— Продай обратно акциите си на семейство Колфакс колкото може по-бързо, а после погледни към Самър Ривър в огледалото за обратно виждане. Едва ли ще искаш да се замесиш в онова, което се случва в „Колфакс Инкорпорейшън“.

— Това заплаха ли е? — повиши глас Мейсън.

— Не, не е заплаха — отвърна другият и в гласа му се прокрадна умора. — Просто безплатен съвет. Можеш да го последваш или не.

— Благодаря ти — каза Луси.

Куин погледна към Мейсън.

— Както знаеш, през цялото време си мислех, че именно ти ни отърва от Бринкър. Винаги ми се е искало да ти благодаря. А сега се оказва, че е трябвало да стисна ръката на Сара Шеридън. Съжалявам, че не го направих, докато беше жива.

И отново се отдалечи. Но този път не се обърна назад.

Последва кратко мълчание. Луси много предпазливо остави чашата с почти недокоснатото вино на съседната масичка. Поради някаква причина пръстите ѝ трепереха.

— Знаеш ли — каза тя, — мисля, че се забавлявах достатъчно на това парти. Готова съм да си тръгна.

— Аз също.

15.

Луси все още трепереше, когато се качи в колата и закопча предпазния колан. Адреналин, помисли си тя, адреналин и нерви. Стисна здраво ръце в скута си и изчака, докато Мейсън се настани зад волана и потегли от паркинга на винарната.

— Куин също се е страхувал от Бринкър — подхвана тя.

Мейсън зави по Ривър Роуд.

— Започвам да се питам, кой ли не се е страхувал от него.

Телефонът ѝ извънтя. Извади го разсеяно, изтри съобщението за поредната уговорена среща и го върна обратно. После рязко затвори чантата.

От съседната седалка последва продължително мълчание.

— Мислиш ли, че някога ще се решиш да се омъжиш? — попита накрая той.

В тона му имаше нещо странно, но не можеше да определи какво.

— Не знам — отвърна тя. — Колкото повече остарявам, толкова по-малко съм склонна да правя компромиси. Казвали са ми, че съм станала прекалено придирчива.

— Кой ти го каза?

— Последният мъж, с когото се срещнах. Както и доктор Престън, терапевтката ми.

— А последната жена, с която аз се срещах, ми каза, че се държа като диктатор и не споделя емоциите ми.

За своя изненада тя се разсмя тихо.

— Звучим като двойка неудачници, не мислиш ли?

Ъгълчетата на устата му се извиха леко нагоре.

— Което означава, че имаме нещо общо помежду си.

— Може би си прав.

— И щом така и така се разговорихме, какво мислиш за положението в бърлогата на Колфакс?

Луси се замисли за момент.

— Вероятно Куин има проблеми с алкохола.

— Мога да се обзаложа за това.

— Сигурна съм, че е очаквал да заеме мястото на баща си и да оглави компанията, но това така и не се случило. Уорнър Колфакс назначил външен човек за изпълнителен директор, който може би спи, или пък не спи с втората мисис Колфакс.

— О, значи ти също си останала с подобно впечатление? — погледна към нея Мейсън.

— Имаше нещо особено в отношенията между Дилън и Ашли.

— Няма да продължи дълго.

— Не.

— Но съм склонен да се съглася с теб. — Мейсън смени предавката и намали скоростта. — Нещо друго?

— Забелязва се някакво униение сред онези, които поддържат сливането. Но както ти казах, не е нещо необичайно в подобна ситуация. Старото поколение изгражда една империя и заграбва милиони. А по-младото иска просто да се докопа до парите и да избяга. — Млъкна, забелязала с изненада, че Мейсън се отклонява от главния път. — Къде отиваме?

— Някъде, където ще можем да поговорим.

Той спусна лъскавата кола по тесния, посипан с чакъл път. Минаха между дърветата, докато стигнаха малко сечище. Фаровете на колата осветяваха тъмните води на реката. Мейсън ги угаси. Над тях се бе надвесила почти пълна луна.

— Като малка прекарвах доста време в Самър Ривър — каза Луси. — Но не си спомням това място.

— Дик го откри преди няколко години. Водеше ни тук с Арън и ни учеше да ловим риба.

Луси не знаеше какво да каже, затова замълча. С всеки удар на сърцето ѝ усещането за интимност на предната седалка се усилваше. Питаше се дали само тя го усеща.

Опитваше се да измисли някакъв начин да намали напрежението, когато Мейсън отвори вратата.

— Хайде да излезем — предложи той. — Не е студено.

Тя разкопча колана и се измъкна от колата. Мейсън се оказа прав — нощният въздух не беше студен, но се усещаше някакъв хлад. Зави

плътно шала около раменете си и се приближи към него. Двамата заедно поеха към брега на реката.

— За какво искаш да говорим? — не се стърпя Луси.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна той. — Не ме бива много в общуването, нали помниш?

— Да бе, постоянно забравям. Ще се опитам да ти помогна. Вероятно ме доведе тук, за да ми дадеш някои наставления.

— Наставления?

— Смяташ, че трябва да продам акциите на семейство Колфакс и да престана да се опитвам да открия дали автомобилната катастрофа, в която загинаха Сара и Мери, е била обикновен нещастен случай, нали?

Отне му толкова време да ѝ отговори, че накрая тя се обърна да го погледне. В тъмнината нямаше как да разчете изражението му, но усещаше, че е взел някакво решение.

— Простата логика и здравият разум ми казват, че да продадеш проклетите акции и да напуснеш града е най-доброто, което можеш да направиш — каза най-сетне той. — Ако продължиш да следваш пътя, по който си поела, рискуваш да си спечелиш доста врагове в клана Колфакс.

— Мисля, че вече имам няколко. Но какво могат да ми направят?

— Не знам. И точно това ме тревожи. Ако си права за смъртта на Сара и Мери, може да си в сериозна опасност.

— Наистина ли мислиш, че онзи, който ги е убил, ще посегне и на мен? От това той или тя няма да спечели нищо. Имам нотариално заверени документи и, повярвай ми, нито един съд не може да ги оспори. В моята професия много бързо разбираш, че лошо направеното завещание може да се окаже истинска катастрофа за наследниците. Аз оставям всичко на родителите си. Убиецът няма как да се отърве от цялото ми семейство, като ни избива един по един, с надеждата някога да се добере до акциите. Все някой, например ти, ще забележи.

— О, да — отвърна Мейсън със смразяващ тон. — Няма как да не забележа, ако нещо се случи с теб.

Тя отново потръпна, но не от прохладата на нощния въздух. Изречените почти като обет думи я уплашиха, но едновременно с това ѝ вдъхнаха странна увереност. Ако с нея станеше нещо, той щеше да съсипе клана Колфакс.

— Затова си мисля, че съм в относителна безопасност. Поне засега.

— Може би — съгласи се Мейсън неохотно. — Ако някой е убил Сара и Мери, той или тя си е направил погрешно сметката. Кое не означава, че убиецът няма да изпробва друга тактика.

— Каква, например?

— Сплашване? Предложение, на което не можеш да устоиш? По дяволите, не знам. Но ако продадеш обратно акциите на семейството, този въпрос няма да стои на преден план.

— Те са единственият ми коз.

Той мълчаливо наблюдаваше обляната в лунна светлина повърхност на водата. Над тях шумоляха листата.

— Трябва да го направя — наруши тишината Луси.

— Знам. — Този път в гласа му се прокрадна примирение. — На твоето място и аз щях да постъпя така.

— Ами ти го правиш през цялото време — отбеляза тя. — По своя си начин.

— Изглежда, просто сме такива хора.

— Да. Съжалявам, че те въвлякох в тази история.

Тогава той се раздвижи и обви ръка около раменете ѝ. Обърна я, така че да вижда лицето ѝ. С другата я привлече по-близо към себе си.

— Каквото и да правиш, никога не ми се извинявай — каза през зъби. — Приемам го като своя лична кауза.

Тя успя да скалъпи някаква усмивка.

— Знам. Просто не можеш да го превъзмогнеш. Ти по рождение си ангел хранител.

— Не. Приех да участвам, отчасти защото самият аз си задавам някои въпроси около смъртта на Сара и Мери. Но ми се струва, че трябва да изясня едно нещо веднъж завинаги.

— И какво е то?

— Правя го най-вече заради теб.

Не беше сигурна какво трябва да отговори, но това нямаше значение, защото в този момент той я целуна и тя буквално онемя от изумление.

Тази целувка не беше сбъднатата мечта на една тийнейджърка. Беше нещо много повече, защото сега тя беше жена и знаеше някои неща за целувките. Достатъчно, за да може да оцени тази. Не беше

целувката от момичешките ѝ фантазии. В нея нямаше нищо сладникаво, романтично или прелъстително. Тя говореше единствено за примитивна мъжка похотливост и потискана с усилие страст. Обикновено мъжът целуваше по този начин жена с единствената цел да ѝ покаже недвусмислено, че я желае.

Тя инстинктивно си даде сметка, че имаше само два начина да ѝ отговори. Можеше да ѝ отвърне със същата страст или да го отблъсне и да се върне в колата. Средно положение нямаше. И никога нямаше да има, не и с Мейсън.

За първи път в живота си Луси осъзна, че трябва да направи съдбовен избор. И хвърляйки се с главата напред, обви ръце около раменете му и му отвърна с чувствена жажда, каквато до този момент не беше изпитвала. От обзелото я вълнение усети как адреналинът плъзна във вените ѝ.

Когато Мейсън освободи устните ѝ и плъзна своите към изящната извивка на ухото ѝ, тя изпитваше едновременно горещина и студ, дишаше тежко и едва забележимо трепереше. Вкопчи се в него, наслаждавайки се на аромата и силата на тялото му. Когато целуна топлата кожа на шията му, той въздъхна дълбоко. Това би могло да бъде въздишка от удоволствие, от пълно отдаване или от тържествуване. Нямаше как да е сигурна. Но пулсът му чувствително се ускори.

Той повдигна леко брадичката ѝ с пръст. Устните му се впиха в нейните за нова, страстна целувка. Тя усещаше топлината, разливаща се в тялото ѝ.

Мейсън потръпна, пое си дълбоко дъх и леко я отдръпна от себе си. На лунната светлина тъмните му очи проблеснаха мрачно. Очарована, Луси докосна с пръсти челюстта му. Той извърна глава и долепи устни до дланта ѝ.

— Само не ми казвай, че не си го очаквала — каза ѝ с натезал от вълнение и страст глас. — Защото аз знаех какво ще се случи.

— Очаквах го — призна тя. — И все пак ми дойде много изненадващо.

— На мен също. А не смятах, че нещо подобно може да ме учуди.

Младата жена се усмихна.

— Преди тринайсет години бях ужасно влюбена в теб. А ти дори не забелязваше, че съществувам.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я отметна от пламналото лице.

— Ти беше просто хлапе.

— Което имаше нужда от закрила. Да, знам. Но вече пораснах.

— Забелязах — отвърна и отново долепи устни до нейните. — Определено не си хлапе. Бих дал всичко, за да те отведе в леглото тази нощ, но вероятно е твърде рано, а и наблизо няма легло.

Това не беше констатация, даде си сметка тя. Беше по-скоро въпрос.

— Сигурна съм, че проблемът с леглото може да се реши — каза тихо. — Но ти си прав, прекалено скоро е. — Измъкна се леко от прегръдката му и се запъти обратно към колата. — Което означава, че е време да се връщаме.

— Ей, би могла поне да поспориш с мен по въпроса за времето — подвикна след нея той.

Луси се засмя, внезапно почувствала се по-лекомислена, отколкото когато и да било напоследък. Харесваше ѝ това чувство на приятно очакване. Мейсън също се разсмя. Настигна я, целуна върха на носа ѝ и отвори вратата.

— Трябва да ти призная, че като претегля всичко, тази среща се оказва много по-приятна, отколкото очаквах.

— Да — съгласи се тя. — Наистина.

Той затвори вратата, заобиколи колата и се настани зад волана. Но не включи веднага двигателя. Постоя мълчаливо няколко минути, загледан в реката, този път напрегнат и много сериозен.

— Как ще разбереш кога е настъпил подходящият момент? — попита накрая.

Тя се усмихна, искрено уверена в новооткритата си женска сила.

— Не се притеснявай. Когато дойде, ще ти кажа.

Мейсън ѝ отпрати мрачна усмивка и завъртя ключа в стартера.

— Обещай, че няма да забравиш.

— Няма да забравя.

16.

Мейсън караше обратно към града. Въпреки необичайната сексуална неудовлетвореност, се чувстваше така добре, както не се бе чувствал от много време. Може би от години. Изпрати Луси до фойето на хотела и продължи да я гледа, докато тя се изкачваше по стълбището. Щом изчезна от погледа му, той излезе навън, върна се в колата и пое към къщи.

Осветлението все още беше включено. Кучето се беше изтегнало пред входната врата. Забеляза господаря си и се изправи тромаво.

— Здравсти, Джо.

Погали го между ушите и отвори вратата. Животното го последва вътре и се затътри към тъмната кухня.

Изтегнат върху дивана, Дик все още беше буден. Гледаше някакъв филм по телевизията. Различи характерния глас на Хъмфри Богарт да изрича познатата последна фраза: *Луис, мисля, че това е началото на едно прекрасно приятелство.*

Мейсън също се отправи към кухнята.

— Пак ли „Казабланка“?

— Най-добрият филм за всички времена — заяви Дик и се надигна от мястото си. — Крайно време беше да се прибереш.

— Малко е късно за вечерен час — отвърна племенникът. Влезе в стаята, включи осветлението, отвори бюфета и извади бутилката уиски, която винаги стоеше там. — Може би трябваше да го направиш преди петнайсетина години.

Дик стана и тръгна към него.

— Никога не си се забърквал в нещо, с което не би могъл сам да се оправиш, така че защо да си правя труда да ти определям вечерен час? — отбеляза той и се настани до масата. — Как мина вечерта?

— Нямам представа. — Мейсън взе две чаши и сипа по малко от питието във всяка. После ги постави на масата и седна срещу чичо си. — Двамата с Луси смятаме, че има някакво напрежение в империята на Колфакс. Подозираме, че втората съпруга на Уорнър спи с

изпълнителния директор Сесил Дилън, и по всичко личи, че Куин пие, при това доста. Колкото до Джилиън, ти сам я видя вчера. Изглежда отчаяна.

— Може би по-скоро наплашена.

Мейсън се замисли върху думите му.

— Да, вероятно. Едно нещо е сигурно — всеки пряко заинтересован иска сливането да се осъществи. С изключение на Уорнър. Той притежава най-големия дял акции. Но ако останалите се обединят против него, нищо чудно да обърнат гласуването.

— Освен ако Луси не го подкрепи.

— Е, да.

Той отпи няколко глътки от питието си.

— При всички случаи ще я натиснат здраво и от двете страни — отбеляза Дик. — Трябва да продаде своя дял обратно на семейството и да се измъкне колкото може по-скоро, докато може да спечели добри пари от това.

— Няма да го направи. Не и преди да получи някои отговори.

Дик също отпи от уискито и въздъхна тежко.

— И аз така си помислих. В това отношение много прилича на теб. Дяволски е упорита.

— Да — усмихна се Мейсън. — Наистина е голям инат.

Чичо му повдигна едната си вежда.

— Ти сериозно ли смяташ, че автомобилната катастрофа, в която загинаха Сара и Мери, е била убийство?

— Не знам. — Мейсън се облегна на стола и отново отпи. — Тази сутрин прегледах рапорта за злополуката. Там нищо не предполага, че става въпрос за друго, освен за нещастен случай.

— Онзи път се руши от години. Използват го най-вече мотоциклетисти и велосипедисти, и то предимно за оф роуд гонки. Но Мери и Сара бяха наясно с това. Минавали са по него хиляди пъти. Всички знаеха, че двете обичат да спират и да си устройват пикници там.

— Катастрофата е станала рано следобед. Не е имало мъгла. Няма улики, че някоя от тях е пила.

Дик отново отпи от уискито.

— Инциденти се случват непрекъснато.

— Разбира се. Но има още нещо, което ме притеснява в този.

— Какво?

— Моментът. Огромни пари в играта заради сливането на Колфакс. И твърде много напрежение в семейството.

— В този род отношенията винаги са били напрегнати. Уорнър е проклет кучи син. Но трябва да му се признае, че сам изгради своя собствена империя. И си плати за това.

— А сега, изглежда, единственото, което иска, е да произвежда вино.

— На твоё място не бих бил толкова сигурен — възрази Дик. — Компанията все още означава много за него.

Мейсън повдигна вежди.

— Не мислиш, че е убил сестра си, за да сложи ръка върху акциите ѝ, нали?

— Мери не му беше сестра, във всеки случай не кръвна. Беше доведена. Майка ѝ беше вдовица с малко момиченце, когато се омъжи за бащата на Уорнър.

— Не знаех.

— Много хора не го знаят. Или пък са го забравили.

— А ти как научи? Не си израснал тук. Преместихме се, когато двамата с Арън бяхме тийнейджъри.

— Беки ми каза. Тя е родена в Самър Ривър — обясни Дик.

Мейсън кимна.

— А каза ли ти и нещо друго?

— Да, и то може да ти се стори доста интересно. Как Мери се е сдобила с тези акции и защо те се оказват печелившата карта. Щом навършила дваисет и пет години, получила наследство от страната на майка си. Оттам е имала парите, които е инвестирала в компанията на Уорнър. Доверила му се е, защото е знаела, че той притежава таланта да печели. Но двамата с него никога не са били близки. За нея това си е била просто една инвестиция. Уорнър отчаяно се е нуждаел от пари в брой и в замяна ѝ е дал акциите.

— Добре, това наистина малко променя нещата. А имаш ли някаква представа, защо партньорството между Колфакс и Бринкър се срина?

— Чувал съм същата история, която знаят всички. След изчезването на сина му, Джефри Бринкър изгубил интерес към бизнеса. Изцяло бил обсебен от опитите си да научи какво се е

случило с Тристън. — Дик обвини ръце около чашата с уиски и погледна племенника си в очите. — Което си е съвсем естествено. И аз бих постъпил така, ако ти или Арън бяхте изчезнали.

Мейсън прошепна няколко топли думи, които не се дължаха на въздействието на алкохола.

— Знам. Ако ти внезапно си бе отишъл без обяснение, двамата с брат ми нямаше да престанем да те търсим.

— Това е семейството. Във всеки случай слуховете твърдят, че Колфакс се е възползвал от ситуацията и малко или много принудил съкрушения баща да продаде дела си. — Дик направи кратка пауза. — Някои намекват, че Колфакс не му е дал реалната цена и злоупотребил с доверието на партньора си в момент, в който му е било трудно да разсъждава трезво. Както и да са стояли нещата, сделката била сключена. Няколко месеца по-късно Бринкър почина от инфаркт.

Мейсън обхвана с длан стъклената чаша и се облегна на стола.

— Дори ако Колфакс го е измамил, сделката е била сериозна. Става въпрос за много пари.

Дик изглеждаше искрено заинтригуван.

— Разбира се. Още когато пристигнаха в Самър Ривър, двамата бяха мултимилionери. А сега Уорнър притежава много повече. Но не разбирам накъде биеш?

— Още не съм сигурен. Няма как да знаеш кои са наследниците на Бринкър, нали?

— Не. Не се интересувах особено. Единственото, което мога да ти кажа е, че които и да са те, не живеят в града. В противен случай много скоро щеше да се разчуе.

— Ще помоля Луси да проследи парите от имотите на Бринкър — подхвърли Мейсън. — Това е нейната специалност.

— И какво очакваш да разбереш от подобна информация?

— Нямам представа.

— Хммм... — Дик се замисли върху думите му. — Така ли разрешаваше някои от своите стари случаи?

Мейсън отпи глътка от уискито и остави чашата на масата.

— Предимно. Непрекъснато задавах въпроси, прескачах камъни, докато се добера до отговорите.

— Все пак си имал някаква насока.

— От личен опит знам, че няма как да сбъркаш, ако проследиш парите. Преди тринайсет години големи суми смениха собствениците си. Би било интересно да разберем кой е сложил ръка върху тях. И кой не е успял.

Дик му отправи пронизателен поглед.

— Може би отваряте кутията на Пандора.

— Или пък не. Работата е там, че Луси ще го направи по един или друг начин. И не искам междуременно да е сама.

— Това наистина не е добра идея.

Допиха уискито в мълчание.

— Открих нещо интересно в досието на серийния изнасилвач — каза след малко Мейсън. — Поне един от разследващите смята, че в престъпленията е замесен втори човек, най-вероятно фотограф.

— Мамка му. Ако е вярно, значи той се разхожда безнаказано наоколо.

— Или пък тя.

— Трудно ми е да си представя, че една жена може да помага на някакво си копеле да върши безчинства с друга.

— И единият, и другият пол са еднакво склонни към жестокост и насилие.

— Да. — Дик прокара пръсти през късо подстриганата си коса. Погледът му се помрачи от обзелите го спомени. — Знам. Въпреки всичко, което съм видял по време на службата си, все още се изумявам, че жените са способни да извършат нещо ужасно и непростимо.

— Израснал си в различно време — отбеляза Мейсън.

— Може би. Смяташ ли, че ако втори човек е замесен в изнасилванията, тя или той е все още в града?

— Напълно възможно. И точно това ме притеснява. Ако се разхожда свободно наоколо, сигурно е изплашен до смърт след откриването на тялото и доказателствата, че именно Бринкър е серийният изнасилвач. По дяволите, дори да не живее тук сега, рано или късно ще чуе за трупа в камината и ще започне да се поти.

Дик повдигна вежди.

— Защото съществува вероятност разследването да бъде подновено?

— Да, макар да ми се струва малко вероятно. Уайтакър няма интерес да го прави. Истинският проблем е Луси. Ако онзи се

разхожда наоколо, а тя започне да задава прекалено много въпроси на неподходящи места... — Гласът му заглъхна.

— Схванах — каза Дик. — Какво искаш от мен?

— Срещаш се с доста хора в магазина. И всеки минава покрай вратата на кафенето на Беки и тя го вижда. По един или друг начин двамата покривате целия град. Хората обичат да говорят. Искам да подслушваш внимателно онези, които повдигат въпроса за тялото на Бринкър.

— Мамка му, та това означава всички в Самър Ривър. Но Бринкър е бил само на деветнайсет, когато е приключил пътя си в камината на Сара. Струва ми се, че ако искаме да научим нещо полезно, трябва да се вслушваме в онези, които са близо до неговата възраст. Като теб, например.

— Ние с Луси ще се погрижим за тези хора. Но бих искал да знам дали някой от местните, които са били на години по онова време, проявява интерес, който надхвърля обикновеното любопитство.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Дик и допи остатъка от уискито си.

— Благодаря ти. — Мейсън се изправи и взе двете чаши. — Имам нужда от малко сън. Трябва да съм готов с плана до утре, преди Луси да започне да отваря килер след килер. Никой не може да каже какво ще изскочи от тях. Самър Ривър е като всеки друг малък град. Прекалено много тайни. И твърде много килери.

С тези думи той тръгна към стълбището.

17.

Джо тромаво се изправи на крака и прекоси стаята, за да сложи глава на коляното на Дик. После вторачи в него вълчите си очи. Те разговаряха мълчаливо, както често го правеха нощем.

Като двама завърнали се от война ветерани — мислено отбеляза Дик. С кучето се разбираха, както можеха да го правят само изпитани воители.

Замисли се върху разговора, който току-що бяха провели с Мейсън. Едно нещо беше сигурно: племенникът му изглеждаше много по-добре, отколкото преди две седмици, когато се беше появил на прага, праметнал през рамо брезентова раница. Тогава погледът му бе бил същият като на тринайсетгодишното момче, очакващо го в кабинета на социалния работник преди толкова много години. Сякаш беше станал свидетел на края на света и нищо в бъдеще не би могло да го изненада или удиви.

Този тринайсетгодишен хлапак имаше вид на малък старец, който никога повече нямаше да се смее отново, още по-малко пък да се довери на някого, освен на по-малкия си брат. Но точно суровата му решителност го бе изгорила. На смъртното си легло баща му го беше натоварил с мисия. И тя се състоеше в едно-единствено поръчение — да се грижи за Арън. И само един поглед към него му бе бил достатъчен, за да разбере, че той щеше или да я изпълни, или да си отиде, опитвайки се да го стори.

Според хората от Агенцията за закрила на детето Мейсън имаше проблеми с контрола върху гнева си. Оттам твърдяха, че се е държал арогантно в трите приемни семейства, в които двамата с брат му бяха настанени в продължение на три месеца. Съществуваха доклади за бой с други момчета и един инцидент, при който Мейсън беше обвинен в нападение срещу възрастен роднина на един от приемните родители. Добронамерените хора от агенцията препоръчваха консултации с психотерапевт.

Но Дик бе бил абсолютно сигурен, че независимо от случилото се в приемните семейства Мейсън просто бе вършил работата си, грижейки се за по-малкия си брат. От облекчението в очите на социалната работничка бе разбрал, че тя също беше наясно с това. Именно поради тази причина беше обработила документите толкова бързо и през главата на началниците си.

За по-малко от час той бе натоварил скромните вещи на племенниците си в джипа и бе поел към дома.

И в онзи ден животът и на тримата се бе променил коренно.

Когато Мейсън порасна, не се отправи в горещи военни точки на другия край на света. Вместо това започна да воюва в друг вид война — безкрайната битка с лошите момчета у дома. Беше ходил на няколко мисии. Когато Дик го бе заварил пред входната врата преди две седмици, беше очевидно, че Мейсън не се беше върнал в Самър Ривър, защото се нуждаеше от почивка, както първоначално му беше обяснил. Имаше нужда от изцеление.

Дик беше разпознал сенките под очите му, защото независимо от прегледите и лекарствата виждаше подобни всеки път, когато се погледнеше в огледалото.

Мейсън се беше прибрал в Самър Ривър, носейки тежкото бреме, познато само на човек, който можеше да признае пред себе си, че се е провалил в най-важната си мисия.

18.

Телефонът на Луси иззвъня, точно когато отваряше гардероба в спалнята на Сара. Тя погледна познатото име върху дисплея, въздъхна дълбоко, стегна се и отговори.

— Здравей, мамо. Добре съм. Всичко е под контрол.

— Какво, за бога, става там в Самър Ривър? — настойчиво попита Елън.

Академичният свят си имаше свой собствен акцент — хладен, уверен, в стила на „Току-що пуснах поредната си публикация. А ти какво си постигнал напоследък?“ — и то неминуемо беше дразнещо за онези, живеещи извън фалшивото обкръжение на колежа. Тази сутрин обаче в обикновено добре модулирания тон на Елън се прокрадваше искрена тревога.

— Звучиш така, сякаш вече си чула новината — отбеляза Луси.

— Открили са тялото на Тристън Бринкър в камината на Сара? — попита майка ѝ, като повиши глас в края на изречението. — Не мога да повярвам. По медиите разправят, че е бил серийният изнасилвач, за когото постоянно съобщавали в новините по онова време.

Луси разглеждаше редиците екзотични щамповани рокли, дълги поли и широки туники, натъпкани в единия ъгъл на килера. Никаква винарска небрежна елегантност при Сара. Тя беше страдна почитателка на Ню Ейдж^[1].

— Определено има улики, че Бринкър е бил изнасилвачът — каза тя. — Очевидно Сара е била уверена в това. До тялото имаше вестник с оградено заглавие за изверга. Все още нищо не е доказано, но местните полицаи са подхванали точно тази нишка.

— Не мога дори да си представя шока. От камината да изпадне труп. При това от камината на леля ти. Та тя беше вегетарианка, за бога!

— Тя само го е убила, мамо. Не го е изляла.

Елън подмина с пренебрежение забележката.

— Сара беше против насилието. Дори против оръжията.

— Не е използвала пистолет. Изглежда, вместо това е избрала ръжена. Намерихме и него в камината.

— Все пак ми е трудно да повярвам, че леля ти е способна да убие някого. Още повече пък умишлено.

— Казват, че всеки е в състояние да извърши убийство при определени обстоятелства.

— Да, знам — съгласи се Елън. — Преди няколко години имаше доста на шумял случай с една жена от академичните среди, която убила няколко от колегите си, защото не получила желания пост.

— Виждаш ли — побърза да се хване за думите ѝ Луси. След като беше отгледана в същите тези академични среди, никак не ѝ беше трудно да си представи подобен сценарий.

— Въпреки това ми е трудно да набия в главата си мисълта, че Сара е убила човек.

— Доста е объркващо, знам — съгласи се дъщерята. — За щастие не бях сама, когато открих тялото. Мейсън беше с мен.

— Кой е този Мейсън? — попита Елън. — Предприемачът, когото си наела за ремонта на къщата?

Луси се усмихна на себе си.

— Не точно. Помниш ли Мейсън Флечър?

— Не.

— Той ме докара вкъщи в нощта на последния купон на Бринкър.

— Сега си спомних името. Онзи млад мъж, който успя да убеди Сара, че веднага трябва да напуснеш града. Тя беше напълно убедена, че той знае какво говори. Трябваше да отменя участието си във важна конференция, за да те прибера от летището в Сан Диего.

— Уау! Мейсън е казал на Сара, че трябва да си тръгнеш от Самър Ривър? Той е бил причината леля да ме напъди от града още на следващия ден? О, по дяволите. Трябваше да се досетя.

— Онова, което знам със сигурност е, че Сара ми се обади още на следващата сутрин. Каза, че някакъв млад човек на име Мейсън разговарял за кратко с нея, и заявил, че си в опасност. И още, че ще те откара до летището в Сан Франциско и ще те качи на първия самолет за Сан Диего. Нареди ми да те чакам и да не те изпускам от поглед, докато не ми позвъни отново, за да ме увери, че всичко е наред.

— Ето как е станало значи. Тя така и не ми разказа докрай какво се е случило. — Луси се замисли за онзи далечен момент. — А тя обади ли ти се после, за да ти каже, че всичко се е разминало?

— Да, около седмица по-късно. Но звучеше странно. Сякаш не беше на себе си. Точно тогава заяви, че си в безопасност, но повече не можеш да ѝ гостуваш в Самър Ривър. Така и не обясни решението си, но беше категорична.

Луси затвори вратата на килера, пълен с нахвърляни дрехи.

— Не е искала да отсядам в къща с труп в камината. Лоша карма.

— Мили боже! Убила го е същата седмица, нали? — В гласа на Елън се прокрадна ужас, примесен с удивление.

— Времето съвпада. Спомняш ли си някаква друга реакция на Сара спрямо събитията от онзи ден?

— Не съм сигурна. Все пак минаха тринайсет години. Честно казано, тогава си помислих, че малко преувеличава. Бях напълно сигурна, че не си толкова глупава да се напиеш до забрава и да се изложиш на някаква опасност. После Сара ми обясни, че копелето е искало да те упои с наркотици.

— Смятат, че изнасилвачът е действал така с жертвите си.

— Да, възможността да използва дрога обяснява паниката на леля ти. Аз също се притесних. Както и баща ти. Затова отмених участието си в конференцията и двамата с Ричард направихме всичко възможно да не оставаш сама през цялата седмица. Не се успокоихме, докато не се чух със Сара, която ми каза, че най-вероятно Бринкър е мъртъв, а ти си в безопасност.

— Спомням си — заяви Луси. — Вие с татко не ме изпускахте от поглед. Дори ме водехте на лекциите си, за да съм постоянно с вас.

— Бяхме много разтревожени. Обмисляхме да се обадим в полицията, но не разполагахме с никакви доказателства, освен с подозренията на Сара. Трябва да ти кажа, че ние с Ричард не сме изпитвали по-голямо облекчение в живота си, както когато тя ни се обади да ни каже, че Тристън Бринкър е изчезнал и се предполага, че е мъртъв.

Спомени от онази седмица нахлуха в съзнанието на Луси. Тогава тя не можеше да разбере какво се случва. Но имаше чувството, че по някакъв начин в онзи момент родителите ѝ се бяха обединили, свързани от общата си любов към нея. В юношеската си наивност дори

се бе осмелила да повярва, че ще изоставят новите си семейства и отново ще се оженят. Тази малка фантазия, естествено, бе разбита на пух и прах в мига, в който Сара бе съобщила на Елън и Ричард, че опасността е преминала.

— И другото, което си спомням, освен изживяната тревога, е притеснението на леля ти за младия човек, който те е откарал у дома — продължи майка ѝ.

— Мейсън. Името му е Мейсън Флечър.

— А, да, Мейсън Флечър.

— Опасявала се е, че нещо го заплашва?

— Поне аз останах с такова впечатление. Според мен се страхуваше, че той ще се опита сам да се разправи с Бринкър. И спомена, че не би искала това да се случи.

— Леля Сара се е притеснявала и за двама ни.

— И е решила да се отърве от източника на проблемите. Завинаги. Кой би допуснал за съществуването на подобна жестока страна у нея? Травмата трябва да е била доста дълбока. И обяснява промяната в поведението ѝ. Не беше същата след онова лято.

Луси отвори едно чекмедже и се загледа в нахвърляните екипи за йога.

— Сянката.

— Какво?

— Около нея сякаш беше паднала някаква сянка. Усещала се е дори когато се е забавлявала.

— Не разбирам какво имаш предвид, като говориш за някаква си сянка, но от онова, което вече знаем, нищо чудно да е страдала от посттравматичен стрес. Сигурно това долавяш.

— Да — съгласи се Луси, внезапно поразена от ново прозрение. — Но никога не съм усещала подобна сянка около Мери.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че Сара е пазила тайната си и не я е споделила дори с най-добрата си приятелка. Сигурно не е искала да я обременява. Или пък, както предполага Мейсън, се е опасявала, че Мери може неволно да се изпусне и да я издаде. Каквото и да е било, тя е носила бремето за убийството на Бринкър до смъртта си.

— Очевидно. — От другата страна на линията последва кратко мълчание. — И като стана дума за Мейсън, съжалявам, че отново се е

озовал в Самър Ривър.

— За бога, защо?

— Сара през цялото време смяташе, че той притежава голям потенциал и от него, рано или късно, ще излезе нещо. Но, изглежда, не се е получило точно така.

— На Мейсън никога не му се е налагало да *става* нещо! — Луси прекоси стаята, отиде до скрина и рязко отвори едно от чекмеджетата. — Сега той е такъв, какъвто винаги е имал намерение да бъде.

— Миличка, знаеш колко се дразня, когато започнеш да говориш като Сара. Не мога да си преведа този ваш ню ейдж жаргон. Какво, за бога, се опитваш да ми кажеш?

Мейсън не може да бъде обяснен — мислено реши Луси.

— Няма значение. Той не живее в Самър Ривър. Дошъл е на гости — да прекара известно време с чичо си. Работи в областта на правораздаването.

— Разбирам. — Последва кратка, но многозначителна пауза. — Значи е ченге?

В гласа на майка й нямаше неодобрение, отбеляза наум младата жена, а по-скоро намек за разочарование, сякаш Елън се бе надявала да чуе, че Мейсън е получил докторска степен по квантова физика или химия. Тя добре познаваше тази нотка. Беше чувала същото неодобрение в гласовете и на двамата си родители, когато им бе заявила, че ще се занимава със съдебна генеалогия.

Сигурна ли си, че не искаш да постъпиш в университета? — бе попитала майка й. — *Скъпа, ти имаш такъв потенциал.*

Баща й бе бил още по-безцеремонен: *Пропиляваш доброто си образование. Генеалогията не е професия, а хоби. Не се нуждаеш от научна степен, за да направиш нечие родословно дърво. Всеки шестокласник с компютърни умения може да открие къде са се родили прапрапрародителите му.*

— Мейсън е бил следовател в продължение на няколко години — поясни Луси. — Сега с брат му имат консултантска кантора по въпросите за сигурността.

— Говориш за някоя от онези компании, които осигуряват охрана на търговските центрове и административните сгради?

— По-скоро от ония, които разкриват отдавна извършени убийства.

— Звучи доста зловещо. — Елън отново направи кратка пауза. — Има ли хляб в тая работа?

— Очевидно, да, стига да си достатъчно добър. Като него и брат му. Освен това не мисля, че Мейсън го прави за пари. Струва ми се, че по-скоро търси... удовлетворение.

— Това не звучи много здравословно от чисто психологическа гледна точка.

Луси затвори чекмеджето и отвори следващото.

— Имаме нужда от хора като него. И съм съвсем сигурна, че е роден точно за такъв вид работа. Виж, мамо, трябва да тръгвам. Днес имам много работа.

— И какво по-точно ще правиш? Преди малко ми се стори, че чувам да се отваря врата, а и сега долавям подобен шум.

— Намирам се в спалнята на Сара и се опитвам да реша как да опаковам нещата ѝ и какво да правя с тях. Натрупала е огромно количество вещи. Без да броим антиките, които е запазила, след като с Мери затвориха магазина.

— Изживя целия си живот в тази къща. Съмнявам се, че изобщо някога е изхвърляла нещо. И бъди особено внимателна към антиките. Сигурна съм, че повечето от тях са изключително ценни.

— Татко каза да се обърна към нещо лице за оценката им.

— Чудесна идея. Колко време смяташ да останеш в Самър Ривър?

Луси отвори друго чекмедже и се загледа в неравната купчина памучни нощници, върху повечето от които бяха избродирани цветя.

— Още не знам — отвърна тя. — Взех си две седмици отпуск. Може би ще ми е необходимо точно толкова време, за да уредя нещата тук. Трябва да се пооправи къщата, преди да се обяви за продан.

— Ти там ли си отседнала?

— Не, в местния хотел. Мисълта да остана тук, след като вече знам, че долу е имало скрит труп, ми се стори твърде зловеща. Сега наистина трябва да вървя, мамо. Обичам те. Чао.

— Дочуване, мила. И аз те обичам.

Това е истина — помисли си Луси, като затвори телефона. Беше силно привързана към майка си, която на свой ред също я обичаше.

Което се отнасяше и за отношенията ѝ с баща ѝ. Тяхната представа за семейство никога нямаше да се вмести в рамката на нормалното, но все пак беше някакво семейство.

Но за себе си искаше нещо различно, по-сплотено. Но не беше романтична по душа. Беше наясно едновременно с рисковете и с печалната статистика. И по някаква причина се страхуваше да се обвърже.

Тя отиде до леглото и пушна телефона в чантата си. Имаше сериозни основания да не обсъжда подозренията за смъртта на Сара и Мери с родителите си. И двамата сериозно щяха да се притеснят. И щяха да ѝ изнесат дълги лекции по телефона. Дори сега можеше да чуе гласа на баща си: *Остави тая работа на полицията.*

Едно от важните неща, които човек научаваше, когато порасне, беше, че не е необходимо да споделя всички дреболии от живота си с близките.

Луси отвори още няколко чекмеджета и разгледа съдържанието им. Щом приключи, излезе в коридора и отиде в другата спалня, която беше използвала при гостуванията си у Сара.

Дръпна вратата на гардероба. Множеството струпани кашони със стари дрехи ѝ казаха всичко, което ѝ бе нужно да знае. Не беше плод на въображението ѝ.

Телефонът ѝ изписука няколко пъти.

Върна се обратно в другата стая и го извади от чантата. Точно щеше да изтрие нови две съобщения от брачната агенция, когато апаратът започна да звъни. Погледна бързо изписания на дисплея номер. Мейсън.

— Съвсем навреме — каза тя. — Точно имах намерение да ти се обадя.

— Защо? — попита той.

Като че ли в него веднага се пробуди полицаят — даде си сметка Луси.

— Трябва доста да поработим върху телефонния етикет — засмя се тя. — Само за протокола, добре е да не превръщаш един най-обикновен разговор в разпит.

— И кое, по дяволите, не е наред?

Отказа се от опита да го научи на добри маниери.

— В момента съм в къщата на Сара. — Чу приближаването на някаква кола по алеята. — Задръж така, някой идва.

— Опитай се да се съсредоточиш, дявол да го вземе.

— Цялото ми внимание е насочено към този, който току-що пристигна. — Приблужи се до прозореца и видя черен лексус седан да спира пред къщата. От него излезе познат силует. В едната си ръка държеше лаптоп. — Нолън Кели е. Трябва да затварям. Ще ти се обадя по-късно.

— Чакай — нареди Мейсън. — Недей да затваряш. Защо си искала да ми се обадиш?

— *Моля*, не затваряй — поправи го тя.

— Луси, кълна се...

Звънецът на входната врата иззвъня. Луси излезе в коридора и заслиза по стълбите.

— Дойдох тук днес, защото исках да добия по-пълна представа за това, колко багаж ще ми се наложи да опаковам, преди да обявя къщата за продан. — Стигна най-долното стъпало и забърза към вратата. — Първото, което трябва да ти кажа е, че макар леля рядко да изхвърляше нещо, беше изключително подреден човек. Не тъпчеше безразборно вещите си в килери и чекмеджета.

— Накъде биеш?

— Прекарах първата си нощ в града в къщата. Отворих няколко шкафа и чекмеджета. Всичко беше подредено по типичния за Сара начин. Но днес дрехите и кашоните изглеждат така, сякаш някой ги е претършувал набързо.

— Искаш да кажеш, че според теб къщата е претърсвана? — попита с опасно равен глас Мейсън.

— Да. Трябва да се е случило снощи, докато бяхме на виненото парти.

— Какво, по дяволите, би могъл да търси натрапникът?

— Нямам представа. Сигурна съм само, че нищо не е откраднато. Ще ти се обадя веднага, щом приключа с Нолън.

Затвори телефона, преди Мейсън отново да ѝ забрани да прекъсва разговора. Нолън беше прекосил верандата и стоеше до вратата, точно когато тя я отвори.

— Здравсти, Луси. — Усмивката му беше топла и приятелска, но не успяваше да прикрие безпокойството в очите му. — Реших, че

бихме могли да обсъдим някои неща.

— Заповядай, Нолън. Ще поговорим в кухнята.

[1] Нова епоха — социално и духовно движение, което търси универсалната истина и постигането на по-висш личен и човешки потенциал. Характеризира се с индивидуален подход към духовни практики и философии, отхвърляйки религиозни доктрини и догми. — Б.пр. ↑

19.

Мейсън закачи мобилния телефон на колана си и заобиколи щанда. Мина покрай високите рафтове, отрупани с пирони и болтове от едната страна и водопроводни части от другата, и се насочи към вратата.

— Дик, налага се да изляза — подвикна през рамо.

Чичо му се появи откъм задната стая.

— И за къде, по дяволите, си се разбързал така?

— Към къщата на Сара. Луси смята, че снощи някой с тършувал там.

— Кучи... — Дик млъкна по средата на изречението. Изглеждаше по-скоро учуден, отколкото притеснен. — И за какво му е да го прави?

— Интересен въпрос, още повече в светлината на теорията, че серийният изнасилвач е имал съучастник, който вероятно се страхува от възможността делото да бъде подновено.

— Мамка му.

— Точно така. — Мейсън отвори вратата. — Единственото, което знам със сигурност е, че не ми се иска да оставям Луси сама с когото и да било, свързан дори косвено с този случай, а в момента при нея е Нолън Кели.

— Кели е брокер. Опитва се само да я уговори да продаде къщата чрез неговата агенция.

— Позволи ми да перифразирам. Не искам да остава насаме с никого от присъствалите на купона в ранчото на Харпър преди тринайсет години. А той беше там онази нощ. И постоянно се движеше с Бринкър.

Мейсън излезе на огряната от слънцето улица. Не забеляза, че Джо го бе последвал, докато не измина почти половината от разстоянието. Погледна към кучето, стъпващо тежко зад него.

— Искаш да дойдеш с мен? — усмихна се той. — Само че недей да прегризваш гърлото на Кели, поне докато не ти наредя. Разбра ли?

Джо го погледна бегло, сякаш искаше да му каже: *Я стига. Знам си работата.*

Към тях по тротоара приближаваше жена на средна възраст. Тя водеше на розов повод малко, пухкаво, бяло кученце. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато забеляза едрия Джо. Придърпа палето и го пъкна под мишницата си, за да го предпази.

Почувствало се в безопасност на такава височина, дребното животно започна да лае Джо, който не му обърна никакво внимание.

— В Самър Ривър има строги правила — отбеляза жената. — Всички кучета трябва да се водят на каишки. — И посочи към близка табела, на която беше нарисувано куче на повод.

Мейсън погледна знака и посочи с пръст към Джо.

— Кажете му го това на него. — И продължи напред, следван по петите от кучето.

Щом стигнаха до малък паркинг, той отвори задната врата на колата си. Джо скочи на седалката и седна.

— Гледай повече да не нарушаваш закона — засмя се Мейсън. — Ако ни арестуват заради задължителните каишки, няма да поема твоята вина.

Джо се отнесе съвсем равнодушно към забележката. Седеше нащрек, с наострени уши, вперил поглед в гледката през предното стъкло. Беше на поста си, макар и изпратен на задната седалка.

Мейсън затръшна вратата, заобиколи колата и се настани зад волана. В момента, в който напусна паркинга и зави към главната улица, забеляза в железарския магазин да влиза позната фигура.

Невъзможно му беше да си представи, че Уорнър Колфакс се е заел собственооръчно да поправя нещо в дома си. По-вероятно изглеждаше, че е дошъл, за да се опита да притисне Дик.

— Мога само да му пожелаая успех — каза на Джо той.

Ако изобщо някой в града можеше да се справи с Уорнър Колфакс, това беше чичо му.

Беше все още рано. Ежедневният туристически наплив щеше да започне след няколко часа. Слабият трафик му позволи да се придвижи бързо. Още повече време спести, когато излезе на пътя към къщата на Сара.

Десет минути по-късно зави по тясното шосе, минаващо направо през старата овощна градина. Това лято плодовете не бяха обрани,

защото Сара и Мери ги нямаше вече. Ябълките висяха тежко от клоните на дърветата.

На алеята, до малката кола на Луси, беше паркирана дълга черна лимузина. Ако Нолън Кели бе дошъл с лоши намерения, едва ли щеше да остави автомобила си пред къщата. И все пак, подобно на много други хора напоследък, той също искаше нещо от Луси.

Мейсън изключи двигателя, излезе и отвори страничната врата за Джо. Двамата заедно изкачиха предните стълби. Той натисна звънеца, но не изчака да му отговорят. Щом улови дръжката, установи, че вратата е отворена, така че влезе в коридора.

— Луси? — Едва устоя на изкушението да добави: „Прибрах се“.

— В кухнята сме — стигна до него гласът ѝ.

Звучеше нормално. Мейсън се насили да се успокои. Очевидно преиграваше. Хрумна му, че е развил тревожната тенденция да го прави, когато ставаше въпрос за Луси.

Тръгна към кухнята, следван от кучето. Луси и Нолън се бяха настанили до масата с отворен лаптоп пред тях. На монитора се виждаше снимка на къщата.

Нолън успя да скалъпи любезна усмивка, макар да не изглеждаше доволен от неочакваното прекъсване.

— Здравей, Мейсън — посрещна го Луси и му хвърли поглед, с който сякаш искаше да му каже: *Придържай се към моя сценарий*. — Нолън ми показва някои подобни къщи в района, за да добия представа за цената на имота.

— Както ти казах, къщата е чудесна, но не струва толкова, колкото земята — отвърна Мейсън. Придърпа един стол, обърна го обратно и седна, като скръсти ръце върху облегалката. — Но Нолън сигурно вече ти го е обяснил.

— Да. В интерес на истината, точно това казах на Луси. — Челюстта му беше стегната, но продължаваше да се усмихва. — Мястото сигурно ще се хареса на някого, който иска да създаде своя собствена винарна.

— Неприятно ми е да си представя как онези чудесни, стари ябълкови дървета ще бъдат изсечени — заяви Луси, — но не съм фанатично привързана към тях, както беше Сара. — И допълни с усмивка: — В края на краищата, аз също обичам вино.

— Радвам се да го чуя — кимна Нолън. — Защото вече имам купувач.

— Работата е там, че баща ми настоява преди това да се постегне, за да се вземе по-добра цена.

— Съгласен съм, че къщата е прекрасен пример за старото строителство — търпеливо продължи Кели. — Просто се опитвам да те убедя, че не е необходимо да влагаш много средства в нея, преди да я обявиш за продан.

— Не се притеснявай, не планирам някакъв основен ремонт — отвърна Луси. — Не разполагам с такава сума. Благодаря ти за отделеното време, Нолън. Ще обмисля всичко и ще ти се обадя, когато взема окончателно решение.

Мъжът се поколеба, но търговският му нюх очевидно му подсказа, че не би било разумно да я притиска.

— Отлично — каза, като затвори лаптопа, изправи се и извади малка сребърна кутийка. — Ето ти визитната ми картичка. Ако възникнат някакви въпроси, можеш да ми звъниш по всяко време през деня и нощта.

— Благодаря — топло му се усмихна тя и също стана. — Ще те изпратя.

— И аз благодаря.

Мейсън наблюдаваше как двамата излязоха от кухнята в коридора. Стана от стола и ги последва с лениви крачки. Луси се обърна и му отправи предупредителен поглед. В отговор той разпери ръце встрани, сякаш искаше да я убеди, че няма намерение да се намесва. Беше решил да се държи прилично.

Спря на прага на кухнята и се облегна на касата на вратата. Забеляза, че Нолън поглежда тревожно към всекидневната.

— Трудно ми е да повярвам, че тялото на Бринкър е било в тази камина цели тринайсет години — отбеляза той.

— Не мисля, че това трябва да се споменава в обявата за продажба — равно заяви Луси.

— Не, разбира се, че не — бързо се съгласи Нолън. — Просто казвам, че е зловец. Не допускам, че имаш някаква представа, защо леля ти... въ... е направила това?

— Сигурно си е имала своите причини.

Кели се намръщи.

— Много хора са имали своите си причини да се отърват от него.

— Наистина ли? — повдигна вежди Луси.

Мейсън трябваше да ѝ го признае. Умееше великолепно да симулира невинност.

Нолън стисна по-здраво дръжката на куфарчето, в което носеше лаптопа си.

— В един момент той ти се усмихваше, сякаш си най-добрият му приятел, а в следващия беше способен да ти забие нож в гърба. Не е трудно да се повярва, че е бил серийният изнасилвач. Дори не искам да си представям на какво щеше да прилича този град, ако се беше задържал тук по-дълго онова лято. Беше умен и богат, но абсолютен социопат.

— Наистина ужасна комбинация — обади се Мейсън.

Другият кимна мрачно.

— Много хора изпитаха истинско облекчение, когато изчезна. Ако питате мен, Сара е направила услуга на всички ни, като ни е отървала от него.

Луси тихо прочисти гърлото си.

— Ако не ме лъже паметта, ти беше част от обкръжението му по онова време.

— Така е — изкриви лице в гримаса Нолън. — В началото бях много поласкан. Но най-важното, което рано или късно научаваш за Тристън Бринкър е, че винаги трябва да платиш някаква цена за привилегията да си в списъка на най-близките му приятели.

Той не изчака отговор. Отвори вратата и излезе на верандата. Луси изчака, докато чу голямата кола да се отдалечава по алеята, преди да се обърне и да погледне Мейсън.

— И ти ли си мислиш същото като мен? — попита тя.

— Чудя се, ако Кели е толкова щастлив от откритието, че Бринкър е бил мъртъв през всичките тези години, защо изглежда така изнервен?

— Може да е заради продажбата на къщата. В края на краищата, залогът е огромна комисиона, а той не е единственият брокер на недвижими имоти в града.

— Възможно е — съгласи се Мейсън. — Но мисля, че се касае за нещо много по-сериозно от процента печалба.

— Притесни ме нещо в начина, по който оглеждаше стаите, когато пристигна, но не мога да разбера какво точно.

— Допускаш ли, че той е тършувал из къщата миналата нощ?

— Нямам представа.

— А сигурна ли си, че изобщо някой е влизал?

— Абсолютно — заяви Луси. — Който и да е бил той, опитвал се е да действа внимателно, но мога да се закълна, че някой е бъркал в килерите, чекмеджетата и бюрото. Въпросът е какво е търсил? И защо сега? Къщата е необитаема от смъртта на Сара насам. Имало е стотици възможности да се проникне в нея и да се открадне нещо.

— Очевидно действията му са били провокирани от откриването на трупа.

— Точно така.

— Възникват прекалено много въпроси — отбеляза Мейсън и се изправи под касата на вратата. — Време е да започнем да търсим отговорите. Какво ще кажеш за няколко генеалогични изследвания?

— Коя е фамилията?

— Бринкър.

20.

— По онова време Джефри Бринкър и аз бяхме на върха на финансовия свят — заяви Уорнър. — О, все още бяхме слаба конкуренция на големите фирми, но бяхме най-умните момчета в бизнеса и си давахме сметка за това. Бринкър умееше да се оправя с клиентите. Моята работа се свеждаше до оценка на пазарите и осигуряване на инвестиции. Винаги се осланях на математиката, когато трябваше да подготвя някоя сделка, но щом дойдеше време за окончателното решение, действах по интуиция. Която се оказа непогрешима. И парите буквално заваляха към нас.

Дик слушаше мълчаливо. Седна на табуретката, която обикновено държеше зад щанда, и наблюдаваше как Колфакс оглежда рафтовете с отвертките.

Беше изненадан, когато го видя да влиза през вратата почти веднага след излизането на Мейсън. По някаква неизвестна засега причина, Уорнър беше започнал да говори за миналото, сякаш бяха стари приятели. Което беше толкова далече от реалността, колкото изобщо можеше да бъде. Това бяха два отделни свята. Дик беше човек, заработил няколко хилядарки, рискувайки живота си в зони с военни действия. Но беше оцелял и завърнал се в родния си град, бе купил железарски магазин. Колфакс беше играч на големите пазари, беше забогатял и бе открил собствена бутикова винарна.

Изобщо не се съмняваше, че единственото общо нещо помежду им беше приблизително еднаквата възраст.

Колфакс се уповаваше на безпогрешната си интуиция, но през годините и Дик се бе научил да се осланя на своята. Наистина, тя не му беше помогнала да се замогне, но го бе измъквала от критични ситуации. И сега му казваше, че има само две възможни обяснения за посещението тази сутрин. Или Уорнър имаше нужда от важна информация, или искаше да го притисне по някакъв начин. А може би и двете.

В едно нещо беше сигурен — от подобен разговор човек можеше да научи много повече, ако си държи устата затворена възможно най-дълго.

— Но каква е ползата да изградиш цяла империя, ако не я оставиш на някое от следващите поколения? — попита риторично Уорнър, без да откъсва очи от стелажите с инструменти. — Когато става въпрос за синовете ни, и двамата с Бринкър бяхме прокълнати. Неговият умря млад. Моят се оказа слабохарактерен.

Дик повдигна уклончиво рамене. Нямаше какво да отговори на подобна констатация, дори да искаше.

— Трябва да ти кажа, че винаги съм завиждал на Бринкър — продължи другият. — Моето момче беше слабо още от самото начало. Трябва да призная, че вината за онова, в което се превърна, отчасти е моя. По онова време бях прекалено зает с изграждането и утвърждаването на корпорацията. Поверих отглеждането и възпитанието на Куин на майка му и тя го направи безгръбначно мамино синче.

Дик отново премълча.

— Храних някои надежди, когато се ожени за Джилиън преди няколко години. Това момиче имаше и амбиции, и дух. Знаех, че го взема само заради парите му, но си мислех, че Куин би могъл поне да ме дари с внук, който да поеме юздите на „Колфакс Инкорпорейшън“. Но не направи дори това. Снаха ми така и не забременя.

Може би просто не е в неин интерес — мислено отбеляза Дик. Но не изрече предположението си на глас.

— От друга страна, момчето на Бринкър — Тристън, имаше остър ум и притежаваше куража на баща си. — Колфакс сви ръката си в юмрук. — Е, може би беше малко безразсъден, но това е добро качество за един мъж, не мислиш ли?

— Не съм разсъждавал по този въпрос — отвърна Дик, решил, че е крайно време да каже някоя дума, за да поддържа разговора. — В крайна сметка свърши лошо. Мъртъв е.

— Имаш предвид убит.

— Е, да, но мъртвият си е мъртъв.

— Синът на Бринкър щеше да стане истински мъж, ако беше жив.

По-вероятно сериен изнасилвач или евентуално сериен убиец — каза си наум Дик.

— Трябва да си призная, че бях истински щастлив, когато през онова лято двамата с Куин станаха близки приятели — продължи Уорън. — Надявах се, че смелостта и амбициите му ще повлияят на сина ми. Но както обикновено, той изигра ролята на последовател.

Дик скръсти ръце.

— Не бих казал, че момчето на Бринкър беше роден лидер. По-скоро първокласно копеле. Доколкото мога да преценя, никой, освен собствения му баща, не съжаляваше, когато изчезна.

— Силните мъже предизвикват страх, не любов. Те нямат приятели, а врагове. А останалите само изпълняват нарежданията им. Такива хора създават свои собствени правила.

— Това върши работа, докато възникне необходимост от някого, който да ти пази гърба.

Уорнър изсумтя презрително.

— Нямах представа какво значи да си успял, нали? Всичко, което някога си правил, е да прекараш достатъчно време в армията, за да си осигуриш пенсия, да се върнеш в Самър Ривър и да отвориш железарски магазин. Няма значение. Не е толкова важно. И със сигурност не е причината, която ме доведе при теб тази сутрин.

Дик хвърли поглед към часовника си.

— Като стана дума за магазина, трябва да го отворя след няколко минути. Имаш ли нещо против да ми кажеш за какво става въпрос?

Челюстта на Уорнър се стегна. В погледа му проблесна гняв. Не беше свикнал други хора да му нареждат. Но съумя да се сдържи.

— Вече трябва да си научил, че онази Шеридън е получила дяловете на сестра ми.

— Чух нещо такова.

Колфакс отново изсумтя.

— Естествено, че си чул. Целият град говори само за това. Твоят племенник, Мейсън, май е доста увлечен по нея.

Дик застина, пое си дълбоко въздух и издиша само половината, преди да нанесе смъртоносния изстрел.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Колфакс? — попита той. — Да не намекваш, че Мейсън се среща с Луси, защото иска да сложи ръка върху акциите?

Уорнър примигна няколко пъти. Той също застина на мястото си, но по-скоро като елен, заслепен от фаровете на кола. За момент се вторачи в другия мъж, но успя да овладее нервите си. Дори се насили да се изсмее, но смехът му прозвуча изкуствено.

— Успокой се, Дик. Не исках да те обидя. Но и двамата знаем, че са замесени много пари. Наследените от Луси акции представляват контролния пакет на „Колфакс Инкорпорейшън“. Човек трябва да е пълен глупак, за да не осъзнава, че тя би могла да се превърне в невероятно богата жена, ако реши да ги продаде.

— И какво от това?

— Ами предлагам да ги купя — равно произнесе Уорнър. — Нека тя сама да назове сумата.

— Сигурно Луси е наясно.

— Във всеки случай, Мейсън го знае със сигурност. Ако наистина има чувства към нея, ще ѝ направи услуга, ако я насърчи да се отърве от тях.

— Може пък да не иска да продава.

Устните на Уорнър се свиха в тънка линия. Той поклати глава.

— Възможно най-безразсъдното решение.

— Това заплаха ли е?

— Не — тежко въздъхна Колфакс. — Просто добър съвет. Виж, Дик, скоро нещата съвсем ще се объркат. Някои членове от семейството ми смятат, че с възрастта съм се размекнал. Според тях не мога да защитя нито себе си, нито онова, което съм създал. Но грешат. Луси Шеридън плува в резервоар с акули. Ако не продаде онези акции колкото може по-скоро, ще се озове в средата на жестока хранителна верига. И двамата знаем, че тя не е от акулите. Което веднага я превръща в плячка.

— Оценявам ценния ти съвет, Колфакс. Затова в замяна и аз ще ти предложа един.

— Какъв?

— Само преди две минути ми даде ясно да разбере, че не виждаш голяма полза от приятелството.

Уорнър повдигна рамене.

— Сближил съм се с всички хора, с които съм пожелал, но не бих изминал с нито един от тях разстояние, по-голямо от това, на което бих могъл да се изплюя.

— Съществува едно нещо, което непременно трябва да вземеш предвид. Луси също има приятели тук, в Самър Ривър. За разлика от теб, тя може да разчита на тях.

Не беше необходимо да пояснява. Уорнър схвана посланието.

— Постъпете както искате — каза той. — Но моят съвет си остава същият. Докато Луси държи акциите, сама си търси белята. Ако има поне малко здрав разум, ще вземе парите и ще бяга по-далече оттук. Предай й какво съм ти казал.

— Ще го направя.

Колфакс кимна. Тръгна към входната врата и спря с ръка върху дръжката.

— Знаеш ли, като се замислиш, виждаш в това нещо ирония на съдбата.

— В какъв смисъл? — попита Дик.

— Дватамата с Бринкър дадохме на синовете си всички привилегии, които може да осигури един баща — пари, добро образование, правилните връзки и възможността да наследят бизнес за милиони. Но ти си единственият, който успя да превърне момчето си в истински мъж. Всички наоколо знаят, че не бива да застават на пътя на Мейсън Флечър. Дик, кучи сине, не мога да си спомня кога за последен път съм завиждал на някого, но в момента ти завиждам.

21.

— Няма нищо необичайно в завещанието на Бринкър. — Луси разглеждаше данните върху монитора на компютъра си. — Оставя всичко на Тристън. Съществува клауза, според която, ако умре преди баща си, имуществото ще се раздели поравно между далечни родственици.

— Колко далечни? — попита Мейсън.

Луси отвори нов файл и върху екрана се изписа нова информация.

— Някакви братовчеди от Източния бряг. Между другото, не става въпрос за огромни пари в брой, поне като се има предвид колко струва половината от компанията. Въпреки това общата сума възлиза на няколко милиона.

Мейсън се облегна на стола и отпи от кафето си. Очите му бяха полузатворени. Сякаш се намираше в дзен зона, мислено отбеляза Луси, прехвърляйки сценарии и обмисляйки възможните последици. Леля й Сара щеше да оцени това самовглъбяване.

Седяха край кухненската маса. Тя беше направила още една кана кафе, след като Кели си беше тръгнал. Знаеше, че Мейсън не беше особено доволен от присъствието на Нолън в къщата. Когато влезе през вратата, очите му имаха някаква тайнствена прилика с тези на кучето. Но бе проявил достатъчно разум да не започне да й чете лекция за опасността от това, да покани вътре брокер на недвижими имоти. Значи, определено се учеше.

Той се отърси от унеса си и впери настойчив поглед в нея.

— Ти каза, че никой от тези далечни родственици не е наследил големи суми от продажбата на дела на Бринкър.

Луси бързо погледна екрана.

— Работила съм по много завещания. Не съм експерт в крупните сделки, но по всичко личи, че Бринкър е получил изненадващо ниска цена за откупуването на своята част от компанията.

— Чудя се, защо ли я е продал на половината от истинската ѝ стойност.

Луси се обърна към него.

— Може би точно както говорят хората — след смъртта на единствения си наследник — е изгубил интерес към всичко. Но съществува и друга възможност. Вероятно Бринкър е знаел, че умира.

— А състоянието не значи нищо, ако си наясно, че няма да живееш достатъчно дълго, за да му се наслаждаваш, и не даваш пукната пара за хората, които оставяш след себе си. Интересно, дали е осъзнавал, че е баща на социопат?

— Това, че Тристън е бил психичноболен, не намалява скръбта на родителя.

Мейсън скръсти ръце пред гърдите си.

— Обзалагам се, че Джефри Бринкър е знаел, че има сериозно заболяване.

— И защо си толкова сигурен?

— Защото в противен случай не би приел подобна ниска оферта. Бил е в разцвета на силите си. Можел е да се ожени отново и да има друго дете.

— Хммм... — Луси взе един молив и потупа с върха му върху масата.

— Какво?

— Току-що ми хрумна, че всичко, което каза за Бринкър, би могло да се отнася и за Уорнър Колфакс. Нямам предвид, че Куин е социопат, но очевидно не го бива да управлява толкова сериозен бизнес. Поради някаква причина баща му никога не му е давал нещо повече от символична позиция. И тази работа тук, във винарната в Самър Ривър, а не в централния офис на корпорацията в Сан Франциско. Очевидно не го смята за достоен претендент за трона си.

— Какво мислиш?

— Просто се чудя дали Уорнър не е зарязал първата мисис Колфакс с единствената цел да се сдобие с друг наследник.

Мейсън подсвирна тихо.

— Ей, това е жестоко. А се опасявах, че циникът от нас двамата съм аз.

— Сигурно и ченгетата го знаят, но ти гарантирам, че когато става въпрос за интриги и манипулации в стил „Макиавели“, нищо не

може да се сравни с войната, която се случва в едно семейство, щом е замесено цяло състояние. Вземам си думите назад. Не е необходимо дори да се касае за много пари. Има хиляди истории за братя и сестри, които не си говорят с години, само защото единият е получил стария скрин на майка им, а другият само позлатеното огледало от всекидневната.

— Докато се ровим в това нещо, и двамата стигаме до извода, че нищо не може да се сравнява със семейната вражда.

— Те обикновено се въртят около пари или собственост, но в дъното си всяка от тях е резултат от сложни родствени взаимоотношения. — Луси почука още няколко пъти с върха на молива върху повърхността на масата. — И няма по-подло решение от това, да използваш втората си съпруга, за да оправши нещата. Ако единственото ѝ предназначение е да я използваш като сладко оръжие, за да си осигуриш друг наследник, то работите много, много се усложняват.

Телефонът ѝ извънтя и я стресна. Тя погледна дисплея, намръщи се, но прие обаждането.

— Здравсти, татко — каза в слушалката.

— Току-що получих имейл от майка ти — съобщи Ричард Шеридън. — Каква е тази история с откритото тяло в камината на Сара?

Луси разбра, че баща ѝ е в кабинета си. Беше сигурна заради безцеремонния му тон. Сигурно се готвеше за поредната академична среща. Но пък беше известен със своята комбинативност. Знаеше, че в момента цялото му внимание е насочено към нея, затова му предаде сбито събитията.

— Сара беше повече от ексцентрична, но ми е трудно да си представя да убие някого, още по-малко пък да скрие тялото му в собствената си камина — отбеляза той, след като дъщеря му приключи.

— Ами като се замислиш, не е толкова лесно да се отървеш от труп, особено ако не искаш да го открият, поне докато си жив — възрази Луси.

— Трябва да си призная, че не съм мислил много по този проблем — сухо отвърна Ричард. — Но е много странно. И със

сигурност ще се отрази върху цената на къщата. Има ли начин да скриеш тази информация при обявяването ѝ на пазара?

— Повярвай ми, нямам никакво намерение да я изнасям публично. И не мисля, че брокерът ще иска да я спомене.

— Преди тринайсет години ние с Елън изпитахме истинско облекчение, когато разбрахме, че Бринкър е мъртъв. Знаеш, че именно той беше причината Сара да те изпрати у дома онова лято, нали?

— Да, знам.

— Мога да кажа само, че проклетият кучи син си е получил заслуженото. Когато разбрах какво едва не ти се е случило, исках да се обърна направо към полицията. Но Сара беше убедена, че това няма да доведе до нищо добро. Консултирах се с адвокат за евентуалните възможности — ограничителна заповед или нещо такова. Тогава тя се обади на майка ти и на мен и каза, че Бринкър най-вероятно е мъртъв. И звучеше... въъ... напълно сигурна в това.

— Е, сега знаем защо. — Луси направи кратка пауза. — Благодаря ти, татко.

— За какво?

— За това, че си се консултирал с адвокати и... за всичко останало. Оценявам, че си се опитвал да ме предпазиш.

— Аз съм ти баща. Какво друго, по дяволите, бих могъл да направя?

Луси усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Благодаря — повтори и прочисти гърлото си. — Колкото до къщата...

— Свърза ли се с някой истински брокер?

— Ами срещнах се с един.

— Както ти казах, дръж тая история с откритото тяло колкото се може по-далече от формулярите.

— Ще внимавам — обеща тя. После се поколеба и в крайна сметка реши да запознае баща си с последните новини: — Има още един проблем. От полицията ми казаха, че къщата вече не се води местопрестъпление, но изглежда снощи е идвал някой. Тършувал е навсякъде.

— Ти беше ли там? — В гласа на Ричард се прокрадна искрена тревога.

— Не, отседнала съм в местния хотел.

— Добре. — Облекчението му беше очевидно. — Уведоми ли полицията?

— Не, защото нямам доказателства. Нищо не е откраднато, поне доколкото мога да преценя. Наясно си как ченгетата се отнасят към жалба за нахлуване в чужда собственост, още повече когато нищо не липсва.

— Всички знаят, че необитаемите къщи са като магнит за вандалите и обирджиите. Новината за открития в камината труп е привлякла внимание към района. Може някакви хлапета да са се прокраднали вътре, за да разгледат мястото.

— Само дето няма следи от влизане с взлом.

— Според медиите един крадец от средна класа може да разбие обикновена ключалка за около шейсетина секунди.

Луси срещна погледа на Мейсън през масата.

— Да, чувала съм го.

— Виж какво, няма смисъл да се размотаваш из Самър Ривър. Опаковай нещата на Сара и ги дай на някоя благотворителна организация. Свържи се с компетентен антиквар, който да оцени антиките. Обади се на местен предприемач за ремонта и колкото може по-скоро, обяви къщата за продан.

— Много разумно — отбеляза Луси. — Благодаря за съвета, татко.

Мейсън изглеждаше развеселен.

Може би се дължи на начина, по който постоянно благодаря на баща ми — мислено реши тя.

— Говори ли вече с Уорнър Колфакс да му продадеш обратно акциите, които наследи? — продължи да разпитва Ричард.

Луси си пое дълбоко въздух.

— Все още не сме обсъждали цената.

— Казах ти, остави преговорите на някой адвокат.

— Разбрах — покорно се съгласи тя.

Мейсън повдигна вежди.

— Сега трябва да затварям — заяви баща ѝ. — След няколко минути имам важна среща. Обади се, ако имаш нужда от помощ.

— Благодаря ти за съветите, татко. Дочуване.

— Доскоро.

— Обичам те — допълни тя.

Винаги го казваше първа. Но пък той задължително откликваше, дори ако трябваше да го подтиква към това.

— И аз те обичам, момичето ми.

Луси приключи разговора, обзета от познатата тъга, която изпитваше винаги, когато говореше с баща си. После пусна телефона обратно в чантата. Когато вдигна поглед, видя, че Мейсън я наблюдава със замислено изражение.

— *Благодаря ти за съвета, татко?* — повтори, повдигайки леко вежди.

— Той ми направи цял списък с инструкции. Да потърся съвет от оценител на антиките, да наема хамали, да потърся предприемач. Прави го за мое добро.

— А ти си свикнала да го изслушаш любезно, а после да правиш каквото си си наумила.

— Това е полезно и за двама ни. Не че татко греши. В крайна сметка, ще направя всичко, което ми е набелязал. Но в този момент ми е много по-интересно да открия какво се е случило с леля Сара и Мери.

— Забелязах, че не му спомена за подозренията си.

Луси отпи глътка от кафето си и остави чашата на масата.

— Не съм казала и на мама. Ако разберат, само ще се разтревожат.

В погледа му проблесна разбиране.

— Значи им казваш само онова, което искат да чуят, а след това вървиш по своя си път.

— Никога не съм лъгала родителите си, но се придържам към философията, че онова, което не знаят, не може да ги засегне.

— Освен ако това нещо не избухне в лицето ти.

— Е, ако стане, нямам избор. Но за подобни случаи си имам тайно оръжие.

— И какво е то? — попита той.

— Теб. Сигурна съм, че татко ще одобри. Винаги е държал да се наемат само най-добрите. Казва, че в дългосрочен план цената се изплаща. А по стечение на обстоятелствата работя с най-добрия консултант по затворени случаи в света.

— И това смяташ да обясниш на вашите, ако малкият ти проект се провали. Просто си разчитала на професионалист.

— И не какъв да е, а *известен* криминален следовател.

— Е, известен е малко силно казано — възрази Мейсън. — Това по някакъв начин означава ли не много умен?

— Не, по-скоро изключителен. — Телефонът ѝ отново иззвъня и върху дисплея се изписа непознат номер. Тя прие обаждането: — Здравейте, аз съм Луси.

— Миличка, Тереза те безпокои. Искях да те попитам дали би вечеряла с мен и съпруга ми тази вечер. Племенницата ми се съгласи да наглежда децата. В града са открили нов ресторант. Двамата с Рейф нямаме търпение да го изпробваме.

— Благодаря ви — отвърна Луси. — Ще ми бъде много приятно.

— И много те моля, доведи и Мейсън Флечър. Целият град говори, че между вас става нещо.

Луси изкриви лице в гримаса.

— Ключките се разпространяват доста бързо. Почакай, той е до мен. Ще го попитам дали може да дойде. — Притисна телефона между рамото и ухото си и се обърна към него: — Обажда се Тереза Вега, приятелка от детинство. Кани и двама ни на вечеря със съпруга ѝ. Свободен ли си довечера?

— Разбира се — отвърна той. — Предай ѝ, че ѝ благодаря.

Луси отново заговори в слушалката:

— Приемаме с удоволствие. Ще се видим в ресторанта.

— Чудесно. Имаш ли под ръка химикалка?

— Да.

Тя надраска името и адреса на заведението, каза довиждане и приключи разговора. После прочисти гърлото си.

— Има нещо, което трябва да знаеш, преди да излезем с Тереза и Рейф Вега тази вечер.

— Целият съм в слух.

— Очевидно из града се носи слух, че ние с теб имаме връзка.

— Доста бързо се е разчуло.

— Точно за това говоря. Беше прав, че поне в едно отношение Самър Ривър изобщо не се е променил. По свой собствен начин си е останал същият малък, провинциален град.

Тъглчетата на устните му се повдигнаха леко.

— Вероятно това е причината да ни поканят на вечеря като двойка. Тереза и Рейф искат да узнаят първи горещите новини за

убийството.

— О, сигурна съм в това. Но точно тук е същността. Не се съмнявам, че ще се опитат да изстискат от нас някаква вътрешна информация, но пък ние сме в състояние да се възползваме. Тереза е родена и израснала тук и познава всички.

— Ами съпругът ѝ?

— Сара ми беше споменавала, че е сравнително нов в града. Преподава в местната гимназия.

— Господи, колко вълнуващо.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво си мислиш?

— Единствено, че това ще бъде нашата трета среща. — Мейсън вдигна показалеца си. — На първата открихме мъртвото тяло. — Изправи следващия си пръст: — На втората се забавлявахме и получихме завоалирани заплахи от куп богати клоуни, облечени според местния винарски протокол. — Изправи трети пръст и прибави: — На предстоящата ще ни разпитват като преки свидетели.

— Твоето мнение?

Той ѝ отправи хищническа усмивка.

— Моето мнение е, че нашите взаимоотношения започнаха по твърде интересен начин.

Думата *взаимоотношения* я накара да потръпне неуверено. Мейсън просто я дразнеше, мислено реши тя. И щеше да влезе в тона му.

— Е, не смятам, че можеш да приемеш за нещо сериозно някакви си три срещи — отбеляза ведро. — Но мога със сигурност да ти кажа, че общуването ми с теб до този момент се оказа много по-интересно от всички трийсетина сватовства, на които бях принудена да се появя през изминалите няколко месеца.

— Ти сама ми каза, че с никой от тези мъже не си се срещала втори път, нали?

— Точно така. Всъщност повечето от тях се провалиха още на първия.

— А пък на нас ни предстои трета. Като се има предвид твоят опит, това си е направо връзка.

22.

Ресторантът беше точно такъв, какъвто се очакваше да бъде в страната на виното — нещо като бистро, предлагащо обновена кухня от Западния бряг. Една цяла стена беше заета от пода до тавана с рафтове, отрупани с експонати на местните винопроизводители. Върху масите искряха излъскани до блясък стъклени чаши. Менюто откровено уверяваше клиентите, че почти всичко — от руколата в салатата и козето сирене в ръчно изработените равиоли — е биопродукт, произведен в рамките на петдесетина километра радиус от заведението, и в повечето случаи — във фермата на собственика и готвача.

Луси беше облякла роклята, купена за приема във винарната. Щеше да я носи поне още две вечери, преди да я запрати в дъното на гардероба си и да се върне към обичайния си винтидж стил. Беше си позволила обаче да се поглези с нови сандали с висок ток. Една жена винаги има нужда от още един чифт обувки.

Може и да си въобразяваше, но ѝ се стори, че когато компанията им се отпрати към масата, четиримата бяха съпроводени от множество дискретни любопитни погледи. Ако намериш труп в камината на леля си, можеш да си сигурен, че всички в града ще говорят за това.

Вечерта започна изненадващо приятно. Рейф и Мейсън си допаднаха още от самото начало. След като откри, че нито Мейсън, нито Луси се смятат за ценители на виното, Рейф поръча бутилка сух „Ризлинг“, като преди това любезно им обясни, че е *много достъпно*. Сервитьорът обсъждаше менюто с благоговееен тон, използвайки език, по-подходящ за поезия. Изборът беше направен и поръчката беше дадена.

И тогава, докато чакаха предястията, започна взаимното любезно проучване. Трябва да дадеш малко, за да получиш нещо, бе посъветвал Мейсън на влизане. Луси знаеше, че е прав. В края на краищата, това беше първото правило на клюкарите. Двамата отговаряха на въпросите искрено. Единственото нещо, което се въздържаха да споменат, беше

подозрението ѝ около автомобилната катастрофа, отнела живота на Сара и Мери, и увереността ѝ, че къщата е била претърсена. В това отношение Мейсън бе останал непреклонен.

Не е необходимо да се превръщаш в по-голяма мишена, отколкото вече си — бяха точните думи, които използва, за да я убеди. При така поставения аргумент ѝ беше трудно да спори.

— Не е чудно, че си подложена на натиск от страна на Колфакс — отбеляза Рейф. — За никого не е тайна, че те отчаяно искат тези акции. Говори се, че Уорнър Колфакс едва не получил удар, щом разбрал, че някой извън семейството е наследил дела на сестра му и има право да ги продаде или прехвърли на когото си пожелае.

— Сигурна съм, че ще плати добре за тях — обади се Тереза. — Ще излезеш от тази история доста богата, Луси.

— Проблемът е, че всеки от клана иска да ги купи — обясни Мейсън. — Парите очевидно не са определящият фактор.

— Е, трябва да се признае, че Уорнър е най-богат от всички — заяви Рейф. — Така че вероятно ще може да ти предложи най-висока цена.

— Да, знам — отвърна Луси и сложи в устата си хапка от тънко нарязаното, красиво подредено брюкселско зеле и шалота^[1], с които бяха гарнирани спагетите ѝ. — Като стана въпрос за миналото, някой от вас спомня ли си нещо за случилото се по времето, когато изчезна Трискън Бринкър?

Рейф и съпругата му се спогледаха, после мъжът повдигна рамене.

— Трябва да питате Тереза — каза той. — Преди тринайсет години не живеех тук.

— Със сигурност си спомням реакцията, след като се разчу, че Бринкър е изчезнал — подхвана жената. — Всички тийнейджъри говореха само за това. — Тя се обърна към Мейсън. — По онова време ти все още беше в града. Няма как да си забравил суматохата.

— Естествено — отвърна Мейсън. — Но тогава бях доста зает.

Тереза се усмихна.

— Знам. Работеше в железарския магазин, поправяше старата къща и като цяло се грижеше за себе си и за брат ти, докато чичо ви отсъстваше.

— Чувах разговорите в магазина, но не учех в гимназията, затова нямам представа как тийнейджърите са гледали на събитията.

— В по-голямата си част бяха детинска теория на конспирацията — продължи жената. — Ако не ме лъже паметта, съществуваха две версии. По-популярната беше, че след като очевидно Тристън е имал връзка с черния пазар на наркотици, най-вероятно е станал жертва заради провалена сделка. Което, впрочем, се доближаваше до заключението на полицията. Вторият сценарий естествено беше, че ти имаш нещо общо е изчезването му.

Мейсън поклати глава.

— Не. Не бях аз.

— Е, сега вече го знаем със сигурност — каза тя. — Но по онова време се носеше слух, че двамата с него сте се карали.

— Разменихме няколко думи — потвърди Мейсън. — Но с това историята приключи.

Рейф го изгледа неуверено.

— Приключила е, благодарение на Сара Шеридън.

Другият не отговори.

— Трябва да ви уверя, че никой не я подозираше — заяви Тереза. — Спомням си, че когато стана съвсем ясно, че Бринкър е изчезнал, и хората започнаха да мислят, че най-вероятно е мъртъв, някои от хлапетата дори изпитаха облекчение. Според мен Джилиън Бенсън, сега Колфакс, беше една от тях. Нолън Кели също. Или поне така ми се струваше.

Луси застина с вилицата във въздуха.

— Останах с впечатлението, че Джилиън и Нолън харесваха Бринкър. Или може би трябва да уточня, допадаше им да са в обкръжението му.

— Мога да кажа само, че когато властите обявиха, че Бринкър е изчезнал и най-вероятно е мъртъв, тя не потъна в траур — възрази Тереза. — Но не мога да бъда сигурна за реакцията ѝ. Просто останах с такова впечатление. Същото важи за Нолън и някои от останалите младежи. Както знаеш, бях с няколко години по-малка, така че не се движех в техните кръгове.

— Бринкър беше истинска напаст — отвърна Луси. — И ако се окаже истина, че той е серийният изнасилвач, значи е бил много по-

опасен, отколкото някой е предполагал по онова време. Наистина беше омаял тийнейджърите през онова лято, нали?

— Да — потръпна другата жена. — Сега, когато имам собствени деца, от време на време се сещам за него. И се притеснявам.

Изражението на Рейф стана мрачно.

— Не съм бил тук тогава, но съм видял достатъчно в кариерата си на учител, за да знам колко лоши неща се случват в света на подрастващите, щом попаднат под влиянието на по-голям и харизматичен социопат.

Тереза вдигна чашата си с вино.

— И като си помисля, че бащата на Бринкър се гордееше с него.

[1] Многогодишно тревисто растение, принадлежащо към семейството на лука и чесъна, но с по-богат и силен вкус. Расте на скилидки и се разпознава по медния цвят на люспите и белезникава сърцевина, примесена обикновено с червеникав цвят. — Б.р. ↑

23.

Нолън Кели претърси бюрото за последен път, насочвайки светлината от фенерчето към всяко чекмедже поотделно. Нямаше нищо, освен грижливо подредени документи, стари сметки, градинарски каталози и всякакви боклуци, натрупани с годините — кутийки с кламери, химикалки, тиксо.

Отказа се от бюрото и отиде да огледа стаята, която Сара Шеридън беше използвала като кабинет. Това беше вторият му опит да намери старите записи. Опитът му от предишната нощ не беше дал резултат, но той беше твърдо решен да се пробва още веднъж.

Преди тринайсет години търсенето се бе превърнало в нещо като мания за него. Беше обърнал наопаки — от мазето до тавана — къщата, която Бринкър беше наел за цяло лято, но не бе успял да открие нищо. Записът не беше пуснат и в интернет. В крайна сметка си бе казал, че приятелят му никога не би качил в мрежата изобличаващо го доказателство, най-вероятно защото би могло да насочи уликите към самия него. Бринкър се беше смятал за номер едно и винаги заличаваше дирите си, помисли си Нолън.

Досети се, че Сара сигурно беше открила скривалището, в което Тристън беше крил записите. Това беше единственият начин да разбере, че именно Бринкър е търсеният изнасилвач. А ако беше стигнала толкова далече, нямаше начин да не е разбрала и за канала за наркотици. Ако лентите, които търсеше, се намираха някъде в къщата, съществуваше голяма вероятност Луси да се натъкне на тях, докато събира вещите на леля си.

Погледна нервно часовника си. Разполагаше с още малко време. Нямаше място за паника, все още не. Беше наблюдавал как Луси и Мейсън влизат в ресторанта с Тереза и Рейф Вега. Приятната вечеря със сигурност щеше да се проточи.

Онова, което не можеше да предвиди, беше дали Луси и Мейсън щяха да се върнат в старата къща след края на вечерта. Трябваше да допусне подобна възможност. Самър Ривър не предлагаше изобилие от

удобни легла. А беше убеден, че ако двамата все още не спяха заедно, то това съвсем скоро щеше да се промени. Беше разпознал опасния поглед на младия мъж още щом беше влязъл в кухнята сутринта. Не му беше приятно да завари Луси насаме с друг мъж.

Само ако знаеше истината, Флечър.

Нолън насочи лъча светлина по ъглите на стаята за последен път. Не проявяваше личен интерес към Луси. По дяволите, още от самото начало единственото, което го интересуваше, беше да може да регистрира имота в агенцията си и да го продаде на богатия клиент от Силициевата долина. Но когато тялото на Бринкър беше намерено в камината, той бе разтърсен до мозъка на костите си. Задаваше се истинска катастрофа. Сякаш проклетото копеле се беше върнало от отвъдното, за да го преследва. През всичките тези години част от него беше очаквала, че втората обувка от чифта ще се намери, и ето че точно това се беше случило.

Отказа се от търсенето. Очевидно беше безнадеждно. В къщата имаше много места, където би могла да бъде скрита старата касета, защото изобщо не се съмняваше, че Сара я е намерила.

Пое си дълбоко дъх и се опита да размисли. Времето му изтичаше. След като не можеше да намери записа, оставаше още само една възможност. Тази вечер беше дошъл подготвен. Флаконът със запалителната течност чакаше долу.

Не му се искаше да пали къщата. Тя беше истинско бижу. Наистина, беше твърде малка за клиента му, който имаше намерение да строи на мястото френски замък с ограда двор, пълен с басейни и тенис кортове. Въпреки това опитните строители щяха да издигнат живописна вила за гости в имението. Но в крайна сметка размерът на имота и месторазположението, а не малката къща, определяха цената, която възлизаше на цяло състояние.

Излезе в коридора и тънкия лъч светлина проряза тъмнината.

Някъде в мрака на първия етаж изскърца врата. Свеж полъх на вятъра раздвижи застоялия въздух горе. Никой не включи осветлението. Който и да беше влязъл, нямаше правото да се намира тук. Също като него.

Със закъснение се сети да изключи фенерчето. По стълбите се чуха нечий стъпки. Лъч светлина се насочи към един от тъмните ъгли. Нолън знаеше, че няма нито къде да избяга, нито къде да се скрие.

Пресрещна натрапника на най-горното стъпало и въздъхна с облекчение. И инстинктивно възвърна единствения си талант — този да се пазари.

— Трябваше да се досетя — каза той. — Предполагам, че си тук поради същата причина, заради която и аз. Нека да поговорим. Може би ще успеем да решим как да се справим с общия си проблем.

24.

Не бързаха да приключат с кафето и десерта. Беше доста късно, когато четиримата напуснаха ресторанта. По това време главната улица беше пуста. Бутиците и магазините бяха тъмни. Тереза и Рейф изразиха желание отново да излязат заедно, преди Луси да напусне града, качиха се в колата си и си тръгнаха.

Мейсън обвини ръка около кръста на Луси. Тя не я отблъсна. Привлече я малко по-близо, наслаждавайки се на трепета, който го обземаше всеки път, щом я докоснеше. Красивата рокля, която беше облякла, изглеждаше едновременно семпла и съблазнителна. Високите токчета на сандалите ѝ отекваха като кърваво стакато по плочките на тротоара.

Той премисляше възможностите. Последното нещо, което искаше, беше да я заведе обратно в местния хотел. Но от друга страна, в малкия град нямаше много места, където една двойка би могла да отседне и да запази в тайна личния си живот. И се съмняваше, че Луси ще остане доволна, ако ѝ предложеше малка любовна игра на задната седалка на колата му.

Не че това би го притеснило. Щеше да му бъде приятно да прави любов с нея при всякакви обстоятелства. Но беше горд. Искаше да я впечатли. Кое то щеше да бъде трудно върху седалката. В покрайнините на града имаше малък мотел, но беше съвсем сигурен, че това също щеше да бъде проява на лош вкус. Освен това съществуваше реална опасност някой случайно да мине оттам и да разпознае колата му.

Ако обаче отиде малко по-далече, като например до Хилдсбърг или до Санта Роса, или дори до брега, биха могли да намерят подходящ мотел. Тайно погледна часовника си. Минаваше десет. Щеше да приближава полунощ, докато открие скришно място, в случай че Луси одобри плана му.

После оставаше проблемът с връщането в градския хотел на сутринта. Не му се искаше тя да се чувства, сякаш върви по алеята на срама, докато се прибира в стаята си. Със сигурност половината град

щеше да знае, че е прекарала нощта с него. Щеше ли това да я притесни? А дали щеше да се съгласи изобщо?

Съмнения. Съмнения.

Хотелът се намиреше само на една пряка. Трябваше да състави план, и то веднага. Чудеше се дали на Луси ѝ е хрумнала мисълта за секс.

— Стори ми се интересно, че Тереза спомена Джилиън като една от многото, изпитали облекчение от новината за изчезването на Бринкър — каза тя. — Виждал ли си я, след като напуснах града?

Мейсън потисна надигащия се стон. Това беше отговор на един от въпросите. Луси нямаше намерение да прави секс с него в някакъв неизвестен мотел. Изтика мислите в дъното на съзнанието си и се опита да извика на тяхно място спомени.

— Джилиън? Естествено, виждал съм я няколко пъти, но тя ме отбягваше след онази нощ.

— Не се учудвам. Трябва да е знаела, че обвиняваш нея за онова, което едва не ми се случи тогава.

— Сигурно Бринкър я е използвал, за да те примами там. Кое то я прави нещо като негов съучастник.

— Това е грубо. Вероятно не е била наясно с намеренията му.

— О, напротив. Знаела е.

Далечна сирена раздра тишината над притихналия в тъмнината град. Той усети как Луси се стегна под ръката му. Притисна пръсти към хълбока ѝ и тя се отпусна.

— В големия град свикваш с постоянния вой на сирените — поясни вече съвсем спокойно. — Но когато ги чуеш в провинцията, винаги привличат вниманието ти.

Втори пронизителен вой последва думите ѝ.

— Местната пожарна — каза Мейсън. — Трябва да е нещо сериозно.

И внезапно се закова на мястото си, принуждавайки и нея да спре. Обърна се леко по посока на звука. Редицата магазини по главната улица скриваха гледката, но провокираха интуицията му.

— По дяволите — измърмори той.

Луси застина неподвижно.

— Мили боже! Нали не мислиш...?

— Тези пожарни определено поеха по шосето, което води към къщата на леля ти. Има само един начин да разберем със сигурност.

Освободи кръста ѝ и я улови за китката. Двамата затичаха към колата. За секунда се зачуди как една жена може да бяга на толкова високи токове, но нямаше време да размишлява върху необикновените ѝ умения.

Включи двигателя и потегли, преди Луси да закопчае предпазния си колан. Тя седеше напрегната до него.

— Може да е нещо друго — подхвърли с надежда. — Някакъв хамбар...

— Може би.

— Но не е, нали?

— Не, не мисля.

Къщата беше обгърната в пламъци. Огънят бълваше и от двата етажа. Към нощното небе се извисяваше стълб от черен пушек. На алеята отпред се тълпяха пожарни, полицейски коли и линейка. Маркучите се извиваха по земята като питони. Обилни водни струи се стичаха по пътеката.

Мейсън намери място да паркира встрани от овощната градина. Двамата с Луси забързаха към мястото на произшествието. Дори от разстояние горещината беше непоносима.

Той приближи към един от полицаите.

— Това е Луси Шеридън. Тя е собственичка на къщата.

Униформеният кимна към младата жена.

— Чух, че Сара е оставила имота на племенницата си.

— Бях решила да я постегна и да я обявя за продан — обади се Луси. — Но, изглежда, тук продължават да се случват разни неща.

— Да, тяло в камината... — съгласи се полицаят. — А сега и това. Шерифът няма да е особено щастлив.

Някой го извика и той бързо тръгна нататък.

Към тях се приближи един от пожарникарите. Върху куртката му беше изписано името Легет.

— Вие ли сте собственичката, мис?

— Да — потвърди тя.

— Някаква вероятност вътре да е имало някого тази вечер?

— Не, слава богу — отвърна Луси и обви ръце около раменете си. — Къщата беше празна. Отседнала съм в града.

— Е, и това е добра новина — отбеляза Легет. — Надявам се, че има застраховка.

— Да, последната полица е платена до края на годината — увери го тя. — Имате ли представа от какво може да е възникнал пожарът?

— Все още не — поклати глава мъжът. — Къщата беше много стара. Причините може да са различни, като се започне от електрическата инсталация и се стигне до нелепа случайност. Ще има разследване, но едва след като нещата се уталожат. Това ще отнеме няколко дни.

И той отиде да се присъедини към екипа си.

Луси погледна към Мейсън.

— Обзалагам се, че не е късо съединение.

— Това е обречен облог — отвърна той. — Отказвам да го приема.

— Също така сериозно се съмнявам, че пожарът е възникнал случайно.

— Зависи какво разбираш под случайност.

— За какво му е, по дяволите, на някого да пали къщата на Сара? И защо сега?

— Може би, защото, който и да го е направил, не е успял да намери онова, което е търсил снощи, и е решил, че най-безопасният начин да е сигурен, че уличаващите доказателства са изчезнали, е като ѝ драсне клечката.

— Какви улики би могла да притежава? — учуди се Луси.

— Тя е знаела, че Бринкър е серийният изнасилвач. А вероятно и някои други неща.

— Така изглежда. Но в такъв случай лично аз бих предположила, че ги е скрила заедно с тялото.

— Не и ако е допускала, че при откриването им може да пострадат невинни хора — възрази Мейсън.

— Прав си — съгласи се тя замислено. — Но ако е смятала така, повярвай ми, щеше да ги унищожи още преди тринайсет години.

— Който и да е подпалил къщата, не е бил сигурен в това.

Луси се загледа в горящата постройка.

— Мисля, че това решава проблема с опаковането на вещите на Сара и отнасянето им на нещо лице.

— И на мен ми се струва така.

— Едно е сигурно — тази среща не свърши така, както се надявах.

— Да, и аз си мислех за друг край — подхвърли Мейсън. — Смятах да излезем извън града за следващата.

Тя му хвърли бърз поглед. Изражението ѝ беше неразгадаемо. Очите ѝ приличаха на загадъчни кладенци.

— Имаш ли конкретно предложение? — попита равно.

— Какво ще кажеш да отидем до брега утре?

— Това няма да бъде истинска среща, нали?

— От личен опит знам, че когато в някой случай стигна до задънена улица, посещението на местопрестъплението винаги помага.

— Мили боже, да поканиш някого извън града, за да посетиш местопрестъпление — отбеляза Луси. — Виж, това е нещо, което липсва на агенцията за запознанства.

— Какво?

— Оригиналност.

25.

Луси седеше на пътническата седалка и наблюдаваше как селският пейзаж бързо се изнизва покрай нея. Разстоянието от Самър Ривър до брега беше само около четиридесетина километра, но двулентовият път се виеше в множество завои. По едно време живописните лозя отстъпиха мястото си на малки ферми. Кози и крави скитаха из тревистите поляни. От едната страна на шосето висяха табели, рекламиращи домашно сирене и антики.

Тя не можеше да надвие обзелия я приключенски дух. Бяха се отправили към местопрестъпление, но във въображението ѝ това пътуване към брега изглеждаше като превратна точка в отношенията ѝ с Мейсън.

Не беше сигурна как приема това. Но поради причини, които не искаше да анализира, в чантата си беше сложила и някои неща от първа необходимост. Знаеше, че той мисли в същата посока, защото беше забелязала как хвърля в багажника кожена раница. Но пък от друга страна, може би имаше навика да взима със себе си малко вещи, дори когато тръгва на кратко пътуване.

— Истинско облекчение е да се измъкна от Самър Ривър поне за няколко часа — отбеляза тя. — Омръзна ми да съм основната атракция в хотела. Тази сутрин единствената тема за разговор беше пожарът в къщата.

— Не можеш да виниш хората за любопитството им — разумно отбеляза Мейсън и намали, за да вземе следващия десен завой. — Това е пътят, по който Сара и Мери винаги са ходили до старата общност, нали?

Луси забеляза някаква табела отстрани. Надписът беше толкова избледнял, че ѝ беше трудно да разчете името на комуната „Рейншедоу“.

— Да, този е — отвърна тя. — Идвала съм с тях няколко пъти. Винаги си определяха среща тук. Бяха се преместили в града, но Сара често се връщаше тук, за да упражнява йога и да дава уроци по

медитация на малкото хора, останали да живеят в района още няколко години. Последните наематели напуснаха „Рейншедоу“ година или две преди леля да ме отпрати от Самър Ривър. Но двете не пропускаха да се отбият насам, когато ходеха до брега.

— Случайно да знаеш кой е собственик на земята?

— Сара ми беше споменала, че когато и последният жител се изселил отгук, продал имота на някаква фондация за защита на природата.

Тясната ивица асфалт не беше кърпена или ремонтирана от години. Мейсън намали скоростта, за да може по-лесно да заобикаля пукнатините и дупките.

Асфалтовите остатъци отстъпиха мястото си на стара, посипана с чакъл пътека, в края на която се появиха дървените скелета и ръждясалите фургони, представлявали някога жилища за обитателите на „Рейншедоу“. Мейсън спря.

Луси отвори вратата и излезе. Той заобиколи и я настигна. Двамата заедно огледаха останките от някогашната малка общност.

— Май новите собственици не проявяват особен интерес към имота си — отбеляза Мейсън.

Тя сложи слънчевите си очила и се загледа в избелелите от времето постройки.

— Може би даже са го забравили. Или пък нямат достатъчно средства, за да разчистят района. Гледката от онези дървета горе е страхотна. Ела, ще ти покажа.

Отпъкнатата пътека все още си личеше на места. Тя се изкачваше към хълма и минаваше направо през храстите, които постепенно преминаваха в стройни ели и гъсти шубраци. От лекия бриз листата шумоляха и наоколо се носеше мирис на дърво.

Чудесно беше да се намира тук и да споделя с Мейсън топлината на майския ден, мислено отбеляза Луси. Настроението ѝ се приповдигна. За първи път, откакто беше пристигнала в Самър Ривър, почувства, че се отпуска.

— Трябваше да си вземем кошница за пикник — отбеляза тя с известно съжаление.

— Спри — каза Мейсън. Това беше заповед, изречена с доста мек тон.

Първата ѝ мисъл беше, че е видял змия. Застина на място и му хвърли бърз поглед през рамото си.

— Какво? — попита тихо.

Но той не ѝ обърна никакво внимание. Разглеждаше дебело стъбло бамбук.

— О, глупости — прошепна тя. — Определено не е естествено.

— Използвали са го, за да скрият маркуч — поясни той.

И тогава тя също го забеляза — през бамбука минаваше тънка черна тръба.

— Май трябва да забравим живописната гледка — каза с въздишка.

— Точно така. — Мейсън се огледа наоколо. Светлината проблясваше в слънчевите му очила, но очевидно не разкриваше нищо обезпокоително. Той улови Луси за ръката и я измести пред себе си с гръб към склона на хълма. После я побутна леко, но решително: — Тръгвай.

Тя не се възпротиви.

— Можеш ли да караш кола с ръчни скорости?

— Ами, да, поне на теория.

— Много добре. Ти ще шофираш.

Той ѝ подаде ключовете. Луси се настани зад волана и си пое дълбоко въздух. *Ще се справя.*

Мейсън седна на пътническата седалка и повтори:

— Тръгвай.

Наведе се напред и посегна към жабката. Чу се тихо изтракване, сякаш се беше отключила ключалка. С периферното си зрение Луси забеляза как вади отвътре пистолет.

Мамка му. Той май изобщо не се шегува.

— Предполагам, това обяснява защо никога не ползваш коли под наем — отбеляза тя.

Мейсън не отговори.

Луси включи безпроблемно двигателя, но щом премести скоростния лост, колата рязко отскочи напред. Изпод гумите се разхвърча чакъл. Тя се намръщи.

— Извинявай.

— Просто карай.

И тя потегли, като стискаше зъби всеки път, когато попаднеше в дупка.

Мейсън седеше полуобърнат на седалката и наблюдаваше оставената след тях диря.

Луси погледна в огледалото за обратно виждане и въздъхна с облекчение, щом установи, че отзад няма никого.

Той не се обърна напред, докато не изминаха цялата покрита с чакъл алея и не се включиха в главния път. Едва тогава си позволи да се отпусне.

— Извадихме късмет — заяви накрая. — Зад нас няма зловец джип със затъмнени стъкла, нито въоръжени мотоциклетисти. Чудесен ден да се наслаждаваш на гледката в незаконна ферма, в която се отглежда марихуана.

Луси отново си пое въздух, може би за първи път, откакто беше включила двигателя.

— Е, това звучи доста страховито — отбеляза тя. — Питам се дали природозащитниците, купили „Рейншедоу“, знаят, че някой отглежда марихуана на склоновете на хълма?

Мейсън върна пистолета обратно в жабката. Вече познатото изтракване се чу отново.

— Вероятно не — отвърна той.

— Изглежда използват маркуча, за да точат вода от стария кладенец в имота.

— Това може да обясни случилото се със Сара и Мери — замислено отбеляза Мейсън. — И ако е така, то ще разбие на пух и прах конспиративната теория за семейство Колфакс.

— Мислиш, че двете са станали жертва на производители на дрога, които са защитавали реколтата си?

— Възможно е. Този бамбук изглеждала забоден там съвсем скоро. Марихуаната също е садена неотдавна. Сара и Мери са направили последния си пикник преди три месеца. Сигурно са пристигнали точно когато производителите са оформили плантацията. Освен работници емигранти, които се грижат за растенията, в големите незаконни ферми често наемат въоръжена охрана. От това се правят много пари и понякога се убиват невинни случайни минувачи.

— Значи някой е проследил Сара и Мери от комуната и ги е изхвърлил от пътя?

— Това е доста удобен начин да се отървеш от две жени, които са видели прекалено много.

— Така е — съгласи се Луси. — Но производителите черпят вода от стария кладенец. Сара и Мери познаваха „Рейншедоу“ като дланите си. Струва ми се, че щяха веднага да забележат маркуча и бамбука. И биха се досетили какво означава това, също като нас. И тогава нямаше да се навъртат наоколо.

— Май си права. Тук има нещо, което не се връзва. Да изхвърлиш кола от пътя е мръсен и неефективен начин да се отървеш от някого. Няма как да си сигурен в крайния резултат. Хора оцеляват в автомобилни катастрофи постоянно. Освен това подобни инциденти задължително привличат вниманието на полицията. Ако са искали да ги премахнат насилствено, щяха да ги застрелят, да заровят телата и да откарат колата колкото може по-далече оттук.

Луси стисна по-силно волана.

— И какво ни говори това?

Последва кратко мълчание, преди Мейсън да отговори:

— Показва, че който и да е убил Сара и Мери — ако действително са били убити, не е бил професионалист. Катастрофата създава впечатление за решителен аматьор, гледал, може би, прекалено много филми с автомобилни гонки.

— Някой с много нисък самоконтрол.

— Липсата на контрол върху емоциите е характерна за около деветдесет и осем процента от престъпниците, с които съм си имал работа.

— А какво ще кажеш за останалите два процента?

— Те мислят стратегически. Имат реална представа за излизане от криза. Но по-голямата част от лошите момчета никога не градят успешни планове при извънредни ситуации. Може би причината се корени в това, че са прекалено обсебени от идеята да постигнат целта си. А обсебването е другата характерна черта за деветдесет и осемте процента.

— Не знаят кога да се оттеглят.

— По-скоро не могат да се насилят да го направят.

— Сара беше жена с изключителен самоконтрол — каза Луси. — Вероятно се дължи на йогата и медитацията. Освен това беше изключително умна.

— Поради което убиецът на Тристън Бринкър остана неразкрит до смъртта ѝ. Както казах, най-добрият план се гради върху три основни положения.

— Застреляй, зарови и замълчи.

— Точно така. Можеш да спреш тук, за да се сменим. Между другото, шофираш много добре.

Поради някаква нелепа причина похвалата му я стопли.

— Малко грубичко, опасявам се — усмихна се тя. — Мина доста време, откакто баща ми ме научи да карам кола със скоростен лост. Твърдеше, че това е умение, което дава на шофьора по-силно усещане за колата.

— Доколкото си спомням и Дик каза нещо подобно, когато ме учеше да шофирам. Освен това единственото превозно средство, с което разполагахме по онова време, беше пикапът.

Тя отби встрани от пътя.

— Но сега караш кола със скоростен лост, защото *обичаш* да работиш с хубави инструменти.

Мейсън се усмихна и повтори думите ѝ:

— Обичам да работя с хубави инструменти.

Луси изключи двигателя и го погледна.

— Като този пистолет, който държиш в жабката?

Ако искаш вярвай, но почти никога не съм използвал оръжие в работата си. Но в редките случаи, когато ми потрябва, ми е спокойно, ако знам, че е добро.

26.

След няколко километра по магистралата Мейсън зави по пътя „Манзанита“. Луси си го спомняше добре. Като момиче често го бе използвала за езда. Остатъците от разпадналия се асфалт свършваха в подножието на хълма. Настилката беше толкова тясна, че две коли едва можеха да се разминат. Не че някога движението е било натоварено, мислено отбеляза тя. Шосето беше изоставено преди години, веднага след построяването на магистралата към брега. Но старият път си остана любимо място за приключенски настроените шофьори, колоездачи и ентузиазирани рокери.

Онова, което превръщаше пътуването по него в приключение, беше драматичният начин, по който склонът се спускаше рязко и се отдалечаваше от ръбестите краища на многобройните завои.

Луси потръпна.

— Виждам, че все още не са си направили труда да сложат мантинела.

— Не — отвърна Мейсън и погледна GPS-а. — Приближаваме до извивката, където колата на Сара се е преобърнала. Там няма къде да отбиееш, но пък и напълно липсва движение. Ще спра на прав участък и ще включа аварийните. Можем да стигнем пеша до местопроизшествието.

Малко по-късно Луси стоеше до него на ръба на пътя. Двамата заедно огледаха стръмния склон и каменистия терен под него.

— Трудно ми е да повярвам, че тук са загинали хора — тихо промълви тя. — Няма никакви следи от катастрофата.

— Изминаха три месеца. Природата се възстановява бързо — отвърна Мейсън, като не откъсваше очи от завоя. — Това е идеално място да избуташ кола от пътя.

— Убиецът трябва да го е знаел — отбеляза Луси.

— Може да е било нещастен случай, но аз по-скоро споделям твоето мнение. По-вероятно е да е работа на някого, който е познавал местността добре. Не би могъл да избере по-опасен завой.

— Предполагам, това не изключва работниците във фермата.

— Не, но имайки предвид случилото се снощи с къщата на Сара, съм склонен да приема твоята теория.

Мейсън замълча. Тя се обърна към него и забеляза, че цялото му внимание е съсредоточено към мястото на злополуката.

— За какво мислиш?

— Мисля си, че ако съм си направил труда да предизвикам автомобилна катастрофа, с цел да убия двама души, щях да проследя развитието.

— Не те разбрах.

— Щях да се уверя, че планът ми е проработил.

— О! — прошепна тя и потръпна от ужас. — Да. Сега схванах какво имаш предвид. Мили боже, наистина ли допускаш, че убиецът е слязъл там долу, за да провери дали са мъртви?

— Това лято не валя много дъжд. Сухият терен създава чудесни условия за съхраняване на улики. Трябва да ида да погледна.

Той извади чифт ръкавици от багажника на колата и малка, лека раница. Отново се върна до ръба на пътя. След няколко минути размисъл започна да се спуска по стръмния склон, като стъпваше настрана и се държеше за жилавите клони на храстите.

Щом стигна дъното, обиколи бавно терена. Спря няколко пъти, за да огледа нещо, което тя не можеше да види от мястото, на което беше застанала.

В един момент той вдигна нещо, което изглеждаше като камък с големината на юмрук, и го огледа внимателно. Видя как го пхна в раницата. Улови с ръце ремъците и започна да се изкачва обратно нагоре.

— Какво е това? — попита тя и мигновено бе обзета от ужас, защото знаеше какво беше намерил.

Мейсън свали раницата и извади камъка. Върху него имаше изсъхнали, тъмни петна. Луси се вгледа в тях и усети как изтръпва.

— Кръв? — попита шепнешком.

— Може би. Но мисля, че да.

— Мили боже! Ти беше прав. Убиецът е слязъл долу, за да провери.

Качиха се отново в колата.

— Това не е доказателство за убийство — предупреди той. — При тежка катастрофа на мястото винаги има много кръв.

— Едната от тях или дори двете са били още живи. — Луси вкопчи длани една в друга в скута си. — Копелето е използвало камъка, за да разбие главите им и да приключи работата си. Според теб е станало точно така, нали?

Мейсън се поколеба.

— Мисля, че е твърде вероятно.

— Но защо властите не са забелязали нараняванията?

— При катастрофа травмите са сериозни — меко поясни той. — А и никой не е имал причина да се усъмни, че става въпрос за убийство. Не намираш доказателства, освен ако не ги потърсиш.

За момент нито един от двамата не продума.

27.

Няколко минути по-късно изкачиха и последния хълм и започнаха да се спускат към магистралата, водеща към брега. Пред погледа им се откри гледка към ширналия се, ослепителен океан. Пустият бряг се простираше на километри див и суров.

Спряха в малко, приятно селище, сгушено в неголям залив, и намериха непретенциозен ресторант на кея. Хапнаха солидно — големи порции кремообразна мидена супа, сервирана със заквасен хляб. Не разговаряха много, но Луси не намираше мълчанието за тягостно. Сякаш огледът на мястото на катастрофата беше хвърлил върху им някаква мрачна магия.

Щом им донесоха сметката, Луси инстинктивно протегна ръка да я вземе. Мейсън ловко я измъкна от малката чинийка и я върна на сервитьора заедно с кредитната си карта. Тя изчака, докато двамата отново останат сами.

— Благодаря — каза малко сковано. — Но не беше необходимо. Тук сме заради разследването. Би трябвало аз да поема разходите.

Той я погледна развеселен.

— Винаги ли правиш така, когато си на среща?

Жената се поколеба.

— Това не е среща в истинския смисъл на думата. Но за да отговоря на въпроса ти, да, винаги сама си плащам сметката.

Очите му се присвиха леко.

— Правиш го, за да покажеш на мъжа, че във взаимоотношенията ви съществува равнопоставеност.

Тя се напрегна.

— Повечето мъже го оценяват.

— Може би защото не си дават сметка какво всъщност се случва.

Луси повдигна въпросително вежди.

— По правило ли анализираш срещите си, или тази е изключение?

— Не — усмихна се Мейсън. — Само най-интересните от тях.

— Ще приема това за комплимент — отвърна тя, усетила, че се изчервява.

— И беше замислен точно като такъв. И с годеника си ли прилагаше същата практика с парите?

— Абсолютно. Плащахме поравно всички сметки.

— Наем? Битови разходи?

Тя се намръщи.

— Не живеехме заедно, така че няхме проблеми с наеми и текущи сметки. Да плащам своята част от всичко останало много улесни нещата, когато решихме да се разделим. Нямаше финансови спорове и разправии за пари.

— Звучи, сякаш си имала намерение да влезеш в този брак с единия крак извън вратата. Чакай, вземам си думите назад. Ти дори не си пристъпила прага, защото не сте имали общ дом.

— Да кажем просто, че съм била готова да се приспособя към промяната на обстоятелствата.

Мейсън кимна и повтори:

— Точно така. Единият ти крак е бил от външната страна на вратата.

Това започваше да ѝ омръзва.

— Собственото ти положение не ти дава право да говориш. Колко време изтрая твойт брак?

— Около пет минути. Както ти казах, не ме бива много в общуването.

— Затова ли нямаш деца?

— Не. — Върху лицето му за кратко се появи безрадостна усмивка. — В този вид общуване нямам проблеми. Просто не съм добър във вербалното.

Луси интуитивно усети, че трябва да си държи езика зад зъбите.

Последва кратко мълчание, после Мейсън въздъхна бавно.

— Айрин каза, че искала да изчакаме с децата, докато и двамата започнем да печелим повече. И намери друг, който вече беше излязъл на бързата писта. В чисто материален аспект. Това се случи, преди „Флечър Консултинг“ да стане преуспяваща фирма.

Сервитьорът се върна. Мейсън подписа разписката, прибра кредитната карта обратно в портфейла си и се изправи. Луси също стана, взе якето си и спря колебливо.

— Благодаря ти — каза накрая. Беше се опитала да бъде пряма и мила, но знаеше, че не ѝ се беше получило.

Той отново изглеждаше развеселен.

— Сега кой има проблем с общуването?

Младата жена тръгна към изхода с пламнало лице.

— Знаеш ли, това наистина беше много приятно бягство, въпреки краткото отбиване до комуната „Рейншедоу“. Когато съм в Самър Ривър, винаги съм нащрек да не би от храстите да изскочи някой Колфакс.

— Нещата определено се оживиха след пристигането ти в града — съгласи се Мейсън. — Имаме време. Хайде да се поразходим по брега, преди да се върнем обратно.

— Звучи като предварително обмислен план.

Мейсън кара, докато се отдалечиха от селището и намериха отбивка, надвиснала над каменист бряг. Паркира колата и двамата се отправиха надолу към водата, разхвърляйки камъчета с обувките си. Режещият бриз откъм океана развяваше косата на Луси и я накара да изпита чиста, неподправена наслада. Хубаво ѝ беше да бъде тук, на брега, сама с Мейсън.

Погледна го и се усмихна на себе си при вида на разрошената му коса. Изглеждаше много привлекателен с черното яке, дънките и слънчевите очила. Вече не беше на шестнайсет, но хормоните, които беше смятала за поутихнали и малко поуморени през изминалите тринайсет години, внасяха безпорядък и хаос в чувствата и емоциите ѝ.

Престани да се взираш, момиче. За известно време го имаш само за себе си. Прави това, което леля Сара би те посъветвала — сграбчи момента.

Този просветляващ съвет беше добър, само дето ѝ се искаше моментът да продължи вечно. Което беше нереално.

Отново насочи вниманието си към каменистия бряг и пъхна ръце в джобовете на своето яке, за да устои на изкушението да направи нещо прибързано, като например да се хвърли неразумно към него и да го целуне. Да се осмели да го целуне неразумно. Проблемите ѝ с обвързването даваха разочароващи странични ефекти, когато нещата стигнеха до секс. Но ако съдеше по горещата прегръдка край реката миналата нощ, имаше причина да се надява.

— За какво мислиш? — попита той.

Хвана я неподготвена. Тя започна да търси подходящите думи и накрая стигна до въпроса, който я вълнуваше, откакто беше влязла в железарията и го бе видяла зад щанда.

— Защо се върна в Самър Ривър?

Не очакваше пряк отговор, затова остана като зашеметена, когато получи точно такъв.

— Издъних се — отвърна той. — И умряха хора.

Бяха й необходими няколко секунди, за да осмисли чутото. Потресена, застина на място, обърна се и се вторачи в него. Той също спря и я погледна. И двамата носеха слънчеви очила, така че не можеше да разчете нищо в очите му, но затова пък виждаше мрачната линия около устните му.

Сенки — каза си мислено. Сара твърдеше, че около всеки бродят по няколко.

— Какво се случи? — попита тя.

Отново не очакваше отговор. И пак не позна.

— Бяхме наети като консултанти от полицейско управление в малък град. Преди двайсет години там били извършени три убийства в радиус от стотина километра. Жертвите били стопаджии, качвани от убиеца. Всички са били бездомници.

— Хора без семейства, които да настояват за задълбочено разследване.

— Престъпленията очевидно бяха дело на един човек, а жертвите изглеждаха подбрани на случаен принцип. Убийствата престанали за няколко месеца, но извършителят така и не бил открит. Случаите били затворени. Местните нямали нито пари, нито достатъчно хора, за да проведат свое издирване. И преди около половин година ни се обадиха, че има ново убийство.

— Което е било извършено като повторение на предишните?

— Точно така. Преди двайсет години настоящият началник на управлението тъкмо започвал кариерата си като млад полицаи. И сега разпознал модела и се обърна към нас за помощ. Поровихме се из програмата, но резултатите бяха прекалено мъгляви, за да са ни от полза. Единственото, което ни показа „Алис“, беше стандартният профил на серийния убиец. Описанието пасваше поне на половината възрастни мъже в града.

— А „Алис“ обикновено се приближава повече, така ли?

— Много повече. Арън я разработи безупречно. Но като всяка друга компютърна програма, зависи от базата данни, която е вкарана в нея. Правилото за постоянното движение никога не се променя.

— *Вкарваш боклук, вадии боклук.* Много добре познавам това правило в разследването — кимна Луси. — В практиката си често се сблъсквам с него.

— Разгледах файловете, които ни изпратиха, и реших, че в данните има нещо нередно. Затова отидох до местопрестъпленията лично, за да видя дали ще усетя какво ми убягва.

— Ти спомена, че е от полза понякога.

— Отне ми известно време, но най-накрая се сетих. Убиецът трябва да е знаел как работи програмата.

— Господи, бил е някой от хората, работили за теб?

Мейсън присви устни.

— Беше служител, напуснал преди година, за да открие собствена агенция за разследване. Джилбърт Портър, един от първите, които назначихме. Той знаеше някои от ключовите алгоритми, чрез които „Алис“ анализираше данните.

— И е имал възможност да манипулира резултатите като остави фалшиви улики на местопрестъплението.

Мейсън наклони глава.

— Знаеш ли, наистина те бива в тая работа.

— Мисля, че дадох ясно да се разбере, че също се занимавам с разследвания.

— Вече започвам да се убеждавам.

— Най-последно — тросна се тя. — Продължавай с историята.

— Както сама каза, Портър умишлено е организиран нещата по начин, който да заблуди програмата. Когато най-накрая разбрах какво става, бях почти сигурен, че знам кого търсим. Арън направи втора проверка. Разрови се за човек, който притежава определени знания и е воден от силно вътрешно желание да отмъсти на компанията ни. Името на Джилбърт се оказа в началото на един кратък списък.

— А за какво е искал да ви отмъсти?

— Защото го уволних — поясни Мейсън. — Хванах го, че присвоява от фирмата чрез доста сложни ходове. Знаех, че това го вбеси тогава, но мислех, че ако реши да си го изкара на някого, ще

бъда аз. Всъщност не вярвах да прибегне до насилие. Очаквах по-скоро ударът да дойде под формата на хакерска атака срещу „Алис“. Но сгреших. Успя да убие двама души, преди да се добера до него.

Луси отметна с ръка косата от лицето си.

— Ти си си свършил работата. Разкрил си престъпление.

— Твърде късно за двамата бездомни стопаджии. По дяволите...

Компанията, която беше създадена, за да преследва хищниците сред хората, създаде убиец.

— *Глупости.*

Мейсън остана смаян от внезапната ѝ ярост.

— Ти не си го карал да убива никого. Бил е чудовище и е успял да се прикрие за известно време. Но си го разпознал и си го разкрил. Ако не го беше направил, е щял да продължи да убива. Спасил си следващите му жертви. Освен това си открил пропуски в програмата, което ще помогне за по-ефективната ѝ работа. Ето какво има значение. Просто си си вършил работата. Какво стана после? Портър в затвора ли е?

— Не. Аз се погрижих за него.

Тя затаи дъх.

— Не те разбирам.

— Примамих го в капан. Знаех, че ако се почувства притиснат в ъгъла, ще се опита да се измъкне и той направи точно това. Убих го.

Смисълът на казаното мигновено стигна до нея.

— Знаел си, че ако го изправят пред съда, може да му се размине.

Мейсън остана загледан в неспокойния океан за едни дълъг момент, преди да отговори.

— Не разполагах с достатъчно доказателства, за да го осъдят. Потър много умело прикриваше следите си.

— Затова ти е толкова трудно да се помириш със себе си, нали? Защото си му заложил капан и той е паднал в него.

— Може би. Това беше първият и единствен път, когато съм убивал човек. По дяволите, повечето полицаи изкарват цялата си кариера, без да стрелят нито веднъж, освен на тренировките. А по онова време аз дори не бях ченге. Бях частен следовател, който носи оръжие. Не съжалявам за смъртта на Потър, но знаех, че имам и други възможности през онази нощ. Можех да го хвана жив и да се надявам,

че правосъдната ни система ще го признае за виновен. Но не го направих.

— Вместо това си мислиш, че си извършил грях, като си действал като прокурор, съдия и екзекутор едновременно. Но не изглежда така.

— Така изглежда. Точно така изглежда. Тогава вече познавах Потър добре. Бях го проучил. Знаех как ще постъпи, ако бъде притиснат до стената.

— Примабил си един убиец, който се е опитвал да се измъкне от капана, стреляйки по теб. Фактът, че си бил напълно сигурен, че ще се опита да те убие, не те прави отговорен за крайното му решение. Джилбърт Потър те е предизвикал на смъртоносен дуел и го е изгубил.

Мейсън не отговори.

— А какво стана със старите случаи? — попита тя след малко.

Лицето му се стегна, сякаш правеше усилие да събере мислите си.

— Разрешихме ги и трите. Причината убийствата да престанат, беше, че първият убиец е излежавал присъда за убийство в друг щат. Сега е осъден на доживотен затвор.

— Ти си почтен човек, роден да защитава другите — заяви Луси. — Знаеш, че от теб се очаква да застанеш на страната на реда и закона. Онази нощ си излязъл от пътя. Това е тежко бреме за един достоен мъж. Но ще намериш изход, защото има други хора за спасяване и други лоши момчета, които трябва да бъдат заловени. Това е твоята мисия и ти ще я изпълниш, защото в противен случай ще умират хора, а престъпниците ще се чувстват победители.

Той само стоеше и дълго се взираше в нея.

— Не искам да се връщам в Самър Ривър днес — каза накрая. — Искам да прекарам нощта с теб тук, където никой не ни познава и можем да бъдем само двамата.

Луси затаи дъх. Знаеше, че ще стигнат дотук. Поради тази причина беше сложила в чантата няколко лични вещи. Мейсън също го знаеше. Затова беше хвърлил кожената раница в колата. Сега моментът за решението беше настъпил и той го оставяше на нея.

Пое си дълбоко въздух.

Сграбчи мига.

— Да — каза накрая. — Ще ми бъде много приятно да прекарам нощта с теб.

Мейсън я улови за ръката и вплете пръстите си в нейните. Продължиха мълчаливо да се разхождат по брега.

28.

Той беше въодушевен и развълнуван, сякаш ходеше по опънато въже без предпазна мрежа. Горещото очакване караше кръвта му да кипи. Луси беше казала „да“.

Беше едва три. Нощта беше доста далече. Да прекара останалата част на следобед и вечерта, без да се прави на глупак, щеше да му коства много усилия на волята. Но нямаше да развали всичко, като замъкнеше Луси в най-близкия дискретен мотел. Искаше му се този ден и нощта да останат паметни и важни за нея. Определено нещо повече от уредените срещи на проклетата брачна агенция в интернет.

Не пусна ръката ѝ, докато не приключиха с дългата разходка и не се върнаха до колата. Част от него искаше да я задържи дори тогава. Той не само я желаше, а имаше нужда от нея. Тя беше като ярък слънчев лъч, прорязал студената сива мъгла, която го беше обвила през последните няколко месеца.

Това бяха безумни мисли и Мейсън го знаеше. Вярно, имаше някои съмнения заради случилото се преди два месеца, но не беше *толкова* объркан. Неговите проблеми бяха обикновени вълни по повърхността на езеро в сравнение с тъмните талази, през които Дик беше оцелял по време на военните си мисии.

Но сега беше наясно, че мълнията, която го беше ударила миналия ден, когато Луси беше влязла в магазина, не беше случайна. Вселената май наистина се опитваше да му каже нещо. Само един поглед към нея и мъглата беше започнала да се разсейва. Отново усещаше топлината на слънцето. Чувстваше се прероден.

Онова първо пробуждане не можеше да се сравни с това, което изпитваше в момента.

Луси щеше да прекара нощта с него. Щеше да бъде една специална нощ, може би най-важната в живота му. И нямаше да я прецака.

Щом се качиха в колата, той взе телефона и се опита да намери адреса на хотела, който беше открил в интернет. Преди да напуснат

града, беше прекарал близо час в търсене на подходящо място за нощуване в малкото крайбрежно село. Искаше му се да е приятно, уютно и луксозно. За всеки случай.

По това време нямаше основателна причина да се надява, че Луси ще се съгласи да остане с него, но ако кажеше „да“, трябваше да бъде подготвен. Не искаше да я заведе в някоя евтина кичозна бърлога.

И беше намерил хотел, отговарящ на изискванията му. Цената говореше сама по себе си — няколкостотин долара на вечер, но не спомена тази подробност пред Луси. Последното, което искаше, беше нов спор за разделяне на разходите.

След като изминаха малкото разстояние до „Оушън Вю Лодж“, с облекчение видя, че поне външно хотелът отговаряше на рекламата. Приятната сграда в провинциален стил се намираше на склона на един хълм и предлагаше чудесна гледка към бреговата ивица. Паркира колата пред самия вход.

— Веднага се връщам — каза ѝ той.

— Ще дойда с теб да се регистрирам — настоя Луси и се протегна за чантата си на задната седалка.

— Не. Ще се погрижа за това.

Тя примигна и за момент го погледна неуверено. Може би тонът му беше прекалено строг. И вероятно вече беше прецакал вечерта.

Проклетият ѝ телефон избра точно този момент да иззвъни радостно. Тя го извади от чантата и погледна дисплея.

Мейсън затръшна силно вратата и тръгна към фоайето.

Нае най-хубавата стая, която можеше да им предложи администраторът, и отново излезе навън. Премести колата на малкия паркинг на хотела. Последва кратък неловък момент, в който трябваше да извади кожената си раница от багажника, но Луси се престори, че не забелязва. Във всеки случай не последваха иронични коментари по повод предварителната му подготовка да прекара нощта извън града.

Когато тя се протегна към задната седалка за чантата си, беше готов да се обзаложи, че тежи поне тон. Струваше му се, че жените винаги носят със себе си невероятно количество вещи, но тази изглеждаше особено тежка. Надяваше се, че Луси също беше дошла подготвена за откраднатата нощ далеч от Самър Ривър. Тази вероятност още повече повиши настроението му.

За негово облекчение стаята изглеждаше много добре. Широката баня блестеше с полиран гранитогрес и стъкло. Хавлиите бяха меки и плътни. Леглото беше истинско произведение на изкуството. Когато погледна Луси, му се стори, че лицето ѝ изразяваше задоволство.

— Мисля, че е чудесна — каза тя.

Да. Стаята ѝ беше харесала. Вече беше на светлинни години пред проклетата брачна агенция.

Доволен, той захвърли раницата върху скрина. Луси остави чантата си на масата. От нея извади друга, доста по-малка, и я преметна през рамо.

Това е отговор на един от въпросите — помисли си Мейсън. Тя не мъкне огромната торба със себе си навсякъде.

Слязоха отново долу и извървяха пеша малкото разстояние до селото. Луси изглеждаше очарована от няколкото малки магазинчета на кея, въпреки че по негово мнение сувенирите от мидени черупки и дърво не бяха нейният вид изкуство. Нямаше претенции да е експерт, но намираще акварелите в местната галерия за скучни. Въпреки това покорно я придружаваше по време на обиколката. Искаше му се тя да се наслади на този ден.

Докато Луси се заплесваше по поредната витрина, той скришом погледна часовника си и се запита кога най-рано би могъл да ѝ предложи питие и вечеря.

— Май вече започваш да се чувстваш като част от онези реклами на лекарства за ерективна дисфункция? — попита през смях тя.

Смаян, той усети, че се изчервява. Не си спомняше кога за последен път му се бе случвало подобно нещо.

— Какво?

— Нали се сещаш, онези реклами, в които щастливи двойки тичат под дъжда, танцуват в кухнята, купуват цветя от крайпътни сергии и пътуват из провинцията в кабрио със свален покрив. За фон винаги се чува бучене на водопад или плисък на вълни, внушаващ каране на сърф.

— А... тези реклами — усмихна се Мейсън. — Не мисля, че се нуждая от медикаментите, които рекламират.

Беше неин ред да се изчерви. Тя прочисти гърлото си.

— Е, във всеки случай, ние случайно имаме доста сърфисти наоколо — каза и посочи с ръка към океана.

Той се разсмя. Някои от минувачите се обърнаха да ги погледнат и се усмихнаха.

Мейсън я целуна леко, наслаждавайки се на вкуса ѝ, и я остави да усети част от топлината, която разпалваше кръвта и въображението му. После я последва в магазина.

Денят беше прекрасен, може би най-хубавият от дълго време насам, ако не и в целия му живот. Нищо че му се налагаше да разглежда кичозните сувенири и скучните акварели. Луси беше казала „да“.

29.

— Какво ще правим? — попита Ашли. — Ти сам каза, че сливането ще се провали, ако не получим контрола върху онези акции.

— Успокой се — отвърна Сесил. — Ще се погрижа за всичко. Това е моя работа. — Той се усмихна. — Нали не си забравила, че точно затова Колфакс ми плаща куп пари и ми даде ъгловия офис?

В момента не седеше зад бюрото си в служебния апартамент на Колфакс. Вместо това беше застанал до прозореца на паянтова едноетажна къща на сред гората. Върху избелялата табела в двора беше написано „Продава се. Кели Риълти“.

Къщата беше пусната на пазара преди повече от шест месеца. Беше го установил след кратък преглед в интернет на обявите за продажба на недвижими имоти около Самър Ривър. Разбираше защо още не е продадена. Не предлагаше нито едно от удобствата, които привличаха хората към страната на виното. Постройката беше разнебитена, което не би имало значение, ако имотът не нарушаваше едно от основните правила в бранша. *Местонахождението, местонахождението, местонахождението.* Мястото беше мизерно — отдалечен район от окръга, единственият достъп до който се осигуряваше от зле поддържан селски път. Дърветата растяха плътно едно до друго и къщата постоянно беше обвита в мрак. Липсваше каквато и да било гледка и шансовете някой да я купи бяха нищожни. Нямахме достатъчно пространство за винарска изба.

За сметка на това обаче отговаряше напълно на неговите изисквания, помисли си Сесил. Беше идеалното място, на което един служител можеше да чука жената на шефа. Единствената останала мебел в къщата беше старинно месингово легло.

— Никой не предполагаше, че акциите ще се озоват в ръцете на Луси Шеридън. — Ашли сновеше напред-назад из празната всекидневна. — Уорнър ми каза, че до последно е бил сигурен, че Мери ще ги остави на Куин. По онова време беше бесен, че няма да ги

прехвърли на него, но смяташе, че би могъл да контролира гласуването на сина си, когато се наложи.

Но този път Уорнър е сбъркал — мислено отбеляза Сесил и се извърна от постоянната тъмнина на гората.

— Очевидно в един момент Мери е променила завещанието си — каза търпеливо.

Ашли спря.

— И какво ще правим тогава? Уорнър има намерение да предложи на Луси повече пари, отколкото можем да си позволим да ѝ дадем. Ще е истинска глупачка, ако не се съгласи да му ги продаде.

— Всеки си има цена — заяви Сесил. — Но тя невинаги се изчислява в долари и центове.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Луси Шеридън просто искаше да получи много пари, щяхме да го разберем още в самото начало. Вместо това тя преследва нещо друго.

Ашли разпери ръце.

— Какво може да е това друго?

— Не съм сто процента сигурен, но ми се струва, че иска отговори.

— Какви отговори?

— Мисля, че я глождят някои въпроси около смъртта на леля ѝ.

— Това е нелепо. Сара Шеридън и Мери Колфакс загинаха в автомобилна катастрофа. Край на историята.

— Може би на Луси щеше да ѝ е по-лесно да повярва в това, ако не беше открила тялото на Бринкър в камината.

Жената се обърна с гръб към него, скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в дърветата.

— Според медиите Сара Шеридън е убила Бринкър преди тринайсет години — каза тя. — Какво общо може да има смъртта му с онези акции?

— Не знам — отвърна Сесил и застана зад нея. Постави длани върху раменете ѝ и я целуна по шията. — Престани да се тревожиш. Ще разбере какво става и после ще оправя нещата.

— Най-добре ще е да го направиш бързо. Времето изтича.

— Това пък какво значи?

— Уорнър започва да става нетърпелив. Възпирах го колкото може по-дълго. Женени сме повече от осем месеца. Според клаузите на проклетия предбрачен договор няма да получа нито цент, ако не забременея в рамките на една година.

— Знам.

— Нямам намерение да раждам от него, така че единственият шанс да се добера до парите е сливането да се осъществи. Ако разбере, че вземам противозачатъчни веднага ще подаде молба за развод.

— Просто ми дай още малко време.

— Каж ми, че имаш план как да се разправиш с Луси Шеридън.

— Имам план.

— Недей да ме лъжеш — рязко се обърна тя. — Ще бъде достатъчно зле, ако Уорнър ме зареже, защото мисли, че не мога да имам деца. Ако се досети, че не възнамерявам да му родя резервен наследник и стоя при него само заради сливането, не знам какво ще направи. Той е човек с характер.

Сесил се намръщи.

— Мислиш ли, че може да прибегне до насилие?

— Ако реши, че съм го предала, да — отвърна Ашли и потръпна.

— Да, допускам, че е склонен да приложи сила.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Не се притеснявай. Заел съм се с това единствено за пари, също като теб, Куин и Джилиън. Ако сливането не се осъществи, аз също няма да получа дела си. Довери ми се. Ще защитя по най-добрия начин интересите на всички ни.

— Знам — въздъхна жената. — Просто понякога ме обзема страх.

— Ще се погрижа за теб.

Ашли се усмихна мрачно и повтори:

— Знам.

Сесил я поведе през коридора към леглото. Такава тръпка беше да чука жената на шефа.

30.

Луси копнееше Мейсън да я подтикне да приключи по-бързо с вечерята, но за нейна изненада той не направи нищо подобно. Сякаш бяха любовници от достатъчно дълго време, за да се чувстват комфортно с онова, което им предстоеше, мислено отбеляза тя. Никакво бързане. Никакво напрежение. Но през целия следобед виждаше мъжкото очакване в очите му и усещаше огъня, бушуващ във вените му. При всяко докосване долавяше желанието му.

По-рано днес, докато той беше в хижата, тя изключи звука на телефона си. Това беше нейният начин да изпълни ангажимента си. Не в дългосрочен план, а само за тази нощ. И все пак достатъчно важен.

Знаеше, че Мейсън е нетърпелив, докато убиваха времето, преди да се върнат в малкия хотел. Но в този момент, след продължителната вечеря с раци и печени сладки картофи, като че ли искаше да се задържат колкото може по-дълго на чашата кафе и сладоледа, които си поръчаха за десерт.

Сякаш сега, когато знаеше, че приближава края на чувствената игра, нямаше нищо против да ѝ даде достатъчно време, преди да я отведе в леглото.

Тя се чудеше дали той си даваше сметка, че не е единственият, който се опитва да запази равновесие върху клатещата се над тъмните води на желанието скала. Беше едновременно развълнувана, но и понервна, отколкото бе очаквала. Истината беше, че някъде дълбоко в себе си изпитваше страх. Не беше сигурна как ще се справи със смесените емоции, които този мъж предизвикваше у нея.

Чисто женската ѝ интуиция я предупреждаваше, че каквото и да се случеше между тях тази нощ, то щеше да промени всичко. Той беше прав, като отбеляза, че бе минала през целия си годеж с единия крак извън вратата. Същото се отнасяше и за останалите няколко сериозни връзки, които беше имала.

Но сега я изпълваше усещането, че тази нощ няма да пристъпи колебливо в чуждата стая, за да разбере дали иска да остане, или не. В

този случай беше необходим свършено различен подход. Довечера щеше да скочи в непознати води без спасителен пояс.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Вероятно имаше нещо общо с плискането на вода в ония реклами на лекарствата за ерективна дисфункция. Можеше да плува, но това не означаваше, че щеше да се измъкне невредима, след като всичко свършеше. А от личен опит знаеше, че всичко все някога свършва. Нещо повече — свършваше по-рано, отколкото ѝ се искаше.

Но сега беше решила да живее за момента. Седнала срещу Мейсън на осветената от свещи маса, виждаше, че той беше взел същото решение. Те бяха двама възрастни, тръгнали към нощта с широко отворени очи. Утрешният ден сам щеше да се погрижи за себе си.

Когато им донесоха сметката, тя не направи опит да извади кредитната си карта. Мейсън се опитваше да ѝ даде тази нощ като подарък. Трябваше да се съобрази с желанието му. Някой ден, ако останеха заедно достатъчно дълго, тя също щеше да му подари нещо специално.

Най-после той остави празната чаша върху чинийката и я погледна.

— Готова ли си да ставаме?

Внезапно я обзе непознато чувство на увереност. Искаше тази нощ. Искаше я с цялото си сърце.

— Да — каза просто.

Тръгнаха обратно по кея към хотела и прекосиха фоайето. Сигурността ѝ не се разколеба, но Луси не можеше да отрече обзелото я напрежение. Трябваше да се представи много по-добре, отколкото досега в иначе блудкавия си любовен живот. В ограничения си опит не бе имала затруднение да заблуди мъжете, симулирайки оргазъм, но нещо ѝ подсказваше, че Мейсън веднага би открил фалша, освен ако не беше изигран брилянтно.

Той отвори вратата и я изчака да мине покрай него в тъмнината. Тя направи една крачка и спря. По дяволите. Може би това наистина беше огромна грешка.

— Вече с единия крак извън вратата? — тихо попита Мейсън. — Защото, ако е така, бих предпочел да си тръгнеш веднага. Мога да ти наема друга стая за тази нощ.

— *Не* — обърна се рязко Луси. — Не искам да си тръгвам.

Той бързо затвори очи. Когато ги отвори отново, тя видя мрачно проблясващата в тях страст.

— Добре — каза със суров, дрезгав глас. — Трябваше да знам. За момент ме уплаши до смърт. Помислих си, че ще избягаш.

— *Не* — прошепна тя. — Никъде няма да бягам.

Мъжът влезе в стаята, протегна едната си ръка към нея, а с другата затвори вратата. В тишината се чу само изщракването на ключалката.

Стаята тънеше в мрак. Единствената светлина идваше от ключа за осветлението на банята и тънкия лунен лъч, успял да се промъкне между завесите.

Луси инстинктивно се опита да намери ключа на стената, но не можа да помръдне, защото и двете ръце на Мейсън бяха обвити около нея и я държаха като в капан.

Устните му намериха нейните с цялото настървение и натрупано очакване, които беше усещала през бавно изминалия следобед.

Сграбчи момента.

Можеше да го направи. Във всеки случай нямаше време да мисли за бъдещето, тъй като Мейсън вече я събличаше. Тя започна да разкопчава копчетата на ризата, като междуременно вдъхваше аромата му. Той миришеше на хубаво, много секси и съвсем по мъжки. Странна, омайваща еуфория замъгли сетивата ѝ.

Той издърпа пуловера през главата ѝ и разкопча сутиена.

Дланите му се увиха нежно около гърдите ѝ. Прекара бавно палците около зърната. Беше вече толкова наелектризирана, че ласката му изтръгна от нея лек, изненадан стон. Тя потръпна.

Той застина, сякаш го бяха простреляли.

— Причиних ти болка — каза ѝ тихо.

— *Не, не, не си. Наистина.*

И отново се залови с копчетата на ризата.

Ръцете му докоснаха гърдите ѝ бавно, внимателно. Тя въздъхна и се наведе към него. Устните му се плъзнаха по извивката на шията ѝ.

— Ухаеш прекрасно — прошепна той.

После спусна длани надолу към кръста ѝ.

Само толкова ѝ беше нужно, за да усети влагата върху бикините си. Не можеше да повярва. Още дори не бяха стигнали до леглото, а

вече беше готова. Сигурно щеше да се засрами, ако не се беше разгорещила дотолкова, че да не се притесни от факта. Може би по-късно.

Успя да разкопчае и последното копче на ризата. Мейсън я свали, после се освободи и от черната тениска. С въздишка на задоволство Луси опря длани върху голите му гърди. Той затаи дъх. Усети как твърдите, ясно очертани мускули под топлата кожа се стегнаха още повече.

Мейсън разкопча ципа на дънките и ги смъкна до средата на бедрата ѝ. Тя събу обувките, после и панталона, при което едва не изгуби равновесие. Той обви едната си ръка около кръста ѝ, за да я задържи, а другата бавно плъзна между краката ѝ. Обгърна я с длан, усещайки я през тънкия копринен плат на бикините.

— Вече си влажна — каза тихо. — За мен.

Мъжко задоволство и безумно желание заглушиха думите му. Той пъкна ръце във вече съвсем мокрото ѝ бельо.

Никога досега не бе откликвала така. Искаше ѝ се да се слее, да потъне в него. Вероятно непреодолимото желание се дължеше на факта, че от месеци насам не бе имала сериозна връзка. Но и това не обясняваше случващото се. Не беше изпитвала подобна страст с нито един мъж.

— Какво правиш с мен? — прошепна съвсем замаяна.

— Искам да разбера какво най-много ти въздейства. — Той докосна малката издатина между краката ѝ. — Защото то ще въздейства и на мен.

Помисли си да му каже, че в момента най-много се нуждае от вибратор, а не си беше взела. Последното нещо, което бе очаквала, когато бе напуснала Самър Ривър, беше една пламенна нощ.

Решена да даде толкова, колкото получаваше, а то обещаваше да бъде незабравимо, плъзна ръка към предната част на дънките му. Беше твърд и голям. Много голям. Облегна чело на широкото му рамо и го докосна през плата, наслаждавайки се на размера, формата и тежестта на възбудата му. От устните му се отрони тих, дрезгав стон.

— Господи — прошепна тя до кожата му.

И леко притисна дланта си.

— Може би не е добра идея — възрази той. Гласът му беше суров и натезжал от страст.

— Добре. Имам по-добра — тихо отвърна Луси.

С треперещи пръсти разкопча колана и смъкна ципа на дънките му. Пъхна пръсти в слиповете и бавно ги обви около члена му, обзета едновременно от удивление и благоговение.

— Ако продължаваш така, ще свърша в ръката ти — прошепна в ухото ѝ той. — И тъй като ще бъде страхотно, бих предпочел да съм в теб, дълбоко в теб.

Тя го пусна и плъзна длани нагоре към гърдите му.

— Изглежда ми добър сценарий.

Мейсън се засмя дрезгаво, хвана я с двете си ръце за кръста и я вдигна във въздуха. Отнесе я така до леглото и отново я отпусна на земята.

Отметна настрана покривката и горната завивка, повдигна я и внимателно я положи в средата на леглото. Тя осъзна, че все още беше не само с влажните бикини, но и с чорапите си. Стигнала до заключението, че те няма да допринесат за чувствената атмосфера, ги смъкна припряно и ги захвърли на пода.

Докато приключи, Мейсън също се беше освободил от дрехите. Той прекоси стаята и отиде до скрина. Чу го да отваря ципа на кожената раница. Когато се върна до леглото, в ръцете си държеше малко лъскаво пакетче.

Сложи презерватива и легна до нея. Притегли я към себе си и я целува дотогава, докато тя съвсем забрави за липсата на вибратор. Луси усещаше възбудата му по силния натиск върху бедрото ѝ. И разбра, че беше готов. Спусна ръка, улови члена му и се опита да го насочи към топлото влажно място между краката си.

— Още не — спря я той.

Хвана двете ѝ китки с една ръка и ги вдигна високо над главата ѝ. После се наведе над нея, като я принуди внимателно да се отпусне по гръб. Улови леко едното зърно между устните си. Отдръпна се само колкото да ѝ позволи да си поеме въздух.

В същото време плъзна ръката си към горещото влажно място между краката ѝ и го погали бавно. В отговор тя започна да движи бедрата си. Пъхна два пръста в нея и притисна клитора ѝ с палец.

— Покажи ми колко си силна — прошепна той.

— *Какво?*

— Искам да видя, колко си силна отдолу. Стисни пръстите ми, колкото можеш.

Озадачена, Луси се подчини инстинктивно и стегна мускули с всичката сила, която можа да събере.

— Още.

У нея се надигна вълна на непреодолимо желание. Задъха се, стресната от собствената си неочаквана реакция. *Добре, това действаше.*

Очевидно работеше и за Мейсън. Той издаде дрезгав звук, който беше нещо средно между ръмжене и стон, и издърпа ръката си.

Тя се стегна още повече в отчаяно усилие да го задържи в себе си. Напрежението дълбоко в нея ставаше нетърпимо. Той пъкна пръстите си обратно и леко ги притисна нагоре. Жената под него започна да се задъхва, сграбчена от странно отчаяние. Притисна бедрата си едно в друго, сякаш никога нямаше да го пусне.

— Ще ме подлудиш — тихо каза Мейсън.

Напрежението беше наистина непоносимо. Луси не можеше да издържа повече. Привдигна се леко и се вкопчи в него. Знаеше, че е на ръба, при това без участието на вибратор.

Облекчението дойде сякаш отникъде и премина през нея на леки конвулсивни вълни. Искаше ѝ се да се разсмее, да заплаче или да извика, но не можеше да си поеме дъх. Удоволствието я остави зашеметена, безразсъдна, обзета от неизживявана досега еуфория.

Наслаждаваше се на удовлетворението и на силата на собственото си тяло, когато Мейсън промени позата си. Освободи ръцете и се настани между краката ѝ.

Влезе в нея рязко и дълбоко. Тя никога не се бе чувствала толкова пълна, толкова силна и невероятно чувствителна. Единственото, което можеше да направи в омаята си, беше да се вкопчи в него, сякаш животът ѝ зависи от това. Под впитите ѝ пръсти кожата му беше мокра от пот.

Влизаше в нея отново и отново. Заля я нова серия от горещи вълни. Миг по-късно той застина неподвижно с извит гръб, изживявайки своя оргазъм, който отекна и в нея. Изтощен и доволен, той извика задавено.

Лежаха така заедно, сякаш разтопени в тъмнината.

Тогава Мейсън се отпусна тежко върху нея и я притисна под себе си.

Няколко минути тя го изчака да се раздвижи, но той не даваше никакви признаци, че ще го направи скоро. Наложил се да го побутне.

— Мейсън?

— Ммм...

— Мейсън, събуди се. Много си тежък.

— Извинявай.

Надигна се и се отпусна по гръб. После остана да лежи неподвижно.

Луси се подпря на лакът и го погледна. В мрака не можеше да разчете изражението на лицето му, но беше сигурна, че очите му са затворени. Имаше достатъчно опит в секса, за да знае, че след това мъжете се чувстват изтощени и дори сънливи, но неговата реакция след акта ѝ се струваше малко крайна.

— Добре ли си? — попита тя.

— Определено — измърмори Мейсън.

Тя включи лампата отстрани на леглото. Той беше прикрил очите си с ръка.

— Винаги ли си толкова свежа след секс? — обади се уморено.

Луси се усмихна.

— Като отвори дума, наистина се чувствам пълна с енергия.

— С енергия?

— Обикновено след това просто ми се иска да се прибера вкъщи и да си взема душ.

Мейсън свали ръката си и я погледна с полуотворени очи.

— Ти си истинска романтичка, нали?

— Съжалявам. Аз нямам навика да... — *Твърде много говориш, момиче.*

Но беше прекалено късно. Той беше схванал смисъла.

— Нямах навика да оставаш за цялата нощ?

— Не. Просто ми се струва... — Тя замълча отново, чувстваше, че дълбае все по-дълбоко.

— Прекалено интимно? — довърши вместо нея той.

— Може би. Да спиш с някого, да делиш една баня с него, да закусите заедно. Това е доста необичайно.

— Необичайно — повтори той с неутрален тон.

Тя седна в леглото и придърпа чаршафа до брадичката си, за да се прикрие.

— Не правя добре, като ти казвам тези неща. Може би трябва да млъкна.

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— О, но дали изобщо можеш да млъкнеш? Това е въпросът.

Луси грабна най-близката възглавница и я метна върху главата му. Той я хвърли настрана, скочи на крака и се отправи към банята.

— Ако има някакво значение — каза през рамо, — много добре знам какво имаш предвид.

— За кое?

В тоалетната светна. В мивката се чу плискане на вода. Мейсън се появи до вратата.

— За необичайното. След провала на брака ми, аз също имам резерви по отношение на споделените нощи. И наистина си права. Чувството е необичайно.

Сърцето ѝ се сви. Цялото въодушевление, изпълвало я до този момент, се изпари. Дали Мейсън не намекваше, че иска да си тръгне, след като вече бяха правили секс?

— Искаш ли да се връщаме в Самър Ривър? — попита тя.

— По дяволите, не. Точно тази нощ нямам проблем с необичайността. — Мъжът я изгледа изпитателно. — А ти?

Луси се усмихна, обзета от облекчение.

— Колкото и да е странно, аз също. Точно това се опитвах да ти обясня.

Той се усмихна бавно.

— Това много улеснява нещата. Оставаме до сутринта.

Отиде до скрина и извади още няколко лъскави опаковки. Когато се върна до леглото, тя забеляза, че е почти възбуден. Хвърли пакетчетата на нощното шкафче, откъдето щеше да му бъде удобно да ги вземе. После легна до нея и я притегли към себе си. Луси се възпротиви.

— Сега пък какво? — попита Мейсън.

— Има още нещо, което искам да ти кажа — бързо отвърна тя. — Тази нощ беше различна за мен.

Той я погали по бузата.

— За мен също.

— Имах предвид, съвсем различна.

— Да? И защо така?

Тъмнината я правеше по-дръзка и със сигурност по-безразсъдна. Сложи ръка на бедрото му и плъзна дланта си по него.

— Защото ти нямаше възможността да аплодираш актьорския ми талант.

Мейсън я целуна по рамото.

— Искаш да кажеш, че не ти дадох възможност да ме впечатлиш с оскар за фалшив оргазъм?

Тя се изправи толкова рязко, че едва не се удари в брадата му.

— Ти си знаел?

— След всички приказки за проблемите ти с обвързването стигнах до извода, че сигурно точно това се върти в главата ти. Помислих си, че би било добре да се освободиш от комплекса, преди да прецакаш нещата, като се качиш на сцената в неподходящ момент.

Няколко секунди тя стоя безмълвна.

— Ах ти, арогантен...

Но стигна само дотук, защото се разсмя до сълзи и ѝ беше трудно да продължи с тирадата. Грабна възглавницата и започна да го удря с нея. Той също се смееше.

После изтръгна оръжието ѝ от ръцете и я притегли към гърдите си. Сложи едната си длан отзад на главата ѝ и приближи устните ѝ към своите.

— Тази нощ е различна — каза той.

— Да — съгласи се Луси.

Мейсън я целуна. И тя отново пое с него в нощта.

31.

Мейсън се наслаждаваше на втората чаша кафе, на утринната крайбрежна мъгла, на последната хапка от гофретата, напоена с масло и сироп, и на Луси, седнала срещу него на масата. Би могъл да привикне към сутрини като тази.

Всеки път, когато я погледнеше, което се случваше почти през цялото време, кръвта му започваше да кипи от спомените за изминалата нощ. Чудесно беше да е с нея в малкото кафе и да очаква предстоящия им ден заедно. В момента повече от всичко на света му се искаше да очаква с нетърпение и следващата нощ. Но знаеше, че това е невъзможно, поне не веднага. Положението в Самър Ривър трябваше да се изчисти, преди двамата да изяснят отношенията си.

Телефонът ѝ иззвъня, точно когато той се канеше да довърши гофретата. Добре че не беше досадното чуруликане, известяващо поредното съобщение от брачната агенция. Но Луси се намръщи, щом погледна дисплея, и Мейсън разбра, че перспективата за пореден приятен ден мигом се изпари.

— Да, аз съм Луси Шеридън. Не, в момента съм извън града. Да, възнамерявам да се върна в Самър Ривър днес. Разбирам. Мили боже, сигурни ли са? Да, да. Разбира се, но се опасявам, че нямам никаква представа какво става. — Тя погледна часовника си. — Ще бъдем там към обед. Да, мистър Флечър е с мен. Къде? На крайбрежието сме. Да, цялата нощ. В един часа днес. Чудесно. И двамата ще бъдем в управлението.

Приключи разговора и вдигна очи към Мейсън.

— Беше шериф Уайтакър. Сутринта са провели разследване за пожара в къщата на Сара. Сред пепелта е открит труп.

— По дяволите — изруга той, обзет от стария, познат хлад. Миналото се беше върнало, за да преследва някого в Самър Ривър. Дояде последната хапка и остави вилицата. — Успели ли са да го идентифицират?

— Не. — Луси се поколеба и очите ѝ се замъглиха от тревога. — Тялото е напълно обгорено, но има улики, показващи, че най-вероятно е Нолън Кели. Шериф Уайтакър каза, че никой не го е виждал, откакто напуснал офиса си късно следобед. Колата му е била паркирана в гората на около половин километър от къщата.

— Хм...

— Ужасно е дори да си го помисля. Разговарях с него в кухнята само преди два дни, а сега е мъртъв. Какъв мъчителен начин да умреш.

— Ако приемем, че е загинал от огъня.

Тя примигна срещу него.

— А ти какво мислиш?

— Все още не знам. Просто задавам въпроси. Дали разследващите смятат, че Кели е предизвикал пожара, а след това не е успял да се измъкне от пламъците?

— Уайтакър не спомена нищо. Ще правят аутопсия.

— Която може да не им разкрие много, щом тялото е толкова обгоряло.

— Какво, по дяволите, е търсил в къщата ми посред нощ?

— Няма начин да знаем все още, но се сещам за една твърде вероятна теория. — Мейсън вдигна ръка да им донесат сметката. — Кели може да е бил натрапникът, който е претърсил мястото предишната вечер. Не е открил онова, което е търсил, затова се е върнал втори път, за да унищожи доказателствата, най-вероятно скрити там.

— Доказателства, които биха могли да разкрият, че именно той е бил фотографът, помагал на Бринкър?

— Не е изключено. Но има и други възможности.

— Например?

Сервитьорът приближи със сметката. Мейсън бръкна и джоба за портфейла си.

— Кели цял живот се занимава с търговия. Започна с продажбата на марихуана в гимназията. Според слуховете Бринкър е правил халюциногени, които е разпространявал в своя кръг. А ако той е серийният изнасилвач, ние знаем, че е използвал опиати, за да упоява жертвите си.

— Допускаш ли, че Нолън е снабдявал Тристън с наркотиците?

— Все от някого ги е получавал. Вероятно е бил достатъчно умен сам да върти сделките си, но не бих се изненадал, ако е успял да убеди Кели да му ги доставя, като се имат предвид връзките му.

Луси потръпна видимо.

— По онова време той беше едва на осемнайсет, само с две години по-голям от мен.

— Бринкър притежаваше таланта да привлича и да манипулира младите хора. — Мейсън остави някакви пари на масата. — Като се замислиш, беше издигнат в нещо като култ, проповядващ секс, наркотици и рокендрол. Всичките простички удоволствия на младостта.

32.

Леонард Уайтакър тъкмо беше навършил седемдесет. Беше напуснал средно голямото полицейско управление в Северна Калифорния, за да поеме това в Самър Ривър преди пет години, и не криеше факта, че смята да се пенсионира следващата. И искаше, преди да се оттегли, да разчисти онова, което наричаше *ситуацията Шеридън*.

Тези дни всички са загрижени за това завещание — помисли си Луси.

Уайтакър ѝ зададе много въпроси, на които тя покорно отговори, докато Мейсън стоеше зад нея със скръстени ръце, подпрял едното си рамо на стената. Не се намеси в разпита, но присъствието му беше осезаемо.

Като бодигард — мислено отбеляза тя.

Направи всичко възможно да бъде полезна на шерифа, но повечето от отговорите бяха различни варианти на *не знам*.

В края на разговора Уайтакър се облегна на стола и я изгледа над рамките на очилата си за четене.

— Още веднъж, мис Шеридън. Абсолютно сигурна ли сте, че нямате никаква представа защо Кели е искал да претърси къщата ви?

— Казах ви, че мога да дам само предположения — тихо отвърна тя. — Вероятно е мислил, че там има нещо, което може да го свърже с Бринкър и миналото, но нямам доказателства.

— Работим в тази насока — заяви шерифът. — А какво ще кажете за самата къща? Заявихте, че е бил твърдо решен продажбата ѝ да мине чрез неговата агенция.

— Да — потвърди Луси. — Беше много настоятелен. Обясни ми, че има клиент от Силициевата долина, който искал да отвори винарна, а имотът бил идеален за целта.

— Но вие не сте се съгласила. Имахте ли намерение да се опитате да я продадете сама и по този начин да го прецакате? Комисионата за посредника на такава собственост е доста солидна.

Тя потропа с пръсти по страничната облегалка на стола.

— В момента ме занимават други въпроси около нея.

Уайтакър повдигна вежди.

— И те са свързани с онези акции от „Колфакс Инкорпорейшън“, които наследихте?

— Виждам, че и за тях сте чули — хладно отвърна Луси.

Мъжът изсумтя.

— Всички в града знаят за тях. Както е известно и че семейство Колфакс ще се разкъсат помежду си заради предложението за сливане. Не разбирам от бизнес и сливания, но ако бях на ваше място, щях да продам проклетите акции и да избягам от боя на кучетата, преди някое от тях да ме е ухапало.

— Оценявам мнението ви по въпроса — каза тя.

Мейсън се размърда и се изправи.

— Съществува още един аспект, на който си струва да се обърне внимание.

Луси и Уайтакър го погледнаха едновременно.

— И какъв е той?

— Земята на овощната градина е изключително ценна, но къщата сама по себе си може да не е била от значение за купувача, намерен от Кели. Тя беше чудесен образец за старото ръчно строителство, но пък и доста малка. Знаете как стоят нещата с хората, които идват тук да отворят винарски изби. Искат да строят огромни къщи с големи прилежащи постройки. Домът на Сара би могъл да се превърне най-много в приятна къщичка за гости или в работно помещение за управителя.

— Така че изгарянето ѝ не би се отразило върху крайната цена на имота — поде мисълта му шерифът.

— Точно така — продължи другият. — Кели пак щеше да си получи тлъстата комисиона от продажбата на земята.

— Но това не обяснява защо е подпалил къщата — заключи Уайтакър.

— Може да е смятал, че така ще принуди Луси да се съгласи — предположи Мейсън. — С унищожаването на къщата тя вече няма причина да отлага продажбата.

— Хмм... — Полицаят не изглеждаше убеден.

— Да, и на мен теорията не ми допада особено — каза Мейсън. — Но единственото нещо, което обяснява палежа, е това, което предположи Луси. Кели може да се е страхувал, че в къщата има нещо, което може да го уличи. А тя имаше намерение да опакова всички вещи и документи на леля си.

— И той се е уплашил, че може да се натъкне на нещо, което да му навреди — довърши Уайтакър.

— Каквото и да е било, то трябва да е свързано с миналото и с откриването на тялото на Бринкър — заяви Мейсън. — Нищо не показва, че до този момент Кели е проявявал към къщата друг интерес, освен да я картотекира в агенцията си.

Няколко минути Уайтакър седя мълчаливо. После записа нещо в бележника пред себе си.

— Това е засега — каза накрая. — Благодаря ви за съдействието, мис Шеридън.

— Разбира се. — Луси скочи на крака и взе чантата си. Понечи да тръгне към вратата, но спря и погледна шерифа. — Не работя в сферата на правораздаването, но имам известен опит в разследванията, свързани със сложни семейни взаимоотношения.

— Точно така. — Уайтакър надникна в бележника си. — Вие работите за генеаложка фирма. Имам един чичо, който плати куп пари, за да му изготвят родословно дърво и познайте какво? Всички се оказахме потомци на кралски особи. Ама кой да предположи? Сега имаме истински фамилен герб, а чичо ми носи златен пръстен с печат на кутрето си.

— Шериф Уайтакър, това, което се опитвам да кажа е...

— Трябва да ви призная, че възникнаха някои подозрения, когато прегледах родословното дърво, което той си поръча. Нямахме как да не забележа, че така нареченият *разследващ генеалог*, когото чичо Бъд беше наел, беше пропуснал един от братята ми, който, между другото, по една случайност е все още жив и здрав. Същият така наречен експерт по генеалогия успял да сбърка второто име на баща ми и поне на още двама наши роднини. И не си направих труда да се занимавам повече с родословното ни дърво.

— Както казвам — продължи Луси, — аз съм съдебен генеалог. От собствен опит знам, че отговорите на типовите въпроси, които си

разменяме в момента, обикновено лежат някъде дълбоко във взаимоотношенията в семейството.

— Ако говорите за Бринкър — отвърна Уайтакър, — той никога не е имал истинско семейство. Така и никой не се появи да поиска тялото. Доколкото това ме засяга, за мен случаят е приключен. Поради причина, която никога няма да узнаем, но най-вероятно, защото я е нападнал, леля ви му е строшила черепа с ръжена. Ако бях хазартен човек, бих казал, че първоначалната версия за престъплението е най-вярна. Сигурно става въпрос за провалена сделка с наркотици.

— А сега почакайте още минута. — Луси се втурна обратно към бюрото. — Да не искате да кажете, че леля ми е била забъркана с наркотици? Това е отвратителна лъжа!

— За мен няма значение дали е истина, или не. Току-що ви казах, че случаят е приключен. В момента ме интересува смъртта на Кели и не мисля, че ще откриете отговорите във взаимоотношенията в семейството му. Баща му умря преди няколко години. Майка му се омъжи повторно и се премести да живее във Флорида. Доколкото ми е известно, няма други роднини.

Мейсън го погледна.

— И каква е вашата версия за този случай?

Уайтакър изпусна бавно въздуха от гърдите си.

— Когато стигна до такава, със сигурност ще ви уведомя.

33.

— За какво става въпрос, Джилиън?

Джалиън си пое дълбоко дъх.

— Искам да знам колко ти предложи Уорнър за онези акции. Колкото и да са, ние с Куин ще ти дадем повече. Ако не разполагаме с толкова в брой, ще си ги получиш веднага след сливането.

— В момента ме занимават други неща — отвърна Луси. — В случай че не си чула, Нолън Кели е загинал в пожара, който избухна в къщата на леля ми.

Бяха застанали на брега на реката в парка „Харпър Ранч“. Луси не можеше да си обясни защо беше избрала именно това място за срещата. Но по някаква причина това беше първото, което ѝ хрумна, когато Джилиън ѝ се бе обадила с молба да се видят отново. Звучеше така, сякаш плачеше.

Мястото, където Бринкър бе вилнял през летните нощи преди тринайсет години, сега изглеждаше съвсем различно. Вливането на пари в местната икономика, заедно с градския съвет, който имаше особено отношение към „градското пространство“, бяха сътворили чудеса. Изоставената и обрасла с трънаци площ беше напълно преобразена. Тревата беше свежа и зелена. Имаше алеи за разходка, за бягане и за колоездачи. Семейства, дошли на пикник, хапваха около дървените маси, разположени под дърветата. Бяха оформени две площадки за разходки на кучета — едната за малки, другата за големи. На всички беше известно, че собствениците на животни с различни размери също бяха от различни породи и трябваше да бъдат разделени.

— Знам за Нолън — каза Джилиън и отправи бърз, изпитателен поглед към Луси. — Бях ужасена, когато научих. Както знаеш, с него сме съученици от гимназията. Хората разправят, че отишъл в къщата на леля ти с намерението да я подпали, но не успял да избяга от пламъците.

— Поне такава е сегашната версия.

— Чух още, че шерифът днес е разпитвал теб и Мейсън.

— Да. А хората, които разпространяват слухове, имат ли някаква представа защо му е било да пали къщата на леля ми?

Джалиън се поколеба.

— Не. Е, според някои ти се е ядосал, задето си бавила картотекирането на къщата в агенцията му. Сама се постара всички да научат, че имаш намерение да правиш някои подобрения. А отдавна се знае, че е ценна земята, а не постройката върху нея.

— Не смятам, че я е изгорил, за да ме принуди да обявя имота за продан именно чрез него. — Луси наблюдаваше реката. — Мисля, че причината е свързана по някакъв начин с тялото на Бринкър. Трудно е да задържиш миналото погребано.

За момент Джалиън остана мълчалива. Когато най-последно заговори, в гласа ѝ се прокрадна умора и примирение:

— Колкото и да се опитваш, то се връща и те преследва.

— Чудила ли си се някога какво е станало с Бринкър, след като изчезна?

— Всяка минута, всеки час, всеки ден от живота ми в продължение на седмици, месеци и години се питах какво ли се е случило с него — отвърна Джалиън.

Стъписана, Луси я погледна.

— Наистина ли?

— Да. Защото така и не можах да се насиля да повярвам, че е мъртъв.

— Той... ти е липсвал? — възкликна Луси, внезапно застанала нащрек.

Джалиън стисна силно праметнатата през рамото ѝ презрамка на чантата.

— Никой не беше по-щастлив от мен, когато официално го обявиха за мъртъв, но аз се страхувах да повярвам. Дълбоко в себе си бях сигурна, че един ден ще се върне, за да ме тормози. Както знаеш, това му беше любимото занимание. Да тормози хората.

Луси застина на мястото си.

— Бях останала с впечатлението, че го харесваш.

— Разбира се, особено в началото. Докато не станах една от жертвите му. Когато разбрах, че е завършен социопат, беше много късно.

— Ще ми кажеш ли какво се случи, Джалиън?

Устните ѝ се стегнаха в тънка линия.

— Защо?

— Защото това може да ми помогне да разбера защо Нолън Кели изгуби живота си, докато се е мъчил да запали къщата на леля ми.

Джалиън дълго размишлява над думите ѝ. После тръгна по сенчестата пътека край реката.

— Предполагам, вече няма значение — каза тя. — Животът ми се разпада на части. В него не остана нищо, което да защитавам.

Луси я последва.

— Кели разпространяваше ли наркотици преди тринайсет години, когато Бринкър се изживяваше като Чудния свирач^[1]?

— Чудния свирач. — Джилиън поклати глава. — Да, това много точно описва копелето, нали? Беше омагьосал всички ни. Е, всички, с изключение на Мейсън Флечър, разбира се.

— Разкажи ми за Кели.

— Единственото, което мога да ти кажа е, че по онова време всички знаеха, че именно той снабдява Бринкър с дизайнерската дрога, която сякаш винаги беше на разположение на младежите от обкръжението му. Нолън имаше необходимите връзки. Винаги ги е имал, помниш ли?

— Не. Идвах тук само през лятото и по-рядко за уикендите. Не съм учила в Самър Ривър, така че не бях чувала повечето от слуховете, разпространявани от тийнейджърите. Освен това Кели беше с две години по-голям от мен.

— Интересно, как времето променя някои неща, нали? — каза Джилиън, изговаряйки с горчивина всяка дума. — Преди тринайсет години Мейсън Флечър гледаше на теб като на хлапачка. А сега двамата, изглежда, сте много близки.

— Така се говори.

— Целият град знае, че сте ходили извън града заедно и сте се върнали едва тази сутрин. — Тя отново ѝ хвърли познатия бърз, изпитателен поглед. — Чух, че сте ходили до крайбрежието.

— Не беше тайна — отвърна Луси. — Можеш ли да ми кажеш още нещо за Нолън Кели?

— Не знам какво друго мога да ти кажа. Преди тринайсет години той беше дилърът, който осигуряваше дрогата за купоните на Бринкър. Предполагам, че Тристън му е плащал добре, защото винаги ходеше

облечен по последна мода и се фукаше с най-новите технологични играчки.

— А родителите му не се ли питаха как синът им може да си позволи тези неща?

— Те бяха разведени. Не му обръщаха особено внимание.

Луси спря насред пътеката.

— Какво ти стори Бринкър, за да те накара да се страхуваш от него?

Джалиън също спря. Извади слънчеви очила от чантата си и ги сложи.

— Сега това няма значение.

— Спомена, че си била една от жертвите му. Да не би да те е упоил и изнасилвил, като при това е записал всичко?

В продължение на няколко секунди Джилиън остана с отворена уста. Лицето ѝ се изкриви от гняв и паника.

— Откъде знаеш това? — процеди тя с глас, който прозвуча така, сякаш някой я душеше.

— Точно това е имал намерение да направи с мен онази нощ на купона, нали? Колко други местни момичета е наранил и унижил по този начин?

— Не знам. — Джилиън стискаше презрамката на чантата си, сякаш от това зависеше животът ѝ. — Не мога да бъда сигурна, защото Бринкър умееше да пази тайните си. Но ще ти кажа едно: не ми е трудно да повярвам, че именно той е серийният изнасилвач.

— Пусна ли видеото с изнасилването ти в интернет? — попита Луси.

— Не — отвърна другата и изкриви устни. — Наистина ли не разбираш? Използваше записа, за да ме изнудва.

— Той беше богат. Какво искаше от теб?

— Не пари. Принуждаваше ме да му бъда сводница.

Луси изстина.

— Да, разбира се. Това обяснява защо ме покани на купона онази нощ.

— Ти беше първото ми поръчение, така да се каже. Знам, че ще ти прозвучи странно, но ми се струва, че те нарочи, защото мразеше леля ти.

— Искал е да накаже Сара? Защо? Какво му е направила?

— Не съм много сигурна. Той не ми се доверяваше. Но като гледам назад, като че ли... се страхуваше от нея.

— Защо? Тя нямаше как да му навреди. Той беше Бринкър, синът на Джефри Бринкър. Каква заплаха би могла да представлява?

Джилиън въздъхна.

— Сигурно защото го виждаше такъв, какъвто беше в действителност — чудовище. Веднъж ми каза, че Сара е вещица. Каза го със сарказъм, като се опитваше да го обърне на шега, но си спомням, че не му се получи. Ако не се е страхувал от нея в истинския смисъл, поне се притесняваше поради някаква причина. Искаше му се да я държи с нещо. Затова ме накара да те покана на купона.

— Вярвал е, че ако пусне записа с изнасилването ми, ще има някакво преимущество?

— Щеше да му даде възможност да я нарани. Той обичаше да тормози хората по този начин. Винаги ще бъда благодарна на леля ти, че ни отърва от проклетото копеле. Само ми се иска още от самото начало да знаех със сигурност, че е мъртъв. Щях да спя по-спокойно.

— Ако Бринкър е серийният изнасилвач, смяташ ли, че Нолън Кели може да е бил човекът, който е заснемал изнасилванията?

— Какво? — Джилиън изглеждаше смаяна. — Нолън? Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че някой друг е замесен в издевателствата?

— Напълно е възможно. Един от разследващите по онова време е поддържал версията, че престъпленията вероятно са извършвани от двама — Бринкър и фотографа.

— Никога не съм чувала. Но съм сигурна, че Нолън не беше в стаята вечерта, когато Бринкър ме изнасили. Бях полубудна. Тристън искаше да гледам какво се случва с мен. Дори да е имал съучастник при другите престъпления, не вярвам да е Кели. И главната причина е, че не би си държал устата затворена.

— Разумен довод.

— Както и да го погледнеш, Сара Шеридън направи услуга на целия свят — заяви Джилиън. — Да не говорим колко други жени спаси.

— Съжалявам, че не е успяла да спаси теб, Джилиън — каза Луси.

— В известен смисъл го направи — отвърна другата. — Накара Бринкър да спре, преди да ме принуди да му намеря друга жертва. Ти беше моята първа и последна поръчка.

Внезапно прозрение осени Луси.

— И ти предпочете да ме спасиш, като отидеш при Мейсън, нали? Знаеше, че няма да остане безучастен и да позволи хлапачка като мен да бъде наранена.

Джилиън се загледа в отсрещния бряг на реката.

— Нямахме как да съм сигурна, че като разкажа на Мейсън за плановете на Бринкър ще постигна нещо, но тогава не можех да се сетя за друго. През целия ден бях бясна, защото знаех какво ще се случи. Ужасявах се от него, но не исках да нося отговорност за онова, което щеше да ти причини.

— Затова каза на единствения човек, на когото може да се има доверие, че ще изготви спасителен план. Мейсън Флечър.

— Бринкър искаше да подчини Мейсън по същия начин, по който властваше над всеки един от обкръжението си. Но той остана единственият младеж, когото не можеше да манипулира. Трябваше да видиш лицето му онази нощ, когато Мейсън мина през тълпата в ранчото, за да те отведе и да те закара вкъщи. Бринкър се смееше като самия дявол в началото. Мислеше, че нова жертва току-що е попаднала в малкия му ад.

— Но направи грешка, като се изправи срещу ангел хранител.

— Повярвай ми, след като Мейсън те отведе, веднага престана да се смее. Видях блясъка в очите му. Ако трябва да бъда откровена, уплаших се до смърт.

[1] Paild Piper (англ.) — герой от немска легенда. Гайдар, отървал град Хамелин от плъховете, като ги примамил далеч с музиката си, а след като отказали да му платят, направил същото с децата. Използва се като нарицателно за човек, който увлича след себе си другите с безотговорни обещания. — Б.пр. ↑

34.

— Я чакай малко — каза Мейсън. — Ти наистина ли вярваш на версията на Джилиън за събитията от онази нощ?

— Да — отвърна Луси. — Вярвам ѝ. Била е само на осемнайсет и е имала работа с нещо като култ към лидер социопат, който я е упоил и изнасил, а после я е изнудвал. Чувствала се е безпомощна. Страхувала се е да се обърне към родителите си или полицията. Била е уплашена до смърт. Копелето е размахвало над главата ѝ видеото, за да я принуди да направи каквото иска — да ме примами при него. Затова е потърсила единствения човек, който според нея е можел да ме спаси. И това си бил ти.

— План, който има предимството да не позволи на Бринкър да разбере, че го е прецакала — възрази Мейсън.

Той бръкна в сандъка, който разопаковаше, и извади от него няколко комплекта инструменти. Всеки от тях съдържаше разнообразие от прецизни отвертки с различна големина. Дръжките им бяха неоноворозови. Виниловите предпазни пликосе бяха в същия нюанс. Дик беше стигнал до откритието, че жените полудяват по красиво опаковани стоки. И беше поръчал петдесет комплекта, всички в шокиращо розово.

— Е, със сигурност това е по-добре от липсата на каквото и да било план — тросна се Луси.

Намираха се в задната стаичка на железарския магазин. Мейсън се бе оттеглил в претъпканото помещение, за да помисли. Имаше нещо в подреждането на водопроводни части, панти и различни инструменти, което подпомагаше мисловния процес. Луси беше дошла преди няколко минути. Той чу Дик да я поздравява, а после да я насочва към склада.

Още с първия поглед върху сериозното ѝ изражение бе разбрал, че по случая има ново развитие. След като му бе казала за срещата си с Джилиън, бе изрекъл първите дошли на ума му думи. *Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като се срещаш насаме с нея?*

И те не бяха посрещнати добре. Беше видял раздражението и ината в очите на Луси и бе принуден да признае пред себе си, че беше сгафил. Беше измърморил някакво извинение, с което само бе влошил нещата, защото тя продължи да му разказва, че са се видели в парка „Харпър Ранч“, където през цялото време било пълно с хора. Наложил му се да признае, че е била предпазлива, но не бе успял да потисне хладните тръпки, които го полазиха, щом разбра какво беше направила.

— По дяволите, трябваше да ми се обадиш, преди да се съ согласиш да се срещнеш с нея — скара ѝ се той.

— Дай ми само една причина да искам позволенията ти — каза тя.

Мейсън се замисли върху думите ѝ.

— Нямам такава.

— Точно така, нямаш. Да дойде при теб преди тринайсет години и да ти разкаже за плановете на Бринкър е бил единственият възможен начин за Джилиън да предпази и мен, и себе си.

Той нареждаше комплектите розови отвертки на стелажите.

— Наистина си се хванала на историята ѝ, нали?

Луси прочисти гърлото си.

— Само за сведение, тя не се опита да ме убеди, че точно това се е случило. Просто излезе наяве по време на разговора.

— Чакай, не ми казвай. Нека да позная. Ти първа си казала, че онази нощ вероятно си се отървала, защото тя се е обърнала за помощ към мен, нали така? Сама си ѝ дала историята, която я прави героиня, а не съучастница.

Младата жена се намръщи.

— Е, добре де, може би наистина сложих думите в устата ѝ. Кое не означава, че не е станало точно както казах, дори в онзи момент да не е осъзнавала личните си мотиви. Но се съ согласи с мен.

— Дааа... обзалагам се, че точно така е направила. Ами стореното — сторено. Само помни, че единствената причина Джилиън да иска да е най-добрата ти приятелка е, че отчаяно се нуждае от твоите акции.

Луси скръсти ръце, облегна се на стелаж и стисна упорито устни.

— Може би. А може би не. Между другото, беше ми припомнено, че градът е прекалено малък.

— Как така?

— Оказа се, че шериф Уайтакър не е единственият загрижен гражданин, който знае, че сме прекарвали нощта заедно на крайбрежието. Очевидно се е разнесло из целия град.

— Знаеше толкова добре, колкото и аз, че ще се разчуе.

— Е, да. Но, господи, човек може да си помисли, че хората нямат по-интересна тема за сплетни.

Мейсън се усмихна.

— Виж сега, поне що се отнася до мен, няма нищо по-интересно от онова, което се случи между нас край брега.

Лицето ѝ доби същия цвят като дръжките на отвертките.

— Не там е въпросът...

— Задръж тази мисъл.

— Защо?

— Защото аз си тръгвам.

Тя отпусна ръце и го изгледа подозрително.

— Защо?

— Дойдох тук, за да обмисля някои неща. — Той тръгна към вратата. — И току-що ми хрумна оригинална мисъл. Вдъхнови ме срещата ти с Джилиън.

— Къде отиваш? — извика след него Луси.

— Да поговоря с Куин Колфакс. Имам няколко въпроса към него. Дик вдигна поглед от документите на тезгяха.

— Вие двамата свършихте ли с караниците?

— Засега — отвърна племенникът му.

— Много жалко. Точно започна да става интересно.

— Дръж я под око. Ще ида до винарната на Колфакс.

Луси се появи откъм склада. В едната си ръка държеше комплект розови отвертки.

— Може би трябва да дойда с теб, Мейсън.

— Не — отсече той и продължи да се отдалечава. — Разговорът, който смятам да проведа с Куин, е чисто мъжки. Едва ли би искала да си там.

— А аз си мислех, че не те бива в общуването — подвикна след него тя.

— Но много добре знам как се води точно такъв разговор.

Ръката му вече беше на дръжката на вратата, когато Луси се обади отново. Този път обаче не към него:

— Дик, колко струва един комплект отвертки? — попита тя. — Искам да взема три. Един за мен и два за приятелки от „Брукхаус Рисърч“.

35.

Дик изчака да чуе хлопването на външната врата след Мейсън и чак тогава се обърна към Луси:

— Не знам какво толкова има в тези розови комплекти — каза той. — Жените направо ги обожават. Подарих един на Беки за рождения ѝ ден. Все едно, че ѝ поднесох диамантена огърлица.

— Шегуваш ли се? Те са идеален подарък. Практичен и едновременно с това стилин. — Луси се усмихна. — Но се надявам, че си добавил и някакво бижу.

— О, да. Чудесни обеци. Винаги съм казвал, че няма как да сбъркаш с комплект инструменти и накити. Можеш да си вземеш трите комплекта отвертки. Давам ти ги като подарък в знак на благодарност.

Тя изглеждаше съвсем объркана.

— И за какво ми благодариш?

— Мейсън обикаляше мрачно из магазина и къщата още от мига, в който пристъпи прага на дома ми преди няколко седмици. Мислех си, че постепенно ще дойде на себе си, но му беше необходимо известно време. Ала след като се появи ти, всичко се промени.

Младата жена примигна няколко пъти, осмисляйки думите му, после отново се усмихна.

— Струва ми се, че просто има нужда от работа, която изисква целия му талант и енергичност.

Тя разбира, мислено отбеляза Дик. Не всяка жена успява.

— Така е — съгласи се той. — Трябва му мисия.

Луси повдигна рамене.

— Работа, мисия, каквото и да е. И се случи така, че аз имах нужда от специалист като него.

Дик не откъсваше очи от лицето ѝ, опитвайки се да открие истината.

— Печеливша ситуация и за двама ви, така ли? — попита с неутрален тон.

— Искрено се надявам — отвърна тя. — Защото ако не сработи, имам ужасното чувство, че на някой ще му се размине убийство.

— Говориш за Сара и Мери?

— Колкото по-дълбоко навлизаме в този случай, толкова по-сигурна съм, че някой умишлено ги е изблъскал от пътя.

— Няма да споря с теб по този въпрос. Мейсън ми разказа за изцапания с кръв камък. Съгласен съм, че времето на смъртта им е дяволски подозрително. Трябва да те уверя, че едва ли има човек, който би могъл да разнищи подобна ситуация по-добре от него.

— Вярвам ти.

— Той ще намери всички отговори за теб — продължи Дик. — Както знаеш, бях далече, когато се случи тази история с Бринкър преди години, но Мейсън ми изпрати имейл още същата нощ, в който ми разказа, че в ранчото са възникнали неприятности и му се е наложило да се изправи срещу него. Посъветвах го да бъде предпазлив. Онзи ми изглеждаше като негодник, който непременно ще търси отмъщение. По-късно отново се свърза с мен, за да ми каже, че Бринкър е изчезнал и полицията е идвала в железарския магазин да го разпитва. По онова време бях наясно, че баща му държи местния шериф в джоба си. Започнах да правя уговорки да се прибера у дома. Но преди да успея да уредя нещата, ченгетата излезли със заключението, че Тристън е станал жертва на провалила се сделка с наркотици. Във всеки случай срещу племенника ми не бяха повдигнати обвинения.

— Доскоро не знаех, че Мейсън е бил заподозрян.

— Мотивацията е обикновено основата в работата на полицията. Ясните й зелени очи го гледаха изпитателно.

— Някога питал ли си се дали Мейсън има пръст в смъртта на Бринкър?

— Естествено. Не беше невъзможно да е бил принуден да се защитава, да го е убил, а после да е решил, че е най-добре да се отърве от тялото.

Луси остана с отворена уста.

— Допускал си, че на деветнайсет години е способен на подобно нещо?

— Бях го научил на всичко, което знаех по онова време.

Тя преглътна с усилие.

— Разбирам.

— Но Мейсън ме увери, че няма нищо общо с изчезването на Бринкър.

— И ти му повярва?

— Никога не би ме излъгал. Може да ми спести нещо, ако реши, че е по-добре да не го знам, но не би ме измамил нарочно. Освен това нямаше никаква причина да не ми каже истината.

— Знаел е, че ще пазиш тайната му — отбеляза Луси.

— Разбира се. Ние сме семейство. Впрочем по мое мнение, рано или късно някой щеше да предприеме нещо срещу постоянния тормоз, упражняван от Бринкър. По отношение на закона Мейсън беше съвсем чист. Това беше единственото, което имаше значение за мен. Издирването в крайна сметка беше прекратено. Баща му похарчи цяло състояние по разни частни детективи, но всички удариха на камък. После Джефри Бринкър умря от инфаркт и това сложи край на разследването.

— И през цялото това време тялото на сина му е било скрито в камината на леля Сара. Знаеш, че ние от семейството няхаме никаква представа за това. Пазила е тайната до самия си край.

— Подозирам, че има поне още един човек, който е знаел, че трупът се намира там.

— Мери? — Луси кимна. — И аз се питах за това. Двете с леля бяха много близки. Но ако е истина, тя също е мълчала до последно.

— Защото бяха приятелки. Един друг вид семейство.

— Да.

— Има още нещо, което трябва да знаеш за случилото се преди тринайсет години — каза Дик.

— Какво е то?

— В Самър Ривър всичко утихна. Същата есен Арън отиде в колеж. Мейсън продаде строителната фирма, която беше открил. Впрочем въртеше я доста добре. Пазарът на недвижими имоти точно беше започнал да се оживява. Използва част от парите, за да плати семестъра на брат си, а с останалите си купи нова кола. После се записа в местния колеж и изкара целия курс на обучение. В крайна сметка започна работа в областта на криминалното право.

Луси се усмихна.

— Знаех си, че ще направи кариера в правораздаването. Ако някой се е родил, за да хваща лошите момчета, това е Мейсън.

— Точно за това става въпрос — продължи Дик. — Винаги съм знаел, че има вроден усет към бизнеса. Предприемаческата дейност не беше последното му занимание. През годините натрупа добри пари от недвижимите имоти. Но тази работа не беше първата му любов. Когато го попитах защо иска да стане ченге, той ми отговори, че идеята била твоя.

— Мили боже! — Луси започна да се смее, после разтърси глава. — Това беше само заядлива забележка, която подхвърлих тогава. Дори не си помислих, че ще ѝ обърне внимание. Беше прекалено зает да ми чете лекция как не трябва да се замесвам с Бринкър и обкръжението му. Спомням си как му казах, че нямам нужда от професионален ангел хранител и че ако иска наистина да спасява хора, трябва да започне работа в сферата на правораздаването.

— Струва ми се, че всеки има нужда от ангел хранител в определен момент от живота си. Или поне от някого, който случайно ще се окаже наблизо в подходящия момент и ще те насочи в правилната посока.

— Няма да споря с теб за това — отвърна тя. — Мейсън със сигурност се отзова, когато трябваше да бъде спасена. Не осъзнавах опасността, докато не се върнах отново в Самър Ривър. Ами ти, Дик? Оцелял си след няколко военни мисии. Сигурно някой се е грижил и за теб.

— Там имах приятели, които да пазят гърба ми. Както и двама ангели. Мейсън и Арън.

— И как те спасиха те?

— Нека кажем, само че ме насочиха в правилната посока. Дадоха ми причина да се върна у дома.

36.

На празния паркинг пред винарната на Колфакс беше спряла само черна лимузина с надпис „Винарски екскурзии Самър Ривър“. По това време от деня беше все още прекалено рано за чаша вино, дори само за проба.

Мейсън спря колата до самите стълби на верандата и се отправи към входната врата на салона за дегустации.

Бет Кросби излезе от голямата сграда, в която се помещаваха резервоарите за ферментация и цехът за бутилиране. Щом го забеляза, тя помахна с ръка. Беше облечена в дънки и дънкова риза. Слънчевата светлина се отразяваше в стъклата на очилата ѝ с черни рамки. Промени посоката и тръгна към него. Той спря.

— Не ми казвай, че си се отбил да опиташ някое от вината ни — подхвана жената. — Доколкото си спомням, сам каза, че си любител на бирата.

Мейсън се усмихна.

— Трябва да поговоря с Куин. Тук ли е?

— О, разбира се. Видях го само преди няколко минути. — Посочи с ръка към зданието, в което се намираха залата за дегустация, магазинът за сувенири и офисите на винарната на Колфакс. — Струва ми се, че отиваше в кабинета си. Втората врата надолу по коридора. Щом влезеш, завий надясно. Няма как да го подминеш.

— Благодаря.

— Вярно ли е, че са намерили тялото на Нолън Кели в старата къща на Сара? — попита Бет и примижа срещу слънцето. — Говори се, че я е подпалил, а после се оказал в плен на огъня.

— Така изглежда — отвърна той. — Но има някои въпроси относно мотивите му.

— Знаеш ли какво мисля аз? — Жената конспиративно сниши глас. — Обзалагам се, че е искал да принуди Луси да побърза. Тя каза на всички, че има намерение да направи малък ремонт, преди да обяви

имота за продан. Кели, очевидно, е изгубил търпение. Всички знаят, че е ценна земята, а не къщата. Идеално място за лозя.

— Днес се чуват какви ли не теории. Ти си съученичка на Нолън от гимназията. Смяташ ли, че е способен на палеж, само и само продажбата да мине през неговата агенция?

— Може би. Ако е бил отчаян. Искам да кажа, че в училище беше основният пласьор на марихуана. Защо да не драсне клечката, ако става въпрос за много пари?

— Някаква конкретна причина да се предположи, че напоследък отчаяно се е нуждаел от средства?

— Кой знае? — Бет въздъхна. — Познавам го от години, но макар да сме на една възраст, никога не сме били близки. В гимназията той се движеше в други кръгове. Аз бях зубрачка, нали помниш? А Нолън винаги се стремеше към висшата класа. Мисля, че това беше причината да се забърка с наркотиците. През онова лято беше основният доставчик. Младежите го допуснаха в компанията си, защото имаха нужда от онова, което им предлагаше.

— Значи е имал подходящите връзки, за да осигурява дрогата?

— Предполагам. Доколкото знам, е бил в състояние да осигури всичко, което високопоставените му приятелчета искаха.

— И което му е поръчвал Тристън Бринкър.

Жената изкриви лице в гримаса.

— Да. Говори се, че именно Нолън е осигурявал опияните за купоните на Бринкър онова лято.

— А Кели откъде ги е взимал?

— Кой знае? Сигурно от града. Казват, че в Сан Франциско може да се намери всичко, което пожелаеш. Слушай, не е моя работа, но трябва много да внимаваш, когато разговаряш с Куин.

— Защо?

Бет се поколеба, после изпусна дълга въздишка.

— В случай че все още не си чул, в момента нещата в семейство Колфакс са доста напрегнати. Аз съм само технолог, така че не съм много наясно с бизнеса им. Но като служител във винарната, чувам някои неща. И трябва да ти кажа, че има ужасни търкания.

— Имаш предвид вражда?

Тя повдигна рамене.

— Нещата са много прости. Всички в семейството, освен Уорнър, искат сливането да се осъществи. Само че той доскоро не го осъзнаваше. Обръщаше повече внимание на винарната, отколкото на „Колфакс Инкорпорейшън“. Щом разбра, че целият клан се е съюзил против него, направо побесня. Мисля, че обвинява Куин.

— Защото той води преговорите за сливането?

— Така се говори.

Мейсън огледа богато украсената фасада на сградата и зеления пейзаж.

— Изглежда, Колфакс не е пестил пари за това място.

— То е неговата гордост и радост — обясни Бет. — Харесва му да вижда името си, изписано върху етикетите. Много е въодушевен за марката „Ризърв“.

— А останалите от семейството? Те печелят ли нещо от лъскавите етикети?

Жената се замисли.

— Ами избата е техният пропуск към висшето общество на винопроизводителите. Струва ми се, че на всички им харесва, особено на Джилиън и на новата кобила за разплод. Имам предвид настоящата мисис Колфакс. Но от друга страна пък са наясно, че не виното е източникът на богатството им. Все още дори не са започнали да печелят от него. Всъщност много от бутиковите винарни никога не стигат дотам.

— С изключение на Уорнър, всички останали Колфакс са твърдо решени да продадат кокошката, която им снася златни яйца. Имаш ли представа защо?

— Пак е много просто. Доколкото разбирам, сливането ще направи всеки един от тях мултимиллионер. Не е моя работа, но лично аз мисля, че Уорнър Колфакс ще има решаващия глас дали сливането ще се осъществи, или не. „Колфакс Инкорпорейшън“ е негово дело. Построил е компанията си от нулата.

— Заедно с Джефри Бринкър.

— Е, да, но Бринкър го няма от години. Именно Уорнър я направи това, което е днес.

— Само дето е прехвърлил управлението ѝ на Сесил Дилън.

Бет го погледна озадачено.

— Казват, че наемането на външен изпълнителен директор е честа практика, когато искаш да държиш бизнеса изкъсо. Уорнър имаше намерение да се пенсионира и да се отдаде на производството на вино.

— Разбирам.

Жената хвърли поглед към часовника си и намести очилата по-високо на носа си.

— Трябва да се връщам на работа. Беше ми приятно да те видя отново, Мейсън. Както сигурно си чувал, всички в града смятаха, че ще се занимаваш с нещо незначително до края на живота си. Винаги са казвали, че брат ти е умникът в семейството.

— Арън определено е най-умен от всички ни.

— Може би, но и ти се справяш добре. — Бет се усмихна. — Радвам се, че нещата при теб вървят.

— При теб също — отбеляза той, като наклони глава към резервоарите за ферментация в огромната зала. — Репутацията на това място не се дължи единствено на Уорнър Колфакс. Марката му нямаше да означава нищо без добър технолог зад нея.

— Благодаря. Тук от самото начало се радвам на доста преимущества. Уорнър ми осигури най-доброто оборудване, като се започне от пресоването, мине се през ферментацията и се стигне до бутилирането. — Бет се засмя. — Не можеш да си представиш колко различни коркови тапи изпробвах, докато открия тази, която пропуска точното количество въздух до виното.

— Очевидно си добра в работата си. Много добра.

— Ще ми се да е така. Целта ми е да стана най-добрата. — Тя си тръгна, като махна с ръка за довиждане. — Доскоро.

Мейсън изкачи стълбите и отвори вратата към дегустационната зала.

Туристите от лимузината стояха до бара и слушаха напрегнато обясненията, докато привлекателната жена срещу тях им наливаше малко количество бяло вино в чашите.

— Съвсем млад, сух ризлинг с привкус на праскова и круша... — говореше тя. Щом забеляза Мейсън да крачи по коридора към административната част на сградата, жената спря по средата на изложението си. — Мога ли да ви помогна? — подвижна припряно.

— Отивам да се видя с Куин Колфакс — отвърна той, без да спира. — Ние сме стари познати.

— Ще го уведомя, че сте тук — продължи жената и в тона ѝ се прокрадна остра нотка.

— Всичко е наред — увери я Мейсън. — Двамата се познаваме отдавна.

Зави зад ъгъла и продължи по облицования с ламперия коридор, украсен с поставени в рамки снимки на слънчеви лозови пейзажи. Спря пред офиса, на който имаше табела с надпис „Маркетинг и продажби“. Вратата беше отворена. Куин седеше зад компютъра и се взираше в монитора, върху който се сменяха цветни изображения от страната на виното. Към едното си ухо притискаше телефонна слушалка.

— Добре, разбирам — говореше той. — Ще се оправя с това.

Усетил чуждо присъствие, Куин бързо извъртя стола. Изкриви лице в гримаса, щом видя кой беше посетителят.

— Трябва да затварям. — Приключи разговора и изгледа мрачно Мейсън. — Какво искаш, Флечър?

— Да ти задам няколко въпроса — отвърна Мейсън и предпазливо затвори вратата.

— Относно акциите на Луси? — бързо попита Куин.

— Не. Те са си нейна работа. Дойдох да поговорим за Бринкър, за Кели и за миналото.

— Мамка му. Точно от това се опасявах. Спомням си те доста добре от онова време, за да знам, че няма да се откажеш и да се измъкнеш тихомълком. Сядай. Няма да съм добър директор по продажбите, ако не ти предложи чаша вино.

— Не, благодаря.

Куин изглеждаше засегнат.

— Добре. Както искаш. Кафе?

По някаква причина хората бяха склонни да се държат по-освободено, ако разговаряха на по-питие или докато се хранеха. Може би позив на първичната природа, помисли си Мейсън. Дори и без да се уповава на психологията, отдавна бе установил, че това вършеше работа.

— Благодаря.

Домакинът натисна един бутон на телефона.

— Лети, би ли донесла едно кафе за госта ни? А за мен чай, както обикновено.

— Разбира се, сър.

— Благодаря ти — каза той. После седна и вдигна поглед към Мейсън: — Настанявай се и ми кажи за какво си дошъл.

Мейсън пристъпи към средата на стаята. Наоколо не се носеше издайнически мирис на алкохол. Или Куин ограничаваше пиенето до след края на работния ден, или използваше много добри ментови бонбони, за да освежава дъха си.

— Чу ли за Кели? — попита той.

— Вече всички в града знаят. Идиотът се опитал да подпали къщата на Сара Шеридън и не успял да избяга от пламъците. Много е тъжно, но какво общо има с идването ти в офиса ми?

Мейсън разглеждаше снимките по стените.

— Чудесни са — отбеляза той. — Ти ли си ги правил?

— Да. В интерес на истината са моя работа.

— А онези в коридора?

— Също. По дяволите, те пък какво отношение имат към разговора ни?

Гостът се обърна към него.

— Нека ти изясня своята позиция. За разлика от повечето хора, аз не вярвам, че Кели е драснал клечката на къщата, за да принуди Луси да работи с неговата агенция.

— И защо не приемаш тази версия? — смръщи чело Куин. — На мен ми изглежда напълно логична. Кели отчаяно искаше имота, а Луси отлагаше решението си.

— Не ти ли се струва, че палежът е прекалено крайно средство дори за отчаян брокер?

— Виж, Кели беше добър търговец, но не се славеше с висок морал. Не знам дали си си давал сметка за това навремето, но преди тринайсет години продаваше марихуана на хлапетата в града. Да не говорим, че всички знаеха, че именно той снабдяваше Бринкър с дрога.

— Чух за това. Смяташ ли, че е продължавал да се занимава с този бизнес?

— Не. — Куин се изправи, приближи се до прозореца и се загледа към хълма, чиито склонове бяха покрити с лозя. — По-скоро дълбоко се съмнявам. Мисля, че щеше да се разчуе, ако имаше нещо

такова. Онова, което се опитвам да ти кажа е, че нямам причина да вярвам, че принципите му са се променили. Не би правил нещо незаконно, ако не е сигурен, че ще му се размине.

Някой леко почука на вратата. Той прекоси стаята и отвори. В коридора стоеше младата жена, която разливаше вино на туристите. В ръцете си държеше поднос с две чаши. От едната висеше конецът на пакетче чай.

— Благодаря ти, Лети. — Куин взе от нея таблата и я сложи върху страничната масичка. — Това е всичко засега. Моля те, кажи на Мередит да отклонява разговорите ми, докато не приключа тук.

— Да, мистър Колфакс.

Момичето излезе, като затвори тихо вратата след себе си.

Мейсън отиде до прозореца и погледна към стръмните, отрупани с лозови насаждения склонове на хълмовете.

— Захар или сметана? — попита Куин.

Винаги перфектен домакин — мислено отбеляза Мейсън. Но не се обърна.

— Чисто — отвърна той.

Зад гърба си чу Куин да отваря пакетче захар.

— Чудесна гледка — продължи той.

— Ако обичаш лозята.

Мейсън се обърна с гръб към прозореца. Другият му подаде чашата с кафето и вдигна своята с чая.

— Можеш да седнеш — каза, като заобиколи бюрото си и се настани на кожения стол.

Гостът си избра единия от двата стола, поставени срещу него. Отпи глътка от горещата напитка. Кафето беше добро. Вероятно прясно смлени подобрани зърна от биоферма, която използваше съвременна техника за отглеждането и събирането на реколтата и задължително се намираще някъде около Самър Ривър.

Куин също отпи от чая си.

— Питал ли си се някога, какво се е случило със съучастника на Бринкър? — попита Мейсън.

— *Съучастник?* — Домакинът застина неподвижно. Кафявата течност се разплиска извън чашата. — Какво говориш, по дяволите?

— Прегледах старите полицейски досиета на серийния изнасилвач. Има данни, че в изнасилванията е участвал и втори човек.

— Никога не съм чувал такова нещо — изсумтя Куин. — Накъде биеш?

— Като се замислиш, има поне двама души, които сигурно са имали причина да се притеснят, след като тялото му изпадна от камината. И те са съучастникът му и човекът, който го е снабдявал с наркотици.

— Казах ти. Бринкър получаваше дрогата от Нолън Кели — отвърна Колфакс с тон, показващ недвусмислено, че темата е затворена. — Какви са тия приказки за някакъв съучастник?

Мейсън отново отпи от кафето.

— По онова време е било само предположение. Но пък те кара да се замислиш.

— Рисувах да изпаднеш в неловко положение, Флечър. Но да приемем, че си прав. Може да е имал съучастник. Струва ми се, че най-вероятният заподозрян ще бъде Кели. Той беше готов да направи всичко, само и само да попадне в обкръжението на момчето с властта.

— Имаш предвид Бринкър?

Устните на Куин се стегнаха в тънка линия.

— Да.

Мейсън продължи да пие кафе и да разглежда снимките по стените.

— Ако действително на изнасилванията е присъствал втори човек, има всички основания да се смята, че е разполагал с камера.

— Кучи син — изруга Куин и внимателно остави настрана чашата си. Погледът му стана суров. — Да не би да ме обвиняваш в съучастничество, само защото съм закачил няколко снимки по стените в офиса си?

— Не отправям никакви обвинения. Още не. Просто задавам въпроси.

— Трябва ти заподозрян, който добре си служи с камера? — Гласът на Куин беше изтънял от ярост. — Е, Кели напълно отговаря на този профил.

— Какво те кара да мислиш така?

— Кой, според теб, прави всички снимки и клипове за картотеката на агенцията му? Той сам се занимава с маркетинга. И винаги го е бивало в това. Можеш да разгледаш сайта му. — Той изстена и се отпусна тежко в креслото. — Виж, съжалявам, че

избухнах, но трябва да признаеш, че когато нахълтваш в нечий офис и отправяш обвинение в съучастие и подстрекателство към изнасилване, би трябвало да очакваш някакъв отпор.

— Естествено.

— Кълна се, че нямам нищо общо с онези записи.

— Ти беше по-близък с него през онова лято от всеки друг. Да не искаш да ми кажеш, че не си знаел, че именно той е серийният изнасилвач?

— Точно това казвам — отвърна твърдо Куин и разтърка врата си. — Но иначе си прав. Вероятно познавах Бринкър по-добре от всеки друг. И знаеш ли какво означаваше това? Абсолютно нищо. Въпреки всички недорасляци, които се тълпяха около него, той си оставаше единак. И умееше да пази тайните си.

— Какво каза и направи Бринкър онази нощ, след като ви оставих двамата в ранчото?

— Беше бесен, естествено. Никога не го бях виждал такъв. Зад усмивката си винаги оставаше леденостуден. Но след като ти си тръгна, направо излезе извън кожата си. Изрече куп заплахи. Зарече се, че ще те накара да си платиш, да си платиш и отново да си платиш. По онова време не знаех дали трябва да му вярвам. Но истината е, че ме уплаши до смърт. Ако не друго, това мога да ти призная.

— Заплаши ли да ме убие?

Челюстта на Куин се стегна.

— Не, или поне не веднага. Искаше първо да те измъчва. Да гледа как страдаш. Да те унижи и чак след това да ти причини болка.

— И как възнамеряваше да го направи? — продължи да разпитва Мейсън.

Другият се изправи и застана до прозореца с гръб към него.

— Каза, че най-добрият начин да ти го върне, е като преследва Сара и Луси Шеридън. След като свършел с тях, щял да се заеме с брат ти. Не обясни нищо конкретно.

— Но е споменал името на Сара Шеридън?

— Да. Мога да кажа, че я мразеше и дори се страхуваше от нея по някаква причина.

— Защо?

Куин се обърна към него.

— Нямам никаква представа. Тогава ми се струваше странно. Но онази нощ, когато беше обезумял от ярост, кой знае защо обвини нея.

— За какво?

Колфакс поклати глава.

— Не знам. Кълна ти се, нямам идея за какво говореше. Беше като полудял. След като ти си тръгна, аз се качих в колата си и се прибрах вкъщи. Почти не бях на себе си. На следващия ден Бринкър напусна града. Никога повече не го видях. Реших, че всичките му заплахи са били само празни приказки. Но след двайсет и четири часа го обявиха за изчезнал. Всички поддържаха сценария за провалена сделка с наркотици. Искаше ми се да повярвам, но...

— Какво?

— Бринкър беше много предпазлив по отношение на дрогата. Не мога да си го представя да осъществява връзка директно. Вместо това използваше Кели. И мога да кажа със сигурност, че Нолън нямаше никаква представа какво се случва с приятеля му в действителност. Всъщност останах с впечатлението, че Нолън Кели изпитваше точно такова облекчение, каквото и всички останали, когато се разнесе слухът, че Бринкър най-вероятно е мъртъв.

— Как стана така, че вие двамата се сприятелихте толкова през онова лято? Доколкото можех да преценя, помежду ви нямаше кой знае колко общи неща, като се изключи фактът, че бащите ви бяха партньори в бизнеса.

Устните на Куин се изкривиха в безрадостна усмивка.

— Ето един добър пример за ирония на съдбата. Моят старец смяташе, че Тристън е идеален пример за подражание.

Слънчевата светлина, провираща се през прозореца зад гърба на Куин Колфакс, ставаше неприятно ярка. Мейсън реши, че е време да си тръгва. Остави чашата върху бюрото.

— Благодаря за кафето — каза и се отправи към вратата. Дръжката беше много студена на допир. Спря и погледна назад към Куин. — След като официално обявиха изчезването на Бринкър, ти какво си помисли?

— В началото предположих, че играе някаква игра. Но щом властите стигнаха до заключението, че най-вероятно е мъртъв, реших, че може би си го убил ти.

Светлината на слънцето ставаше все по-непоносима. Мейсън извади тъмните си очила и си ги сложи.

— Това ли каза на ченгетата?

— Не — отвърна Куин. — Просто споменах, че сте се скарали и нищо повече. Доколкото това ме касаеше, ако тогава го беше убил, щеше да направиш и на мен, а и на много други хора огромна услуга.

Мейсън отвори вратата. Ако допреди няколко секунди дръжката му се бе струвала студена, сега сякаш беше направена от лед.

— Има още нещо, което сигурно би искал да знаеш — тихо каза Куин.

— Какво е то? — обърна се към него гостът.

— Предупредих един човек за заплахите на Бринкър.

Мигом го осени някакво прозрение.

— Казал си на Сара Шеридън, че се е заканвал да нарани нея, Луси и брат ми и след това евентуално да се втурне след мен.

— Същата нощ не можах да спя. Станах някъде около четири часа сутринта, облякох се и отидох с колата до овощната градина. Паркирах между дърветата и извървах пеша разстоянието до къщата. Нямах възможност дори да почукам на вратата. Сара сякаш ме беше очаквала или пък просто гледаше през прозореца. Излезе по халат на задната веранда. Повторих пред нея всички заплахи на Бринкър. Разговаряхме шепнешком. Разбрах, че не искаше да разбуди Луси.

— И какво направи тя, след като ѝ разказа историята?

— Усмихна се по своя особен начин, сякаш можеше да вижда през теб и знае всичките ти тайни. Благодарни ми и заяви, че сама ще се погрижи за всичко. После ме отпрати вкъщи, като ме помоли да забравя, че изобщо съм се срещал с нея. Каза, че Бринкър в никакъв случай не трябва да узнае, защото в противен случай никой не би могъл да предвиди действията му. И беше права.

— Какво съвпадение. Аз проведох с нея почти същия разговор, но малко по-късно.

Последва кратко мълчание. Офисът започна да изглежда като обляна в светлина сцена.

Никога ли не ти мина през ума, че именно тя може да го е убила? — попита Мейсън.

— Не — леко се засмя Куин. — Искам да кажа, Сара Шеридън? Убийца? Та тя беше винаги в първите редици на антивоенните

митинги. Водеше курсове по медитация и йога. Беше веган много преди това да се превърне в мода.

— Трябва да се внимава с тези вегани — отбеляза Мейсън.

37.

Той излезе в коридора и затвори вратата. За момент остана неподвижен, като се чудеше защо е толкова тъмно. Със закъснение си спомни, че е със слънчеви очила. Свали ги, пхна ги в джоба на ризата си и тръгна към залата за дегустация. Туристите си бяха отишли. Лети също.

Излезе навън. Блясъкът на слънцето беше толкова силен, че усети остра болка в очите. Бръкна за очилата, сложи ги отново и пое по широките стълби към паркинга.

Настани се зад волана и постоя така известно време, удивен от начина, по който светлината се процежда между дърветата и се плиска на земята. Като течено злато. Би било чудесно да прави любов с Луси на такава красива светлинна феерия. Но тя не беше тук. Трябваше да я намери.

След няколко опита успя да запали двигателя и напусна паркинга. Пътят покрай реката му се струваше с повече завои, отколкото си спомняше. Сякаш се виеше в безкрайността. И внезапно го озари прозрение. Отговорите, които търсеше, се намираха в края на шосето. Единственото, което трябваше да направи, беше да продължи да кара напред. Там някъде го очакваше Луси.

Светът беше кристалночист, сякаш зрението му бе увеличило многократно силата си. Всичко — от клоните на дърветата до бялата линия на тротоара — изглеждаше ярко и прозрачно, като направено от стъкло. Цветовете бяха зашеметяващи. Никога не си беше давал сметка, че в природата съществуват такива нюанси.

Дори отраженията в огледалото за обратно виждане оживяха. Огромният черен джип, който бързо приближаваше към него, се движеше като на филмова лента. Мейсън се засмя. Чудеше се дали не е завил в погрешна посока и не се е озовал на някоя снимачна площадка.

Джипът вече беше съвсем близо. Стъклата му бяха затъмнени. Не можеше да види лицето на шофьора. Вероятно беше каскадьор. Всичко

започна да изглежда като в един от онези филми, в които лошото момче се опитва да избуца доброто от пътя.

Точно както някой бе изтикал Сара и Мери от шосето.

Но катастрофата беше станала на Манзанита Роуд. А това тук беше Ривър Роуд. Запита се дали не трябва да предупреди каскадьора, че се е озовал на грешно място.

Точката, от която се откриваше гледка към реката, приближаваше прекалено бързо. Само още един завой.

Джипът предприе изпреварване. Това беше глупаво. И освен всичко друго, грубо нарушаване на правилата. Но нали беше филм. В киното лошите момчета правеха неразумни и незаконни неща, които до едно време им се разминаваха.

Е, добре. Чудесно. Щом лошият искаше да рискува и да си счупи врата, като навлезе с такава скорост в завоя, това си беше негов проблем.

Само че нямаше никакво намерение да попада във филма, помисли си Мейсън. Искаше само да намери Луси и да я люби под подобната на течно злато слънчева светлина, която се процеждаше през дърветата. А, да. И да открие отговорите в края на пътя.

Огромният джип се изравни с колата му. Близо. Прекалено близо. Внезапно сценарият стана кристално ясен, както всичко останало. Това беше голямата сцена, в която лошото момче се опитваше да избуца доброто от скалата.

Но добрият герой не беше в настроение да си играе. Искаше само да намери Луси. А на пътя му беше застанал проклетият каскадьор.

Мейсън натисна спирачките и спря рязко. Чу се остро стъргане на метал в метал, когато задният калник на джипа закачи предната част на колата.

Очевидно шофьорът не беше очаквал подобна промяна, защото мощното возило започна да криволичи. Едва успяваше да се задържи на пътя. В следващия момент последният завой го скри от погледа.

За момент Мейсън остана неподвижен, загледан в откриващата се през предното стъкло гледка. Адреналинът в кръвта временно прочисти мислите му. Сви в крайпътната отбивка и изключи двигателя.

Заслепяващата слънчева светлина и кристалночистият свят искряха около него. И отново се почувства изгубен сред това чудо.

Закъде беше тръгнал? Луси. Опитваше се да намери Луси. Но по някаква причина му се струваше неразумно да продължи да кара напред.

Извади телефона си и се загледа в него, очарован от светещия дисплей. На кого искаше да се обади?

Луси.

С особено внимание докосна мястото на екрана, където беше изписано името ѝ. Тя отговори още след първия сигнал.

— Здравсти — каза той в слушалката. — Искам да правя любов с теб, но не знам дали ще имам време, защото може би ще умра. Затова ти се обадих, за да се сбогуваме.

— *Мейсън*. Какво не е наред?

— Попаднах в някакъв филм и каскадьорът се опита да ме избута от пътя.

— Мили боже! Говориш така, сякаш си пиян.

— Не. Изпих само чаша кафе. Нищо друго.

— Къде си?

— На Ривър Роуд, струва ми се. Чакай да проверя. — Той се огледа наоколо. — Всичко блести ослепително, но съм сигурен, че съм на Ривър Роуд.

— По-точно? — Въпреки напрежението в гласа ѝ, тя говореше търпеливо, сякаш се обръщаше към дете.

— На последния завой. Нали се сещаш, онова място, на което туристите спират, за да снимат реката.

— На последния завой? Сигурен ли си?

— Абсолютно. — Той чу в далечината рев на мощен двигател. — Опа, трябва да затварям. Струва ми се, че каскадьорът се връща.

— Какъв каскадьор? Слушай, не мърдай оттам. Разбра ли ме? Остани където си. С Дик идваме веднага.

— Сбогом, Луси.

Големият автомобил вече беше съвсем близо. Моторът намали оборотите.

— Май трябва да слеза от колата — каза Мейсън.

Прекъсна разговора и непохватно откопча предпазния колан. Някак си успя да извади пистолета от жабката, после започна да се бори с вратата, докато най-сетне я отвори. Залитна към дърветата, без

да е сигурен защо трябва да се скрие, но въпреки това продължи, подчинявайки се на инстинкта си.

Главата му се въртеше, но все пак стигна гората. Клекна зад купчина скали и зачака, стиснал оръжието с две ръце. Близко до него се беше образувало малко езеро от златиста слънчева светлина. Загледа се в него с възхищение.

После Мейсън чу как огромният джип мина покрай колата му, без да спира. Внезапно се сети, че е оставил страничната врата отворена. Запита се какъв ли извод си е направил от това другият шофьор.

Вероятно си мисли, че съм скочил в реката. За негова сметка си е.

Мощният двигател избоботи още веднъж като разярен хищник, току-що изпуснал плячката си. Миг след това джипът изчезна.

Мейсън много внимателно отпусна пистолета върху скалата, седна на земята и отново потъна в чудото на кристалния пейзаж и мисли за Луси, когато чу приближаването на друго превозно средство. Свистене на гуми раздра тишината. Затръшна се врата на кола.

— Мейсън?

Гласът ѝ го накара да скочи на крака. Взе оръжието и тръгна обратно между дърветата. Видя я, застанала до мантинелата, загледана с тревога надолу към реката. Не беше дошла сама. С нея беше Дик.

— Здравсти — подвикна Мейсън.

Младата жена рязко се обърна към него. Същото направи и чичо му.

— *Мейсън* — обади се тя. — Мили боже. За момент си помислих, че... О, няма значение.

И се втурна към него.

— Какво става тук, по дяволите? — настойчиво попита Дик, крачейки по посипаната с чакъл странична отбивка на пътя. — Ей, дай ми тоя пистолет. Не си в състояние да се справиш с него.

— Знам — съгласи се Мейсън. — Но в онзи момент не можах да измисля нищо друго. Тогава ми се стори добра идея.

Внезапно се почувства още по-замаян. Подаде оръжието на Дик.

В следващия момент Луси беше в прегръдките му и вече нищо друго нямаше значение. Престана да се бори с тъмнината и потъна в нея.

38.

Филмът продължава...

„В КАДЪР:

Спешното отделение

Медицинският екип е в стерилно облекло. Разтревожена, Луси стои до леглото. Дик е застанал зад нея, положил ръка на рамото ѝ. Изражението му е мрачно.

ЛЕКАРЯТ:

— Няма следи от травма. Жизнените му показатели са нормални.

Той проверява ръцете на пациента, после се приближава към долната страна на леглото, принуждавайки младата жена да отстъпи. Оглежда пръстите на краката на лежащия на леглото.

— Няма следи от убождания.

ЛУСИ ВЪЗМУТЕНО:

— Разбира се, че няма следи от убождания. Мейсън не взема наркотици.

ДОКТОРЪТ:

— ПМС изключва наличие на опиати в кръвта. Но ще знаем повече, когато получим лабораторните изследвания.

ПАЦИЕНТЪТ:

— Добре съм.

Никой не му обръща внимание, защото не го чуват.

ЛУСИ:

— Какво е ПМС?

ЛЕКАРЯТ:

— Променено ментално състояние. Сигурни ли сте, че няма системна употреба на наркотици?

ДИК:

— Тя е права. Две бири и малко вино вечер. Нищо повече.

ДОКТОРЪТ СЕ ОБРЪЩА КЪМ НЯКОГО ОТ ЕКИПА СИ:

— Закарайте го на скенер. Искам томографска снимка на главата.

ПАЦИЕНТЪТ ТОЗИ ПЪТ ПО-ВИСОКО:

— Добре съм, по дяволите.

Всички се обръщат към него. Луси се усмихва с облекчение.

ЛУСИ:

— Той е добре.

ПАЦИЕНТЪТ:

— Точно така. Искам да се прибера у дома.

ДОКТОРЪТ ГО ПОГЛЕЖДА СТРОГО:

— Помните ли какво сте яли или пили, преди съпругата ви и чичо ви да ви доведат тук?

Пациентът поглежда Луси, намига ѝ и се усмихва.

— Здравей, мила.

Луси се мръщи и му отправя предупредителен поглед. Мъжът схваща посланието. Двамата с Дик са излъгали за взаимоотношенията ѝ с него, за да я допуснат в стаята му.

ДОКТОРЪТ СЕ ОБРЪЩА КЪМ ПАЦИЕНТА:

— Мистър Флечър, помните ли какво сте консумирали, преди да се озовете при нас?

Пациентът се опитва да се концентрира.

— Кафе, струва ми се.

ЛЕКАРЯТ:

— Можете ли да ни разкажете халюцинациите си?

МЪЖЪТ В ЛЕГЛОТО:

— Мисля, че попаднах в някакъв филм.

ДОКТОРЪТ:

— Все още ли сте в него?

Пациентът осъзнава, че вероятно има правилен и неправилен отговор. Решава да рискува:

— Не. Филмът свърши.

Лекарят очевидно не вярва съвсем на думите му.

— Радвам се да го чуя. Но за да сме сигурни, че екшънът все пак е с добър край, трябва да прекарате нощта при нас, мистър Флечър. Ако жизнените ви показатели останат все така стабилни и неврологичните функции се подобрят, още утре сутринта ще можете да си тръгнете.

ПАЦИЕНТЪТ:

— Мамка му.“

39.

— Престани да ме гледаш така — каза Мейсън.

— Как те гледам? — попита Луси.

— Като че ли се чудиш, дали всеки момент няма да се свлека на земята. — Мейсън отпи от лимонадата в чашата си. — Чувствам се чудесно. Най-лошата част беше миналата нощ в болницата.

Седяха на предната веранда на къщата на Дик. Луси и Мейсън се бяха настанили на люлката. Тя бе пъкнала крак под себе си, а с другия беше стъпила на дървения под. Мейсън се беше излегнал до нея. Дик стоеше подпрян на парапета. Джо се изтягаше на най-горното стъпало и дремеше.

За двамата с Дик нощта се бе оказала доста дълга, отбеляза мислено тя. Бяха я прекарали до леглото на Мейсън, като наблюдаваха внимателно как той ту се буди, ту отново потъва в неспокоен сън. На сутринта ефектът от халюциногена отшумя напълно. Една социална работничка намина и прекара доста време, предлагайки им съвети за *самолечение* на евентуалните му проблеми с наркотиците. Тримата се вираха втрещено в нея. Накрая жената напусна стаята с озадачено изражение. Лекуващият лекар, вече напълно отърсил се от опасението, че ще бъде обвинен в небрежност, задето изписва пациента толкова скоро, му позволи да се прибере у дома. На тръгване му даде две страници с инструкции и напътствия, които Мейсън смачка и захвърли в кошчето за боклук веднага щом затвори вратата.

— Миналата нощ беше тежка — съгласи се Луси. — Но болницата не беше най-лошото. Истински ужасното е това, че Куин се опита да те убие.

— Да, наистина не е приятно — призна Мейсън, като замислено разклащаше лимонадата в стъклената чаша. — Ако приемем, че е бил Куин.

— Сипал е опиат в чашата ти — обади се Дик. — Това е единственото логично обяснение. Слава богу, че не си го допил.

Луси потръпна.

— Трудно ми е да повярвам, че Куин Колфакс най-хладнокръвно се е опитал да те отрови, при това в собствения си кабинет.

— Е, не че имаше по-удобно място — усмихна се Мейсън. — Трябва да му го признаем. Действал е като професионалист. Така и не видях кога го е направил. По дяволите, почти бяхме започнали да изпитваме симпатия един към друг заради общата ни благодарност към Сара.

Дик изсумтя.

— Едно нещо е сигурно — отравянето не е планирано предварително. Трябва да е било моментен импулс. Куин не е знаел, че ще отидеш да се разправяш с него във винарната. Което означава, че опиатите са му някъде под ръка.

— Каква ужасяваща мисъл — каза Луси. — Никога повече няма да пия вино от избата на Колфакс.

— Можеш да пропуснеш и кафето им — мрачно отбеляза Мейсън.

— Сигурно са органични — продължаваше да разсъждава на глас Дик. — Трябва да проверим това.

— Какво, по дяволите, става тук? — ядоса се Мейсън.

— Куин Колфакс се опита да те убие, дявол да го вземе! — Чичо му стисна силно с ръце парапета и очите му станаха тъмни и студени. — Упоил те е, а после се е опитал да те блъсне в реката на най-опасното място на Ривър Роуд. Можеше да оцелееш в катастрофата, но щеше да си в безсъзнание заради дрогата и тогава неминуемо щеше да се удавиш. Това си е хладнокръвен опит за убийство. Какво ще предприемеш по въпроса?

Мейсън отпи още една глътка от лимонадата и остави чашата настрана.

— Първо — ще се опитаме да разберем какво става тук, по дяволите, а после — ще потърсим доказателства.

Той стана от люлката. Луси го наблюдаваше с безпокойство, но Мейсън се държеше здраво на краката си. Слезе по стълбите и започна да оглежда предната броня на колата си. Тя се изправи и го последва. Дик се отдръпна от парапета и приближи до тях. Джо лениво тръгна след него.

Всички се заеха да оглеждат щетите по бронята.

Луси скръсти ръце.

— Мога да кажа само, че не съм го направила, докато карах колата дотук.

— Имам някои откъслечни спомени — обади се Мейсън. — Натиснах рязко спирачките, за да дам възможност на шофьора на джипа да ме изпревари.

— И вероятно точно това те е спасило — отбеляза Дик. Наведе се напред и огледа по-отблизо дълбоките драскотини върху металната решетка. — Черна боя. Помниш ли нещо за колата, която се опита да те избута от пътя?

— Не много. Струваше ми се, че съм попаднал в някакъв филм. Чудех се дали не съм станал неволен участник в сцена с преследване. Зад мен бързо се приближаваше огромна кола, май беше джип. Черен. Със затъмнени прозорци. Светлината се отразяваше в предното стъкло и не можех да видя шофьора.

— Голям черен джип с тунинговани прозорци е описание, на което отговарят поне половината коли, движещи се из пътищата в тази част на щата — мрачно каза Дик. — И една от тях по някаква случайност е собственост на Куин Колфакс. Ще бъде интересно да разберем дали има някакви поражения и върху неговата броня. Мога да отскоча до винарната и да проверя.

Мейсън набързо обмисли предложението, после кимна.

— Ако неговият джип е участвал в преследването, много се съмнявам, че ще го остави на открито, още повече ако е повреден. Но човек никога не знае.

— Ще погледна — заяви чичо му.

— Вземи малката кола на Луси — предложи Мейсън. — В града всички познават моята и твоя пикап.

— Чудесен план. — Дик се обърна към нея: — Така става ли?

— Разбира се.

Тя изтича по покритата с чакъл алея и взе голямата си чанта от предната седалка на спортния автомобил. Подхвърли ключовете към Дик, който ги улови във въздуха със сръчност, каквато се забелязваше и във всяко движение на Мейсън.

Мъжът се отпрати към колата. Кучето го последва, вдигнало към него пълен с надежда поглед.

— Имаш ли нещо против да взема и Джо? — попита той.

— Няма проблем — отвърна Луси.

Дик отвори задната врата.

— Джо, в колата!

Едрото животно пъргаво скочи на седалката.

Луси и Мейсън наблюдаваха как двамата се отдалечават по алеята.

— Ако не го познавах толкова добре, щях да кажа, че чичо ти се забавлява от ситуацията — отбеляза тя.

— Да, и аз останах със същото впечатление.

— Ами ако го хванат, докато проверява колите в двора на винарната?

— Няма да го хванат. Чичо много добре знае какво прави. Какво ще кажеш да се разходим покрай реката? Трябва да си поизбистря главата и да помисля.

Разтревожена, Луси надникна в очите му.

— Какво искаш да кажеш? Да не би отново да се чувстваш замаян? Виждаш ли разни неща?

— Не, добре съм. Престани да следиш за големината на зениците ми. Просто искам да повървя и да поразмисля малко.

Той улови ръката ѝ, вплете пръсти в нейните и я поведе надолу по стръмния склон на хълма към дърветата, опасващи брега на реката.

Луси усети силата в напрегнатите мускули и му каза да се отпусне. Мейсън разхлаби дланта си.

— Това, което едва не стана с теб, вероятно се е случило с леля Сара и Мери, нали? — попита го след малко.

Той се замисли върху думите ѝ.

— Възможно е — каза след кратка пауза. — Но ако са били упоени, това означава, че някой не само е знаел, че същия ден ще ходят към брега, но е имал и достъп до съдържанието на кошниците им за пикник. Някакви предположения как би могло да стане това?

Луси на свой ред се замисли.

— Винаги вземаха продукти от „Градината на Беки“. Но не мога да си представя, че Беки би имала някаква причина да нарани Сара или Мери.

— Не, пък и съм сигурен, че няма никакви финансови интереси около компанията на Колфакс. Но не е изключено някой друг да е имал достъп.

— Убиецът трябва да ги е преследвал през целия път в очакване на удобен момент — подметна Луси.

— Може изобщо да не е имало наркотици. Може Сара и Мери чисто и просто да са изтикани от пътя. Случва се. Е, обикновено във филмите, но става и в реалния живот. — Мейсън направи кратка пауза, преди да продължи: — Но в истинския живот за това е нужно зад волана на втората кола да седи опитен шофьор. И както вече казах, резултатът не е гарантиран. Доста несигурен начин да се отървеш от набелязаната жертва. Затова все още си мисля, че имаме работа с отчаян аматьор.

— Кое то не прави нея или него по-малко опасни.

— В известен смисъл го прави дори по-опасен. По-непредсказуем. Досега успяхме да открием две основни линии в този случай — пари и наркотици. И се фокусирахме преди всичко върху дрогата. Според мен трябва да обърнем повече внимание на парите.

Мейсън спря и пусна ръката ѝ. Луси почти усещаше напрежението около него. Той извади телефона от джоба си и набра кодиран номер.

— Арън... Да, да, добре съм. Дик ли ти се обади? Да. Ами малко е преувеличил. Да, имаше замесени наркотици, но в случая не се занимаваме с пласьори или с наркокартел. Все пак става въпрос за пари. Искам да използваш „Алис“, за да ги проследиш. Трябва да знам всичко, което успееш да откриеш за статуса на компанията „Колфакс Инкорпорейшън“.

Луси приближи към водата.

Зад гърба ѝ Мейсън продължаваше да разговаря с брат си. В момента диктуваше точния адрес на фирмата.

— ... Да, знам, че е частна корпорация. Но това не означава, че няма да има хиляди слухове около предстоящото обединение. Попитай „Алис“. Знаеш колко обичам да правя това. Качи в базата данни цялата информация, която успееш да намериш, и виж какво ще излезе. Търся някакви признаци за финансови проблеми, които Колфакс се опитват да прикрият. Точно така. Обади ми се веднага щом откриеш нещо важно. Благодаря ти.

Мейсън прекъсна връзката и пусна телефона обратно в джоба си. Приближи се и застана зад Луси. Ръцете му се обвиха около раменете ѝ. Тя се усмихна и покри дланите му със своите. Можеше да усети

обзелото го напрегнато очакване. Онази част от него, която беше създадена, за да преследва лошите момчета, беше нащрек, готова за действие.

— Хрумна ти нещо, нали? — попита тя.

— Може би. Представям си сценарий, в който Сесил Дилън, втората мисис Колфакс, Куин и Джилиън не просто бързат да осъществят сливането, защото искат да си получат парите и да изчезнат. Вероятно отчаяно имат нужда от него, защото им е известно нещо за „Колфакс Инкорпорейшън“, което Уорнър не знае. Нещо, което може да срине компанията. И искат да приключат сделката, докато цената е добра. В противен случай могат да изгубят всичко.

— Това обяснява единния им фронт. Но защо не казват на Уорнър?

— Защото това е неговата компания, неговата империя.

— Неговото наследство.

— Ако надуши, че има нещо гнило, ще се опита да спаси „Колфакс Инкорпорейшън“, да я възстанови, а не да я продаде на нищо неподозиращия клиент.

— Но на другите това не им харесва, защото ще постави цялата компания в риск. И съществува голяма вероятност в крайна сметка да останат без нищо.

— Очевидно доста мотиви витаят в това семейство.

— Но теб се опита да те отрови Куин — напомни Луси. — Това го прави най-вероятния заподозрян в убийството на Сара и Мери. Същата постановка и в двата случая — наркотици и автомобилна катастрофа.

— Наистина всичко сочи към него, но нещо не ми се връзва — отвърна Мейсън. Той стисна по-силно раменете ѝ с ръце и я обърна с лице към себе си. — Вчера, когато бях в центъра на този проклет филм...

— Искаш да кажеш, когато си имал халюцинации.

— Когато имах халюцинации, спрях на една странична отбивка и извадих телефона си. Бях достатъчно в съзнание, за да си давам сметка какво става и да осъзнавам, че трябва да позвъня на деветстотин и единайсет, но знаех също така, че онзи, който се опитва да ме избута от пътя, ще се върне, за да довърши работата си. И за всеки случай исках да се сбогувам с теб.

Тя улови с длани лицето му.

— Уплаши ме до смърт.

Ъгълчетата на устата му се изкривиха.

— Да, много се извинявам. Бях прекалено объркан, за да си представя каква ще бъде реакцията ти. — Обви ръце около врата ѝ. — Луси, нощта, която прекарахме заедно на крайбрежието, беше най-важната в живота ми. Най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

Тя знаеше, че силният емоционален заряд в думите му се дължи, поне отчасти, на скорошното му разминаване със смъртта. Но в този момент не я беше грижа. Също като него преживяваше разтърсващи вълнения, нещо като вторични трусове, предизвикани от страха и тревогата, и последвани от всепоглъщащото облекчение, че Мейсън не беше умрял.

— И за мен тази нощ на брега беше най-важната — отвърна тихо. — Никога няма да я забравя.

Не изглеждаше доволен от отговора, но не настоя за повече.

— Луси — каза, като я притегли към себе си. — Малката Луси. Сега, след като се върна в живота ми, не искам да те пусна да си отидеш.

Целуна я, преди да успее да поиска обяснение на загадъчното му изявление. Напомни си, че беше преживял твърде много през изминалите двайсет и четири часа. Можеше да казва някои неща, да изпитва някои неща, които едва ли щеше да каже и изпита, щом се върне напълно в реалността. Сигурно това щеше да се отнася и за отношението му към нея.

А междуременно не можеше да измисли една основателна причина да не се поддаде на горещия прилив на страст и желание за интимност, когато се намираше в прегръдките на Мейсън.

Отвърна на целувката с всичката страст, която той разпалваше у нея. Устните му бяха горещи, жадни, вълнуващи. Притисна я силно към себе си и ѝ даде възможност да забележи възбудата му.

Тя се огледа наоколо. Луси знаеше, че са сами. Малко вероятно беше някой турист да се отклони към тази част на реката, но Мейсън поклати глава.

— Не тук — каза той. — Не е безопасно.

Внезапното прозрение, че току-що се беше отказал от секс на открито не защото някой можеше да ги види, а защото не го смяташе за безопасно, я накара да потръпне.

— Наистина ли допускаш, че има вероятност да ни наблюдават?
— попита, като също се огледа.

— Не мога да си представя как Куин се промъква след нас със заредено оръжие, но не искам да поемам никакви рискове. Когато правя любов с теб, предпочитам да се съсредоточа върху секса, а не да се ослушвам за стъпки.

— Като поставяш въпроса по този начин...

— Пък и винаги съществува опасността да се натъкнем на отровна змия — прибави Мейсън.

Луси се засмя.

— Никога не се бях замисляла за това. Но иначе си прав. Определено не искаме да правим такива неща в гората.

Той също се засмя и мъжкото очакване и триумф прокънтяха ясно в чистия, стоплен от слънцето въздух. Улови я за ръката и заедно затичаха между дърветата към къщата.

40.

Радостната възбуда от очакването да прави любов с Луси караше кръвта му да кипи. Заедно изкачиха стълбите към някогашната му стая. Луси леко се задъхваше. Очите ѝ бяха замъглени от женствена тайнственост и желание.

Мейсън я събори върху леглото и се отпусна отгоре ѝ, като се облегна на лакти. Погледна я, наслаждавайки се на мисълта, че поне засега тя беше негова. Желаше го и това беше най-опияняващият наркотик на света.

С едната си ръка той разтвори предната част на ризата ѝ. Сутиенът ѝ беше сексапилно малко парченце черна дантела. Разкопча го и освободи красивите ѝ гърди.

— Прекрасна си — прошепна с благоговение.

Жената се усмихна.

— Не знам дали съм прекрасна, но когато ме гледаш по този начин, определено съм гореща.

— И това също — продължи Мейсън, като целуна едното втвърдено зърно. — Много, много гореща.

— Ти си виновен — отвърна тя и започна да разкопчава копчетата на дънковата му риза. — Мислиш ли, че случайно бихме могли да подпалим чаршафите?

— На кого му пука? — Той вече смъкваше ципа на дънките ѝ.

Мейсън свали дрехите ѝ и бързо се освободи от своите. Отново се отпусна над нея, като раздели с крак бедрата ѝ. Миризмата на възбудата ѝ накара всеки мускул в тялото му да се стегне. Той плъзна длан по ханша ѝ, после към горещата, влажна сърцевина.

Изстена и използва цялата сила на волята си, за да се въздържи да не свърши още в този момент.

Долепи устни до гладката кожа на рамото ѝ и я захапа леко.

— Обичам, когато се овлажняваш толкова бързо заради мен.

Той я погали на най-чувствените места, които беше открил през първата им нощ заедно. Тя се стегна около двата пръста, проникнали в

нея. Мейсън ги натисна леко. Луси едва си поемаше дъх. Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Там — успя да изрече. — Да, точно там.

Той се засмя дрезгаво.

— Бързо се учиш.

Плъзна устни по тялото ѝ, като започна от гърдите и продължи все по-надолу, докато тя се задъха, стисна главата му между краката си и вкопчи пръсти в косата му.

— Какво правиш? — извика, едва поемайки си въздух. — Не, чакай. Не съм сигурна...

Но беше вече късно, защото оргазмът я връхлетя като гореща вълна. Той усещаше лекото потръпване на долната част на тялото ѝ, опияняваше се от вкуса му. Луси извика.

— *Мейсън!*

Щом всичко свърши, тя се отпусна тежко, разтърсена от смях, задъхана, зачервена.

— Беше невероятно — каза, сякаш беше леко зашеметена. — Абсолютно невероятно. Никога досега не съм позволявала на някого да го прави. Не бях сигурна, че искам да го направиш и ти.

— Вкусна си — усмихна се той и я целуна по рамото. — Навсякъде. Доставя ми удоволствие, когато крещиш името ми, както направи преди малко. Огромно удоволствие.

Тя използва и двете си длани, за да го оттласне леко от себе си, и каза:

— А сега ми покажи какво ти харесва на теб.

В очите ѝ блестяха едновременно любопитство и решителност.

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Повярвай ми, харесва ми всичко, което правиш с мен.

— Говоря сериозно. Искам да знам какво ти въздейства най-силно.

Плъзна длан надолу по гърдите му, после го улови с ръка. Започна да я движи нагоре и надолу, като всеки път стягаше все повече пръстите си, докато накрая му се стори, че ще полудее.

— Ето това действа — каза ѝ задавено. — Определено върши работа.

Тя се засмя, побутна го да легне по гръб, целуна го по врата и гърдите, а после и по-надолу. Когато усети езика ѝ върху горещата си

кожа, разбра, че е стигнал почти до върха.

— Сега — прошепна Мейсън. — Трябва да вляза в теб точно сега.

Улови я за раменете и я дръпна към себе си, така че да седне върху него с разтворени крака. Използва едната си ръка, за да го насочи към нея, като със затаен дъх се бореше ожесточено срещу наложения с усилие контрол.

Влезе рязко и дълбоко, приветстван от влажната ѝ топлина. Тя започна да се движи нагоре и надолу, но той я улови за ханша, за да ѝ наложи своя ритъм. Мускулите ѝ се стегнаха около него. Много силно. Повече не можеше да издържа.

Оргазмът се стовари върху му като опустошителен прилив. Той се предаде на течението и се остави да бъде отнесен навътре в морето.

41.

Всичко се разпадаше.

Внимателно замисленият план щеше да се провали и да изгори, мислеше си Куин. По дяволите, целият му живот бе вървял в грешна посока още от *лятото на Бринкър*, както беше започнал да го нарича.

Сякаш в продължение на години беше шофирал надолу в тъмнина, докато накрая се беше изгубил съвсем. Беше направил десетки грешни завои по пътя. Опитваше се да излезе на правилното място, но всяка неправилна преценка само още повече влошаваше нещата. Трябваше да напусне „Колфакс Инкорпорейшън“ още онова лято, когато Бринкър се беше появил в живота му като магьосник — очарователен, опасен, привидно непобедим — до онази нощ, когато Мейсън Флечър се изправи срещу него.

Яростта на Тристън тогава беше плашеща. Извън себе си от гняв, че не бе успял да примами Мейсън в мрежите си, той се бе заклел, че ще последва продължително и ужасно отмъщение. Куин беше сигурен, че някой ще умре. И в крайна сметка това се случи — някой наистина умря. Бринкър.

Но изчезването на приятеля му не беше променило курса на собствения му живот, размишляваше Куин. Бе продължавал да се движи в неправилната посока. С изключение на Джилиън. Тя беше единственият му правилен ход, а сега беше на път да я изгуби.

Отпи от водката с портокалов сок, които си бе смесил, и застана до прозореца. Взираше се в елегантно подредените лозя, без да ги вижда. Мразеше избата, точно колкото ненавиждаше и „Колфакс Инкорпорейшън“. В живота му имаше период, когато вярваше, че един ден ще наследи създадената от баща му империя и ще я направи още по-голяма и могъща. В продължение на години живееше вкопчен в тази мечта и отчаяно се опитваше да угоди на баща си, който никога не беше спокоен, още по-малко пък доволен.

Именно разводът на родителите му беше това, което най-последно му отвори очите. Щом Уорнър се ожени за Кучката, нещата напълно се

изясниха. Баща му никога не бе имал намерение да остави огромната империя на първородния си син. Напротив, правеше планове за нов наследник.

Куин знаеше, че това беше втората подходяща възможност да напусне компанията. Вместо това бе позволил на Джилиън да го убеди да остане. После беше дошла новината за предложението за сливане, а заедно с това и шансът на живота му да си отмъсти. Ако обединението се осъществеше, „Колфакс Инкорпорейшън“ щеше да бъде погълната и на практика щеше да престане да съществува. Двамата с Джилиън можеха да излязат от цялата история с доста пари.

И отново беше избрал да остане. Щеше да има нужда от средства, ако му се удадеше възможност да се вкопчи в Джилиън и да я задържи.

Чу нечии тежки стъпки в коридора и се отпусна в креслото си. Отпи още една глътка от водката с портокалов сок, стегна се и зачака.

Вратата на кабинета се отвори с трясък. Уорнър Колфакс влетя в стаята.

— Какво, по дяволите, става? — извика настойчиво той. — Чух, че Мейсън Флечър е идвал да се срещне с теб вчера следобед. Днес целият град говори, че е претърпял автомобилна катастрофа и се е озовал в болницата. Е, какво става тук?

Куин се облегна на облегалката и подпря токовете на обувките си на ръба на бюрото. После бавно отпи от питието си.

— Искаш да кажеш, че великият, всемогъщ Уорнър Колфакс няма представа какво става? Едно време знаеше всичко, което се случваше в кралството ти. Внимавай, татко. Нещата започват да ти се изплъзват.

Лицето на Уорнър стана тъмночервено.

— Едва три и половина следобед е. От колко време пиеш?

Куин повдигна чашата си.

— От самото начало на деня. Реших, че е време да празнувам.

— Какво да празнуваш?

— Раздялата ми с винарната на Колфакс. Напускам още днес. Какво друго бих могъл да празнувам?

Баща му сложи и двете си ръце на бюрото и се наведе към него с блестящи очи.

— Какви ги говориш?

Куин завъртя чашата между дланите си.

— Откъде да започна? Може би с дълбокото ми съмнение, че Луси Шеридън отказва да продаде акциите на теб или на когото и да било друг, защото смята, че Сара и Мери са били убити?

— Това е нелепо. Те загинаха в автомобилна катастрофа. Всички го знаят.

— Не съм сигурен, че Луси се е хванала.

Веждите на Уорнър се сляха в една линия.

— Значи затова се е заинатила така.

— Да, струва ми се. Имам предчувствието, че не е единствената, която надушва нещо подозрително около злополуката. Останах с такова впечатление след вчерашното посещение на Флечър.

— По дяволите, какво искаше от теб? — попита бащата.

— Отговори. Изглежда, доста се интересува от миналото. Затова му казах онова, за което вече се досещаше — преди тринайсет години Бринкър беше побеснял, задето Мейсън не искаше да се присъедини към малката весела банда, която се кланяше на Великия Бринкър. И още, че направо изпадна в ярост, когато Флечър спаси Луси Шеридън на последния купон в ранчото.

— От какво я е спасил?

— Мисля, че Сара Шеридън беше права — каза Куин. — Според мен Бринкър беше серийният изнасилвач. Изобщо не се съмнявам, че имаше намерение да направи от Луси поредната си жертва. Същия следобед Флечър чул някои слухове из града. Затова се появи онази нощ.

— Знаел си, че Тристън е изнасилвач? Или само предполагаш?

— По онова време още не знаех. Но сега съм дяволски уверен. Използва ме, както използваше всички останали, но не бяхме приятели. Никога не ми се довери. Както и да е, тогава беше толкова ядосан на Флечър, че изгуби контрол. Започна да сипе заплахи. Когато го оставих край реката, на устата му беше избила пяна. Реших да направя едно добро дело в живота си и да предупредя Сара, че племенницата ѝ е в опасност. Но на сутринта него вече го нямаше. Помислих си, че въпреки всичките му закани наистина се страхуваше от Мейсън.

Уорнър изглеждаше втрещен.

— Никога не си ми казвал за това.

— Защо да ти казвам? — Синът му се изсмя. — Ти мислеше, че той трябва да ми бъде модел за подражание, помниш ли? Постоянно ми повтаряше колко е силен и как един ден ще накара светът на бизнеса да се съобразява с него. И може би щеше да стане точно така, ако беше живял достатъчно дълго. — Той се намръщи. — Между нас казано, винаги съм мислил, че именно Флечър му е купил билета. Кой би се досетил какво крие в себе си Сара Шеридън?

— Не вярвам на нито една дума. Пиян си и си измисляш цялата история.

— В такъв случай сигурно не искаш да чуеш и че твоят безценен изпълнителен директор чука твоята кобила за разплод.

Уорнър се вторачи в него.

— Затвори си шибаната пиянска уста!

— Я стига, всички знаят. Наследникът, който очакваш от нея, ще носи ДНК-то на Сесил Дилън. Но това е чисто хипотетично, естествено, защото се съмнявам, че Ашли има намерение да забременява от когото и да било от вас двамата. Тя чисто и просто е тук заради парите ти. Голяма грешка от нейна страна. Но пък е достатъчно умна, за да знае как да намали загубите си. Веднага щом разбере, че сливането е на път да се провали, ще натовари всичките си бижута на поршето и ще изчезне в неизвестна посока.

— Не е вярно. — Лицето на Уорнър беше изкривено от ярост. — Нищо от това не е вярно. Кълна се, ако не престанеш да говориш така...

— Какво ще направиш? — Куин остави с трясък чашата върху бюрото си и се изправи на крака. — Ще ме заличиш от завещанието си? Давай, татко. Изобщо не ми пука.

— Няма да напуснеш „Колфакс Инкорпорейшън“ — отново каза баща му. Но този път гласът му трепереше. — Ядосан си, че не ти позволих да поемеш контрола над компанията ми. Но ти не заслужаваше да застанеш на кормилото на корпорацията. Беше прекалено слаб, за да ръководиш такъв голям бизнес.

Синът му се усмихна.

— Знаеш ли какво? Прав си. Нямах куража да оглавя „Колфакс Инкорпорейшън“. Добре направих, като заделих малко пари в брой преди шест месеца, когато у мен се зародиха съмнения относно лустрото за финансовото състояние на фирмата.

— Лустрото за финансовото състояние? Какви ги приказваш?

— О, хайде, татко. Знаеш какво казват в света на инвестициите. Ако нещо изглежда прекалено хубаво, то вероятно е прекалено хубаво, за да е истина.

— Да не се опитваш да ми кажеш нещо, което аз не знам за бизнеса си?

— Казвам само, че дяволски се съмнявам в Сесил Дилън и онези невероятно впечатляващи цифри, които ти представя през последните няколко месеца. И още — че ми дойде до гуша от проклетата работа във винарската изба. Което е и причината да връча оставката си този следобед.

Уорнър примигна. Устата му беше отворена, но в продължение на няколко минути от нея не излезе нито звук. Очевидно никога не му беше хрумвало, че синът му може да си тръгне просто така.

— Ами Джилиън? — успя най-накрая да попита хрипливо. — Тя сигурно има какво да каже за решението ти да напуснеш.

— Жена ми ще постъпи както реши, но ми се струва, че едва ли ще тръгне с мен. Независимо как изглеждам в очите на другите, аз не съм глупак. Давам си сметка, че остана толкова дълго с мен поради същите причини, заради които стои и твоята кобила за разплод. Тя обича парите и социалното положение, което има тук в долината.

Мисълта, че Джилиън може да го напусне караше всичко в него да се свива. Единствено тя го бе задържала до сега. Знаеше колко важно беше за нея да е свързана с клана Колфакс. Дълбоко в себе си беше сигурен, че това е единствената причина изобщо да се омъжи за него. А неговото проклятие беше, че наистина я обичаше.

— Не вярвам на нито една дума — повтори Уорнър с изтънял, шептящ глас. Гневът му пречеше да говори. — Всичко това са лъжи.

Куин поклати глава.

— Ако искаш вярвай. Вече не е мой проблем. И като се замисля, никога не е бил. Само дете ми отне няколко години, за да го осъзная.

Баща му се обърна и напусна кабинета с широки крачки.

Синът изчака, докато вратата хлопне зад гърба му. И едва тогава го връхлетя болката.

Вдигна наполовина пълната чаша и я запрати в стената. Върху пода се посипаха парчета стъкло. Примесената с портокалов сок водка се плисна върху една от снимките на лозята на Колфакс.

Малката проява на ярост се оказа неочаквано отрезвяваща. За първи път от *лялото на Бринкър* насам Куин знаеше какво трябва да направи. Беше време да порасне и да стане мъж.

На прага на офиса му застана Джилиън. Загледа се в разбитата чаша и стичащите се по стената оранжеви струйки. После вдигна поглед към него и забеляза ужаса и страха в очите му.

— Какво стана тук току-що? — попита тя. — Уорнър тъкмо излизаше, когато дойдох. Беше побеснял.

— Стана това, че днес подадох оставката си. В бъдеще няма да работя за винарната. Всъщност занапред няма да работя за баща ми въобще.

Стори му се, че тя се взира в него цяла вечност.

— Какво смяташ да правиш? — попита накрая.

— Нямам представа. — Той си пое дълбоко въздух и изрече всичко докрай: — Ще избягам колкото може по-далече от всичко, Джилиън. От компанията, от винарната, от парите. И ще те разбера, ако откажеш да тръгнеш с мен.

Жената влезе в стаята и затвори вратата.

— Мислиш ли, че се омъжих за теб заради името Колфакс и парите на семейството ти?

Куин повдигна рамене.

— Не знам.

— В такъв случай ще ти кажа истината — каза Джилиън. — Но първо трябва да ти разкажа за миналото.

42.

Мейсън слагаше черния кожен колан на дънките си, когато телефонът му иззвъня.

— Точно навреме — подхвърли към Луси той и бързо отиде до масата.

Тя закопчаваше ризата си върху черния дантелен сутиен. Усмихна му се в огледалото на тоалетката.

— Изглеждаш чудесно така — продължи и усети, че тялото му отново се облива в топлина.

Луси напъха блузата в дънките си. Очите ѝ светеха дяволито.

— Имаш предвид облечена?

— И така, но си особено привлекателна след страстен секс. Такава една розова, мека и пухкава. — Отказа се от опита да намери най-подходящите определения. — Не знам. Просто много добре.

Телефонът иззвъня отново. Той погледна дисплея и възбудата му веднага премина в друг вид напрежение.

— Какво имаш за мен, Арън?

— Може би нещо — отвърна брат му. — А може би нищо.

Луси седна на леглото, за да обуе обувките си. Старите пружини изскърцаха силно.

— Има ли някой при теб? — попита Арън. — Чичо Дик?

— Луси е тук — каза Мейсън. Едва тогава осъзна, че прие обаждането в собствената си спалня. — Няма значение. Кажете какво откри.

— Ами както и двамата предполагахме, всички финансови документи, до които успях да се добера, изглеждат безупречни. Прекалено безупречни. Накарах „Алис“ да ги прегледа. И според програмата всичко е наред. Всъщност някак дори прекалено наред. Изглеждат удивително добри, като се имат предвид колебанията на пазара през последните няколко години. И точно тук идва пробивът — един от счетоводителите на „Колфакс Инкорпорейшън“ бил уволнен дисциплинарно без предизвестие преди около два месеца. Просто

престанал да ходи на работа. Очевидно по това време медиите разпространили слуха, че е бил уволнен, защото го хванали в злоупотреби.

Мейсън наблюдаваше как Луси се суети в спалнята, опитвайки се да оправи разхвърляното легло. Изглеждаше очарователно. Старата табла се удари в стената, когато пъкна единия край на чаршафа под матрака.

— Това пък какво беше? — попита Арън.

— Нищо. Какво друго имаш за мен?

— „Алис“ подчерта уволнения счетоводител с червено, въпреки че е рутинна практика компаниите да си мълчат, когато открият злоупотреби от служителите си. Това събуди любопитството ми и направих по-задълбочено проучване. Оказа се, че се носят и други слухове из интернет форумите, в които пишат обикновено недоволни служители.

— Какви слухове?

Луси оправяше покривката. Голямото легло изстена жаловито.

— Да не би приятелката ти да размества мебелите? — попита Арън.

— Виж, кажи ми за слуховете.

— Вие двамата къде сте?

— В къщата на чичо. И така, слуховете.

— А, вярно. Слуховете. Има няколко мъгляви около „Колфакс Инкорпорейшън“, очевидно пуснати от някой от драскачите във форума. Аз лично, също като програмата, смятам, че съществува голяма вероятност да са на уволнения счетоводител. Той пише, че е бил принуден да напусне, защото открил някои несъответствия във финансовите документи на компанията.

— Продължавай.

— Според него, когато се обърнал с подозренията си към управителния съвет, от там го уверили, че ще проверят сигнала. На другия ден бил освободен без предизвестие, като му дали да разбере, че го подозират в длъжностно присвояване. Уверили го, че няма да повдигат официално обвинение, ако случаят не се разчуе. Бил отведен до колата си от охраната.

— Има ли някакъв начин да откриеш този счетоводител?

— Даже разполагам с адреса му.

Луси мина покрай Мейсън и спря до вратата.

— Струва ми се, че чух кола по алеята — каза шепнешком. — Сигурно е Дик.

Тя изчезна към коридора. Стъпките ѝ отекнаха на стълбището.

— Какво каза тя? — попита Арън.

— Нищо. — Мейсън излезе бързо от стаята и се спусна по стълбите. — Преди близо час Дик отиде да огледа около винарната на Колфакс. Този, който ме упои вчера, се опита да ме избута от пътя. Смятаме, че колата е от техните.

— О, по дяволите! Чичо не ми разказа тази част от случката. Добре ли си?

— Чувствам се чудесно. Но положението става все по-заплетено. Точно затова държа да поговориш със счетоводителя. Искам да знам какво е открил, за да притесни толкова много управителния съвет.

— Ами ако не иска да каже? Ако нищо друго не подейства, ще опитам с подкуп.

— А, това вече си е твой проблем — каза Мейсън, като продължаваше да се спуска по стълбите. — Сигурен съм, че ще измислиш нещо.

— Ей, сега си на стълбището, нали? — подхвърли Арън. Звучеше доволен от себе си, сякаш току-що беше решил сложен казус. — Чувам стъпките ви. Когато ти звъннах, двамата с Луси бяхте горе в старата ти спалня. А онова скърцане беше от леглото.

— Върви да намериш счетоводителя.

Мейсън прекъсна разговора и бързо слезе долу. Стигна до коридора, точно когато Луси отваряше входната врата. Пред нея стояха Дик и Джо. Кучето веднага се отправи към кухнята, за да провери паничките си с храна и вода.

Дик изгледа изпитателно младата жена. Мейсън също я стрелна с поглед и веднага си даде сметка, че косата ѝ изглеждаше различно. Преди да започнат да правят любов, беше вързана на опашка. Сега се спускаше свободно върху раменете ѝ.

Чичо му повдигна вежди. Устните му се изкривиха в многозначителна усмивка. Но прояви достатъчно такт да не коментира променената ѝ прическа. Вместо това затвори вратата и се обърна към него:

— Лошата новина е, че не джипът на Куин се е опитал да те изблъска от пътя вчера — съобщи той. — Колата му стои на служебния паркинг. По нея няма и драскотина.

— А има ли добра новина? — попита племенникът.

— Зависи от гледната точка. Има една малка флотилия от черни джипове — всички собственост на фирмата. Той може да е използвал който и да е от тях, а не своя. Няма как да разберем дали някоя липсва.

— Мисля, че дойде време да поговорим с изпълнителния директор — отбеляза Мейсън.

Луси грабна чантата си от масата.

— Идвам с теб.

Той реши да се подчини на първоначалния си инстинкт и отсече:

— Не.

Тя се вторачи в него.

— Хрумвало ли ти е някога, че си склонен по принцип да казваш не?

— От собствен опит знам, че това е най-безопасният отговор в определени ситуации.

— Не ставай смешен. Помисли си само. Сесил Дилън иска нещо от мен, или по-точно онези акции. Ако наистина е отчаян както предполагаме, вероятността да се разприказва, докато съм в офиса му, е по-голяма. Хората бързо развързват езиците си, щом искат нещо.

— Както ти се разприказва сега? — подметна Мейсън.

Луси вдигна очи към тавана в смирена молба.

Дик изглеждаше искрено развеселен.

— Виж, тя е права. Освен това и двамата сте в безопасност, докато сте заедно.

— Точно така — триумфално откликна младата жена.

— Като се има предвид, че не допускам Дилън да се е опитал да ме избута от пътя вчера, мисля, че няма никакво значение дали ще дойдеш, или не.

— Обичам, когато проявяваш такава любезност — отвърна Луси и отвори вратата пред него.

Джо се появи откъм кухнята и отново ги погледна умолително.

— Какво пък, по дяволите, ти също можеш да дойдеш — изсумтя Мейсън.

Кучето веднага се отправи към изхода.

Мейсън погледна чичо си.

— Преди няколко минути ми се обади Арън. Попаднал е на дирите на счетоводител, уволнен от „Колфакс Инкорпорейшън“. Може да има опит за прикриване на финансови затруднения по същото време, когато е направено предложението за сливане.

— Което обяснява защо някои от членовете на семейството искат да продадат и да се оттеглят, докато цената все още ги устройва.

— Не мога да обясня защо, но имам предчувствието, че никой не е предупредил Уорнър Колфакс за опасността от разпадане на компанията му.

— И защо да го правят? — отвърна Дик. — Съмнявам се, че ще се съгласи да я отстъпи при каквито и да било обстоятелства. Доколкото го познавам, ще се бори със зъби и нокти, за да я спаси. Има намерение да я остави на втория си син.

— Какъв втори син?

Дик изкриви лице в гримаса.

— Струва ми се, че такава е мисията на втората мисис Колфакс. Уорнър е горчиво разочарован от настоящия си наследник. Няма да се учудя, ако се опитва да му намери заместник.

— Луси стигна до същия извод. Питам се дали Куин е наясно с това.

— Може и да пие прекалено много напоследък, но никой не е казал, че е глупак.

43.

Мейсън оглеждаше малката вила в средиземноморски стил, която се използваше като къща за гости в имението на Колфакс. Завесите закриваха плътно прозорците. Отпред беше паркиран черен джип. Интуицията и пулсът му се разиграха почти едновременно.

Трябваше още от самото начало да проверям Сесил Дилън — помисли си той.

Още три малки къщи бяха разпръснати из покрайнините на имението, но алеите пред тях бяха празни.

— Не ти ли се струва странно, че завесите са спуснати? — обади се Луси. — Може да спи.

— В четири следобед? — Мейсън разкопча предпазния колан. — Не е изключено Дилън да подремва, но според мен е по-вероятно да има нужда от усамотение за онова, с което се занимава в момента.

— Може да се получи доста неловко, ако е в леглото с втората мисис Колфакс.

— Виж, не сме тук, за да обсъждаме сексуалния график на Сесил. Интересува ни единствено какво става в корпорацията на Колфакс — каза той, после замълча и се замисли. — Кое не означава, че втората мисис Колфакс няма да бъде една от темите за обсъждане. Имам чувството, че е замесена във финансовите машинации от самото начало.

Луси също разкопча предпазния колан и се измъкна от пътническата седалка. Джо изскимтя.

Мейсън отвори задната врата.

— И ти можеш да дойдеш, но само ако се държиш прилично. Няма да пикаеш на предните стълби, поне докато не приключим с Дилън.

Кучето изскочи от колата с наострени уши. Стоя търпеливо, докато Мейсън му слагаше нашийника.

— Съмнявам се, че Сесил ще се зарадва да го види в къщата — отбеляза Луси.

— Може да изчака отвън.

Тръгнаха към стълбището. Мейсън натисна звънеца. Отговор не последва. Почука на вратата няколко пъти.

Джо изръмжа тихо и закова поглед във входната врата.

— Какво му става? — попита Луси.

— Проклет да съм, ако знам.

В къщата се чува бързи стъпки. Мъж, помисли си Мейсън, и отива към задната част на къщата.

— Изглежда, наистина сме сварили изпълнителния директор по средата на важен брифинг — каза той.

Изтича надолу по стълбите, като взе кучето със себе си. Луси тръгна след тях, подтичвайки, за да не изостава.

Завиха зад ъгъла на вилата. Мейсън спря няколко секунди, за да вдигне резето на малката дървена порта. Задната врата на къщата се отвори рязко, точно когато тримата влязоха в неголяма, елегантно оформена градина.

Сесил Дилън се втурна по задната веранда. Щом забеляза Луси, Мейсън и Джо, застина на мястото си. Вторачи се в тях поразен.

— Вие не разбирате — извика той. — Не съм го направил. Това е постановка.

— Джо! — Мейсън свали каишката на кучето. — Пази!

То пристъпи напред и застана точно пред Дилън. Сесил впери поглед в него, едновременно ужасен и ядосан.

— Извикай проклетото куче — каза той.

— Нищо не те заплашва, докато стоиш мирно — предупреди го Мейсън. — Носиш ли оръжие?

— Нямам оръжие, кълна се. Пистолетът вътре не е мой.

— Сложи ръце зад гърба си.

Сесил се подчини. Мейсън извади белезниците, които винаги носеше в задния си джоб. Закопча ги около китките му, после набързо го претърси.

— Сядай на земята — нареди той.

Мъжът седна на пода. Джо не откъсваше поглед от него. Мейсън се обърна към Луси:

— Обади се на деветстотин и единайсет и ела с мен. Не искам да те изпускам от поглед, нито пък да те оставя тук с него. Ако се размърда, Джо знае какво да прави.

— Разбрано — покорно отвърна тя и извади телефона си от чантата.

Мейсън си даде сметка, че младата жена е особено развълнувана от промяната, настъпила с Джо.

— Пенсионирано военно куче — поясни той.

— А, ясно. — Луси набра спешния номер.

— Трябва да ме изслушате — обади се Сесил. — Не бях аз. Копелето ме е натопило.

— Кой е в къщата? — попита Мейсън.

— Ашли Колфакс — отвърна другият. — Сигурно я е проследил дотук и я е застрелял. Прибрах се преди няколко минути и я намерих във всекидневната. Пистолетът все още е там. Не съм го докосвал. Казвам ви, натопил ме е.

— Кой те е натопил? — продължи да разпитва Мейсън.

— Уорнър Колфакс. Очевидно е разбрал, че с Ашли сме любовници. Тъпата кучка, изглежда, се е изпуснала.

Мейсън влезе във вилата. Луси го последва.

Не им отне много време да открият Ашли. Беше просната на пода с лицето надолу. От зейналата на гърба ѝ дупка бликаше силна струя кръв.

Мейсън я обърна внимателно. Изходната рана не беше толкова ужасяваща. Свали ризата си и я притисна силно към кървавия отвор.

— Още е жива — каза той. — Кажи на оператора, че имаме нужда от линейка.

44.

— Полицията разпитва Уорнър Колфакс — съобщи Мейсън. — Признал е, че пистолетът е негов, но се кълне, че не е застрелял Ашли.

— А как е тя? — попита Луси.

— Операцията е била успешна. Изгубила е доста кръв, но лекарят смята, че има всички шансове да оживее. Уайтакър твърди, че не знае кой я е прострелял. Куршумът е дошъл отзад. Не е имала възможност да види стрелеца. Допуска, че може би е Уорнър Колфакс. Но шерифът каза, че разследват усилено и Сесил Дилън.

— Всеки знае, че когато има убита жена, полицията винаги слага съпруга или другите мъже в живота ѝ начело на списъка от заподозрени — каза Луси.

Мейсън и Дик я погледнаха.

— Гледам много полицейски програми — обясни тя.

— Е, в нашия случай Уайтакър е сложил и съпруга, и другия важен мъж сред заподозрените — отбеляза Дик.

Отново се бяха събрали на предната веранда на къщата. Луси и Мейсън седяха в люлката. Той се беше облегал на парапета. След добре свършената работа, Джо лежеше на най-горното стъпало.

— Лично аз съм склонна да вярвам на Сесил — заяви Луси.

Двамата мъже отново я погледнаха, този път сякаш беше казала голяма глупост.

— Само защото твърди, че не го е направил? — попита Мейсън. — Това е съвсем естествена реакция. Всеки заподозрян в убийство твърди, че е невинен.

— Знам — отвърна тя. — Но само си помисли. Имал е основателна причина да я иска жива, поне до осъществяването на сливането. Освен това ми се струва, че е прекалено умен, за да я застреля в собствената си къща.

— Скандал между любовници? — подхвърли Дик.

— Не мисля, че Сесил Дилън е човек, който ще позволи на емоциите си да препречат пътя на сделка за един милиард долара —

възрази Луси.

— Склонен съм да се съглася с теб — каза Мейсън. — И според мен не е толкова неразумен. Да застреляш любовницата си в къщата, в която живееш, е повече от неразумно. То си е направо лудост. Освен ако...

— Освен ако какво? — попита тя.

— Освен ако не си искал да изглежда като постановка, което веднага ще насочи разследващите към Уорнър Колфакс — довърши Мейсън.

Телефонът му извънтя. Той го извади, погледна дисплея и прие обаждането.

— Флечър.

Последва кратко мълчание, докато слушаше гласа от другата страна на линията.

— Благодаря, шерифе — каза в слушалката. — Оценявам, че ме държите в течение. Да, това наистина доста променя първоначалните ни предположения.

Затвори телефона и погледна към Луси и Дик.

— Беше шериф Уайтакър. Получил е резултатите от аутопсията на Нолън Кели.

— Мили боже! — възкликна тя. — Толкова неща се случиха, че съвсем забравих за него. Има ли нещо, което още не знаем?

— Всъщност да — отвърна гой. — Оказва се, че Кели е бил застрелян, преди да избухне пожарът.

— Господи — въздъхна Луси, като се опитваше да осмисли новината. — Това променя всичко, нали?

— Със сигурност хвърля нова светлина върху ситуацията — кимна Мейсън.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика тя.

— Не знам, но продължавам да поддържам мнението, че са замесени наркотици. Кое то пък ме кара да мисля, че поне част от пъзела има корени в миналото.

— Може би ще помогне, ако се върнем към началото и направим родословно дърво — предложи Луси.

Дик изсумтя презрително.

— За кое семейство? За Колфакс? За твоето? За нашето?

— Нито едно от тези, които изброи — отвърна тя. — Интересува ме кланът, който Бринкър събираше около себе си през онова лято преди тринайсет години.

— И как ще го направим? — попита Мейсън.

— Оставете това на мен. Нали помниш, че си изкарвам прехраната с това?

45.

— Благодаря ти, че се съгласи да ми помогнеш, Тереза. — Луси сложи на масата празен лист хартия и химикалка. — Има специални програми, които се използват за изготвянето на родословни дървета, но това е по-специално.

— За мен е удоволствие — отвърна другата. — Звучи като много интересен проект.

Седяха заедно на една маса на сенчестия градски площад. Върху нея имаше две пластмасови чаши със студен чай, купен от близкото кафе.

— Защо искаш да правиш схема, която да включва всички младежи около Бринкър онова лято? — полюбопитства Тереза.

— Защото смятам, че това ще помогне на полицията да разбере кой е убил леля Сара и Мери. Може и да ни насочи към човека, който е претърсвал къщата ми и е застрелял Нолън Кели — обясни Луси.

Другата жена си пое дълбоко въздух и го издиша бавно.

— Нещата започват все повече да се заплитат. Мога да допусна възможността Нолън да е искал да изгори къщата, за да унищожи всички доказателства, свързващи го с Бринкър и пласирането на наркотици. Но не проумявам защо някой ще иска да го застреля.

— Мейсън казва, че когато е намесена дрога, винаги има един, който би бил щастлив да убие друг. Това е част от бизнеса.

— Което предполага, че Кели е продължавал да продава. — Тереза изкриви лице в гримаса. — Точно това не мога да си го представя. Имам предвид, че той изглеждаше съвсем нормално. За бога, та Нолън беше член на Търговската камара.

— Да започнем от Бринкър и Кели — предложи Луси. — Изглежда всички споделят мнението, че Нолън е доставял наркотиците, с които Тристън е приготвял тъй наречените енергийни напитки за младежите. Което пък означава, че двамата са били близки.

Начерта правоъгълник в средата на листа и написа вътре името на Бринкър. На малко разстояние начерта друг, където сложи това на

Кели.

Тереза я наблюдаваше напрегнато.

— Струва ми се, че когато схемата ти е готова, ще изглежда като деветте кръга на Дантевия ад. По всичко личи, че Бринкър е наранявал всеки, до когото се е докоснал.

— И е изпитвал наслада от всяка болка, която е причинил.

— Абсолютен психопат.

— О, да.

Работиха задълбочено в продължение на час. Подсещаха се една друга и успяха да си спомнят имената на повечето от тийнейджърите от най-близкия кръг. На няколко пъти Тереза вади мобилния си телефон, за да прегледа указателя с номерата и да опресни паметта си. Няколко от младежите, навъртали се навремето покрай Бринкър, бяха напуснали града. Един беше мъртъв.

След като приключиха с имената на онези, които образуваха най-приблизения кръг, се заеха със следващите. В един момент Луси сложи в правоъгълник собственото си име, после го свърза с тези на Джилиън, Сара и Мери.

— Става доста сложно, нали? — обади се след малко Тереза. — Изглежда всеки в града е имал контакти с хора от обкръжението на Бринкър.

— Нали знаеш старата приказка, че хората на планетата са само на шест степени разделени от всички останали — отвърна Луси. — Мисля, че стигнахме доста далече с дървото. Да започнем да махаме някои от клоните и да видим какво ще остане.

— Как ще разбереш къде трябва да размахаш брадвата?

— Да се съсредоточим върху наркотиците. Кели е получавал дизайнерската дрога от някого. Малко е вероятно да я е произвеждал в собственото си мазе.

— Не, не беше много добър по химия. Той беше само доставчик. Вземал ги е от друг. Вероятно дилър от Сан Франциско.

— Ако е вярно, може да продължава да поддържа бизнес отношения с връзката, която е използвал преди тринайсет години.

Тереза вдигна поглед и се намръщи.

— Защо мислиш така?

Луси се поколеба. Мейсън беше непреклонен, когато ѝ бе казал, че не иска никой да узнае, че е бил упоен.

— Защото съм убедена, че някой е използвал халюциногенни препарати, за да убие леля Сара и Мери.

Тереза я погледна стреснато, после в погледа ѝ се прокрадна съчувствие.

— Виж, катастрофи стават доста често.

— Знам, но не се случва често от камините на жертвите да изпадат трупове. Повярвай ми. Тук връзката са халюциногените, сигурна съм.

— Добре. Няма да споря с теб по този въпрос. Продължавай. Да видим докъде ще ни отведе линията с наркотиците.

— Доникъде — заключи Тереза малко по-късно. — Връзката с дрогата започва с Кели и завършва със смъртта му.

Луси оглеждаше схемата. Интуицията ѝ на съдебномедицински генеалог работеше трескаво. Отговорът беше някъде в дървото, построено около Бринкър. Трябваше да е там.

— Нямам представа какво да правя от тук нататък — призна накрая. Изправи се и събра разпилените върху масата листове. — Може би в крайна сметка идеята ми не беше толкова добра. Аз съм генеалог, а не следовател. Надявам се Мейсън да погледне това дърво и да открие връзки, които на мен ми убягват.

— Чудесно. — Тереза също стана и вдигна празните чаши. — Той е с три години по-голям от нас. И по онова време се движеше в съвсем различни кръгове.

— Уместна забележка. Още веднъж ти благодаря за помощта.

— Няма защо. Беше любопитно изживяване. Ти това ли работиш?

— Да. Обикновено търся изгубени наследници. Това беше особен вид издирване и сигурно заради това не успях да стигна далече.

Тереза погледна часовника си.

— Време е да се връщам в магазина. Летните следобеди са доста натоварени. Помощничката ми ще се чуди къде съм.

Луси се усмихна.

— Всички онези туристи, които търсят ежедневни дрехи в небрежно-елегантния стил на страната на виното.

— Може да е само ниша в пазара, но си е моя. Моля те, кажи ми, ако откриеш друг подход в търсенето на снабдителя на Кели с дрога.

— Непременно.

Тереза прекоси площада и изчезна към главната улица.

Луси остана замислена за момент. Пропускаше нещо важно. Беше сигурна в това.

Отказа се, взе чантата си и се отправи към хотела. Качи се в стаята си и отдели няколко минути да се освежи в банята. Когато погледна отражението си в огледалото, се сети за нощта на купона. Беше преди тринайсет години, но дървото на Бринкър върна спомените отново.

Сигурно задаваше неправилните въпроси. Двете с Тереза се бяха вторачили в имената на онези, които бяха в най-близкото му обкръжение. Може би трябваше да търси сред останалите, които бяха искали да попаднат в него.

Тя не беше единственият външен човек в ранчото тогава. Имаше още много хлапета, които се навъртаха около Бринкър.

Мейсън каза, че връщането на местопрестъплението понякога помагало.

Грабна чантата си и се спусна обратно по стълбите. На паркинга се качи в колата си и измина късото разстояние до Харпър Ранч Парк.

Както винаги, там имаше хора, които разхождаха кучетата си, бягаха или се препичаха на най-слънчевите места в градината. Тя намери място за паркиране близо до отдалечен район край реката, където Бринкър беше организирал партита. Измъкна изписаните листове от чантата си и започна да ги разглежда, като се опитваше да си припомни кой къде се беше намирал в онази нощ.

Спомни си думите на Тереза: „... Кели не беше добър по химия“.

Едно от имената, записано в доста отдалечен правоъгълник, внезапно изскочи пред погледа ѝ, сякаш беше изписано с неоновы букви. Остави листа на най-близката маса за пикник и го ограда с двоен кръг.

Ти си — помисли си тя. — Била си там през цялото време.

Забърза обратно към паркинга, отключи колата и се настани зад волана. Остави вратата отворена, за да използва прохладата на бриза, докато вадеше телефона си. Намери номера на Мейсън в указателя.

Отсрещната врата се отвори рязко и в следващия момент Бет Кросби вече седеше на пътническата седалка. В ръката си стискаше пистолет.

— Дай ми телефона — нареди тя.

Луси веднага се подчини. Бет го изхвърли през прозореца.

— А сега отиваме на живописно пътешествие по Ривър Роуд — каза тя. — Затвори вратата.

Луси осъзна, че продължаваше да стиска в ръка листа с дървото на Бринкър. Когато се извърна, за да затвори вратата, незабелязано го пусна на земята. Той падна безшумно и леко се отмести под порива на слабия вятър. Без съмнение бризът скоро щеше да го отнесе далече, помисли си тя. Но в този момент не можеше да измисли какво друго би могла да направи.

— Карай — нареди Бет.

46.

— Досети се, нали? — попита Бет.

— Че ти забъркваше халюциногените за Бринкър преди тринайсет години? — попита Луси. — Да. Защото си единствената в родословното дърво на Тристън, която има нужните знания. Беше звездата на гимназията по точните науки. Същата година получи диплома по винопроизводство в местния колеж. Вероятно не си пропускала лекция по химия.

— Бях гений в точните науки. Обожавах химията. Започнах като на игра с халюциногените през последната година на гимназията. — Бет се намръщи. — Какво имаше предвид с това родословно дърво на Бринкър? Освен баща си, той нямаше семейство.

— Направих схема с имената на всички, които се навъртаха около него преди тринайсет години. Получи се нещо като родословно дърво.

— А, ето какво сте правили с Тереза днес следобед. Притесних се, като ви видях заедно. Но преди няколко минути, като се връщаше в магазина си, ме видя и ме поздрави както винаги, затова си казах, че всичко е наред. Щом забелязах да излизаш от хотела, да се качваш в колата и да се насочваш към парка, ме обзе лошо предчувствие.

— Не успях да свържа нещата, докато не дойдох тук и не започнах да си задавам правилните въпроси. Кажи ми как, за бога, стана доставчик на наркотици за Бринкър? Ти не се движеше в неговите кръгове.

— Нолън Кели се свърза с мен. Ходехме заедно на училище. Знаеше, че мога да забърквам доста добри коктейли и искаше да впечатли Тристън.

— Колко ти плащаше Бринкър?

— Нищо.

— Просто си му давала дрогата? Защо ще го правиш? Чакай, не ми казвай. Била си влюбена в него, нали? Опитвала си се да привлечеш вниманието му.

— Млъквай! — изсъска Бет. — Не знаеш какво говориш. Бринкър имаше нужда от мен. Именно моите опиати го превърнаха в нещо като рок звезда онова лято. И пак те му помагаха да прави клиповете с ония курви.

— Моля те, не ми казвай, че ти си заснемала изнасилванията. Би било ужасно.

— Те си го заслужаваха, всички до една — отсече Бет. — Бяха хлапачки от висшата класа, които се присмиваха на момичета като мен.

— Как си могла да направиш такава нещо? Смятала си, че и той ще се влюби в теб, щом осъзнае колко си му необходима.

— Щеше да разбере, че ме обича, ако леля ти не го беше убила. Още щом изчезна, бях сигурна, че му се е случило нещо ужасно. Както знаеш, дойде да ме види след последния купон.

— Какво искаше?

— Наркотици. Само че ми поръча да забъркам по-специален коктейл. Трябваше му нещо силно, което може да доведе дори до смърт. Повтаряше ми отново и отново как щял да убие всеки, свързан с Мейсън Флечър. Много се уплаших.

— Защото си била наясно, че ако няколко души в малък град като Самър Ривър умрат от свръхдоза за кратко време, ще започне разследване.

— Не знаех какво да правя — продължи Бет. — Опасявах се, че ако не му доставя дрогата, вече няма да ме желае.

— Той никога не те е желал. Само те е използвал.

— Не говори така. Нямаш представа какво имаше между нас.

— Да, вярно. Какво му каза последния път, когато го видях?

— Че ще ми отнеме малко време, докато забъркам толкова силен опият, колкото иска. В действителност обаче си помислих, че като се успокои ще осъзнае, че да избие всички около Мейсън може би не би бил най-разумният ход.

— А той успокои ли се?

— Не — призна Бет. — Още повече се ядоса. Обсипа ме с обиди и... и ме удари. Каза, че не би си направил труда да чука грозна кучка като мен и си тръгна. Повече не го видях. На следващия ден из целия град се разчу, че е заминал. След три дни се завъртяха слухове, че е убит заради провалена сделка с наркотици.

— Чудила ли си се някога кой е пускал тези слухове? — меко попита Луси.

— На кого му пука?

— Само за протокола, струва ми се, че са тръгнали от леля ми.

— Почти невъзможно е да се повярва, че Сара Шеридън е убила Бринкър.

— И на мен ми отне доста време в началото, но стигнах до заключението, че наистина го е направила. Мисля, че се е върнал тайно в Самър Ривър, за да си отмъсти. Сара е била първата му мишена. Но тя го е очаквала. Устроила му е нещо като капан. Той просто не е включил в сметките си упражненията по йога и цепенето на дърва. Физическата работа я беше направила изключително силна.

— Години наред мислех, че е убит заради сделка с наркотици, а през всичкото време е бил скрит в камината на леля ти.

— Ти ли застреля Нолън Кели?

— Дойде при мен на следващия ден, след като откриха тялото на Бринкър. Изрязаната от вестника статия за серийния изнасилвач, която Сара е оставила до тялото, го беше хвърлила в ужас. Страхуваше се, че по някакъв начин е намерила част от записите. Претърсил цялата къща и като не открил нищо, решил да я запали.

— Той пък защо толкова се е притеснявал от тези клипове?

Бет изсумтя презрително.

— Защото участва в един от тях. Бринкър тайно го снимал как се хвали, че може да достави за купоните му не само дизайнерска дрога, но и марихуана, и кокаин. После Тристън му показа видеото и го заплаши, че ако някога реши да го изпее на ченгетата, ще им даде касетата.

— Значи записът е бил нещо като средство за изнудване?

— Точно така.

— Все пак не разбирам защо уби Кели.

— Наистина ли не схващаш? Уплаши се до смърт, когато открихте тялото на Бринкър. Аз също. И двамата се страхувахме, че полицията ще поднови разследването. Знаех, че ако това стане, Нолън ще е сред първите разпитани, защото половината град помни историята му на местен дилър на марихуана. Той беше слаб човек. Сигурна съм, че ако полицаите го бяха притиснали малко по-сериозно, веднага щеше да се огъне.

— И да те издаде като доставчик — довърши Луси. — А ако стигнат толкова далече, може да разберат и че ти си заснемала изнасилванията.

— Скандалът най-малко ще провали кариерата ми на производител на вино. Не можех да позволя Кели да срине всичко, за което работих упорито години наред.

— А теб има ли те на някой от записите на Бринкър?

— Да. Хванал ме е как се смее на изнасилванията. Но знаех, че никога няма да го използва срещу мен. Беше просто за развлечение.

— Ясно. Значи самият факт, че съществува и може да го открия, докато събирам нещата на Сара, се е оказал достатъчна причина да се подпали къщата. Нолън ти е разказал за плана си да я претърси. Онази нощ си отишла там, застреляла си го и сама си подпалила пожара.

— Правилно разсъждаваш.

Луси зави в поредния завой. Пред тях се показва винарната на Колфакс.

— Обиколи отзад към служебния паркинг — нареди Бет. — Там никой няма да забележи колата ти.

Луси огледа пустата алея пред входа.

— Къде са туристите? — попита тя.

— Днес винарната е затворена по семейни причини. Не си ли чула? Прекрасната мисис Колфакс е в интензивното отделение. Персоналът е временно разпуснат.

— Ти я простреля, нали? Не е бил Уорнър. Била си ти.

— Искях да се уверя, че е мъртва, но чух колата на Сесил по алеята и не се осмелих да стрелям още веднъж. Знаех, че ще го чуе. Трябваше да се измъкна бързо.

Луси бавно заобиколи вилата. Мислено прехвърляше ограничените си възможности. Хрумна ѝ да забие челно колата на ниска скорост в една от сградите, но ударът би могъл да накара Бет да натисне спусъка, независимо дали има намерение да го направи, или не. Дулото на пистолета беше само на няколко сантиметра от нея. От такова разстояние нямаше да пропусне.

47.

— Някой я е отвел — заяви Мейсън.

Стоеше на почти пустия паркинг на Харпър Ранч Парк и притискаше силно телефона към ухото си. В другата ръка държеше нейния счупен апарат и лист хартия със странно изглеждащо родословно дърво.

— Кучи син — процеди през зъби Дик.

— Била е в парка, но така и не се е върнала в хотела. Колата ѝ също я няма. Намерих телефона ѝ. Дик, тя се е досетила. Оградила е името на Бет Кросби на проклетото дърво.

— Не споря с теб — отвърна чичо му. — Но трябва да помислим, преди да правим неразумни заключения. Защо му е на някой да отвлича Луси? Предложението за сливане скоро ще бъде оттеглено. Дилън трябва да е наясно с това. Всичко ще се провали.

— Не е похитена заради акциите. — Мейсън погледна към плътно заграденото име на Бет. — Става въпрос за нещо лично. От самото начало е било така.

— Но ако сме прави за Сесил Дилън...

— Не мисля, че е той. — Мейсън се качи в колата си и запали двигателя. — Сесил е рядка птица в престъпния свят, стратег в дългосрочните планове. Някак не го виждам да я сграбчи и да я повлече нанякъде насред обществения парк. Не, Бет я е отвела. Сигурен съм.

— Но защо?

— Заради смесица от отмъстителност, паника и липса на самоконтрол.

— Лоша комбинация. Накъде са се насочили?

— Към винарната на Колфакс. Бет е тръгнала да си отмъщава. Обсебена е от тази мисъл и е обзета от ужас. Няма къде другаде да иде. Това е нейният свят, нейното творение. Ще иска да го разруши, преди да започне да се бори за него. Вероятно има намерение да използва Луси като заложница. Обади се на Уайтакър и му кажи какво става.

Мейсън прекрати разговора и се съсредоточи върху шофирането. Ако пристигнеше във винарната навреме — а той *щеше* да пристигне навреме — му предстоеше да се изправи пред класическа ситуация със заложник. Нуждаеше се от помощта на някого, който добре познава мястото. И отново позвъни.

Куин отговори след втория сигнал.

— Флечър? Какво, по дяволите, искаш сега?

Мейсън му каза.

48.

— След Бринкър си продължила, нали? — попита Луси. Не можеше да измисли нищо друго, освен да поддържа разговора. — Намерила си друг арогантен мъж, когото да обичаш и от когото да се възхищаваш. Уорнър Колфакс. Какво стана? И той ли те отблъсна?

— Схванала си всичко погрешно — отвърна Бет. — Никога не съм обичала Уорнър Колфакс. Но с него имахме сделка. Аз правя името му легенда в света на виното, а как ми се отплаща той? Като има намерение да ме предаде.

— Защо мислиш така? Даде ти всичко, което поиска, след като се дипломира — най-новите технологии, съвременно оборудване, всичко.

— Случайно разбрах, че копелето иска да ме уволни. Щял да си доведе друг, по-известен технолог.

— Да разбирам ли, че това сега няма да се случи?

— Не. — Бет се усмихна. — Не само компанията му ще бъде съсипана. Неговата скъпоценна винарна също ще си замине. Той имаше нужда от мен, но никога не ме е ценил. Най-накрая осъзнах това.

— Кой ти помогна да прозреш истината? Чакай, нека да позная. Сесил Дилън, нали?

— Сесил откри, че Колфакс има намерение да ме смени.

— И най-вероятно те е излъгал.

— Защо му е да го прави?

— Защото му е била нужна помощта ти, глупачко. За умна жена си тъпа като тухла по отношение на мъжете.

Бет се вторачи в нея.

— Какви ги приказваш?

— Замисли се върху това поне за половин секунда. Идеята за убийството на Сара и Мери беше негова, нали?

— Само за Мери — бързо отвърна Бет. — Той искаше да се отърве от нея. Нали разбираш, държеше акциите да идат при Куин. Опасяваше се, че тя може да застане на страната на Уорнър, когато

дойде време да се гласува сливането. Само че двете със Сара ходеха навсякъде заедно. Нямахме друг избор, когато организирахме автомобилната катастрофа.

— Струва ми се, че най-мекото определение на това е вторична щета. Ти наистина си тъпа. Повярвай ми, Сесил Дилън те е лъгал от самото начало. Използвал те е също като Бринкър.

— Какво им става на мъжете? — възкликна Бет. — Ти им даваш всичко, а те те тъпчат. Спри колата.

Луси натисна спирачките, разкопча бавно предпазния колан и попита:

— Сега какво?

— Дай ми ключовете.

Тя се подчини.

Бет отвори вратата и се изниза заднишком от седалката, без да отмества пистолета.

— А сега излез и ти. Бавно.

Луси се измъкна иззад волана. Този ден във винарната цареше зловеща тишина.

— Не трябва ли да има някой тук? — попита, като се огледа. — Охранител или един-двама работници?

Другата се изсмя.

— Не и след като шефът е наредил всички да напуснат.

— Колфакс ли го направи?

— Докато държах пистолета пред лицето му. — Бет кимна с брадичка към огромната сграда, в която се помещаваха ферментационните цистерни, залата за бутилиране и останалото оборудване, необходимо за производството на вино. — Вътре.

Луси се насочи към входа. Спря пред електронната ключалка.

— Ще ти кажа кода. Въведи го.

Бет изреди няколко цифри. Луси покорно натискаше бутоните в същата последователност. Чу приглушеното изщракване на металния език. Ако успееше да влезе първа и да издърпа вратата след себе си...

— Отстъпи назад — нареди другата. — Аз ще отворя.

Дотук с план Б.

Бет сграбчи дръжката и отвори с една ръка.

— Влизай. Върви бавно и стой така, че да мога да те виждам. Ясно?

— Ясно.

Когато се озова вътре, откри, че само част от подобното на пещера помещение беше осветено от опасващите тавана флуоресцентни тела. Най-отдалечената му част тънеше в мрак. Ако нищо друго не помогнеше, щеше да се втурне нататък и да се моли Бет да не е достатъчно добър стрелец, за да улучи движеща се мишена.

Светлината се отразяваше в огромните цистерни от неръждаема стомана и свързващите ги тръби. Леденият отблясък на осветлението разкри още нещо. Уорнър Колфакс лежеше на земята напълно неподвижен.

— И него ли уби? — попита тихо Луси.

— Не е мъртъв. Още не. — Бет се усмихна. — Пи малко от моите специални запаси бутилирана вода. Скоро ще дойде на себе си. Искам го буден, за да стане свидетел на унищожаването на собствената му безценна винарна. Ще изгори в пламъците заедно с нея.

— И какво правим сега?

— Докато си тук, можеш да свършиш нещо полезно. — Тя махна със свободната си ръка. — Свали бутилките от онези рафтове и ги сложи в кашоните върху количките. Като свършиш с това, ще ги закараш отвън до вана.

— Искаш да вдигна цели сандъци с вино и да ги натоваря в микробуса?

— Защо не? Аз го правя постоянно. Изглеждаш ми доста силна.

Луси отиде до лавиците, върху които бяха подредени бутилките с етикет „Ризърв“. Взе една и я постави внимателно в картонената опаковка.

— По-бързо — подвикна Бет.

Уорнър Колфакс избра точно този момент да изстене. Тя го изгледа и се намръщи.

Едва ли ще имам по-добър шанс — помисли си Луси. Грабна две бутилки от стелаж и запрати едната право в Бет. Тя се дръпна бързо, изкрещя панически и успя да избегне удара. Бутилката се пръсна в пода и обля с червени пръски панталона и ризата ѝ.

— Дявол да те вземе — извика тя. — Какво направи?

За няколко секунди цялото ѝ внимание с ужас бе насочено към безценното вино, което се лееше по пода като прясна кръв.

Луси вече беше в действие. Стискайки другата бутилка, тя побягна да спасява живота си. Опитваше се колкото може по-скоро да остави лъскавите стоманени цистерни и тръби като преграда между себе си и Бет.

Пистолетът изтрещя. Тя различи няколко последователни изстрела. Повечето звучаха така, сякаш бяха попаднали в металните резервоари.

За първи път в живота ѝ се прииска да знае малко повече за огнестрелните оръжия. Нямаше никаква представа колко пъти Бет можеше да стреля с пистолета, който използваше. Но пък от друга страна, на кого би му хрумвало да брои при такива обстоятелства?

Шмугна се зад дълга редица от бъчви, натрупани на височината на раменете ѝ, и се опита да диша бавно и тихо. За щастие шумът от вентилационната система се носеше из цялата сграда. Тихото бръмчене на машините създаваше някакъв общ звуков фон.

— Как можа да го направиш? — крещеше Бет. — Нямаш представа какво унищожи току-що, нали? Отне ми цели три години да създам този вкус точно такъв, какъвто го исках. Три години от живота ми.

Стъпките ѝ отекваха по пода. Пристъпваше напред предпазливо, като на всеки няколко крачки спираше за малко. Луси не можеше да я види, но ѝ беше лесно да си представи какво се случва. Бет я търсеше из ферментационната зала.

Случайните паузи без съмнение настъпваха в моментите, когато се навеждаше да надникне под резервоарите. Те бяха поставени на разстояние от пода.

Не след дълго щеше да завие зад ъгъла и да се насочи към редицата, зад която се беше сгушила. Беше само въпрос на време.

А тя имаше нужда точно от време. И трябваше да си го спечели. Рано или късно Мейсън щеше да разбере, че е изчезнала. И щеше да я намери.

В сумрака различи някаква врата с полупрозрачно стъкло, която изглежда водеше към офис или складово помещение. Можеше да пробяга неголямото разстояние и да я заключи, но се съмняваше, че това ще ѝ помогне. Беше въпрос на секунди Бет да я разбие с един изстрел.

Все пак възможности имаше — мислено отбеляза Луси.

Свали обувките си и направи няколко пробни крачки боса. Надяваше се, че бръмченето на вентилационната система ще заглуши шума, който би могла да вдигне.

За щастие Бет заговори отново.

— Всичко се обърка — викаше тя. — Не трябваше да става така. Щях да се превърна в истинска звезда в света на виното.

Под прикритието на монотонното бучене направи още няколко крачки. Почти стигна до вратата.

Бет беше вече съвсем близо и се движеше предпазливо по пътеката между цистерните. В следващия момент щеше да стигне до ъгъла и да забележи остъклената врата.

Луси приклепна и запълзя на колене нататък. Протегна се и изпробва дръжката почти сигурна, че ще намери стаята заключена. Но бравата изщрака с лекота.

Тя отвори вратата. Вътре цареше тъмнина, но отблясъците на светлината от голямата зала осветяваха нещо, което приличаше на сложна химическа апаратура.

— Лабораторията ми! — изкрещя Бет. — Не, не влизай там!

И се втурна към нея. Луси затръшна вратата и бързо се скри зад бъчвите, като стискаше гърлото на бутилката вино с две ръце.

Бет блъсна силно вратата и я отвори. Започна да стреля яростно в тъмнината. Някакъв стъклен съд се пропука, разби се и избухна.

Изстрелите спряха рязко, когато Луси замахна с бутилката към главата на Бет.

Тя се обърна и инстинктивно се прикри с ръка. Успя да смекчи част от силата на удара, но той, заедно с разбитата стъкленница и шока от нападението, я накара да залитне назад към лабораторията. Изгуби равновесие, блъсна се в металната скара, отрупана с най-съвременната научна апаратура, и се стовари с цялата си тежест на земята. Остана да лежи неподвижно. Кръвта ѝ се смеси с разлятото по пода вино.

Луси се бореше да си поеме въздух. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Опря се с една ръка на касата на вратата, смаяна от локвата от кръв и вино.

Някакъв глас в нея крещеше да позвъни на Мейсън, а не на деветстотин и единайсет. Трябваше да подреди приоритетите си, но ѝ беше трудно да мисли. Всяко нещо с времето си. Първо щеше да се махне от проклетата винарна и едва след това да се обади в полицията.

Добре, мога да го направя.

В тъмнината зад нея се чува нечии стъпки.

Помощта беше пристигнала. Заля я вълна от облекчение.

Опита да се отблъсне от касата на вратата.

— Трябва да ти кажа, че не очаквах такъв развой на събитията — каза Сесил Дилън. — Но един изпълнителен директор не струва нищо, ако не притежава способността да се приспособява. Мога да работя и по този сценарий.

49.

— Чудесна работа — заяви Сесил и кимна към Бет. — Така или иначе щях да се отърва от нея.

— Не мисля, че е мъртва — каза Луси. — Още не. Продължава да кърви.

— Но скоро ще бъде поредната жертва на пожара, унищожил винарната на Колфакс.

— Това е идеалният момент да намалиш загубите и да напуснеш града, Сесил. Все още никой не е умрял.

— Всъщност вече двама. Сара Шеридън и Мери Колфакс.

— Ти си ги убил. Щом си осъзнал, че колата няма да избухне в пламъци, си се спуснал по склона и си използвал камък, за да довършиш леля ми и приятелката ѝ.

— Бет ми каза за пътя Манзанита. Двамата заедно минахме по него, за да го проучим. Тя се погрижи правилните бутилки с вода да попаднат в кошниците им за пикник онзи ден, но именно аз последвах Сара и Мери и ги избутах от шосето на най-опасния участък. Нали разбираш, не можех да се доверя на Бет. Способна беше да прецака работата.

— Ти си чудовище.

— Когато стигнах до дъното на клисурата, Мери беше вече мъртва. Бях съвсем сигурен, че Сара умира, но беше все още в съзнание. Не можеше да се движи, но ме гледаше с типичния си странен поглед. Видя ме как взех камъка. Осъзнаваше какво ще направя и само се взираше, сякаш знаеше всичко за мен. И се усмихваше.

— Как си могъл да я убиеш по този начин? — шепнешком попита Луси.

— После заговори. В самия край. Каза: „Карма“. И допълни: „Ти си следващият“. Сякаш дъртата вещица ме прокле. След това всичко тръгна наопаки.

— Освен това си се опитал да убиеш и Мейсън на Ривър Роуд.

— Не, беше Бет. — Сесил поклати глава. — И тъпата кучка наистина се издъни. Още като се забърках с нея, знаех какъв риск поемам, но се нуждаех от помощта ѝ.

— Бет се е съгласила да ти помага, защото си я накарал да повярва, че Колфакс има намерение да доведе друг технолог.

— И още, защото ѝ казах, че съм отдавна изгубен роднина на Бринкър — всъщност негов полубрат. За нещастие Бет се оказва ненадеждно оръжие.

— Използвал си я, но накрая не си могъл да я контролираш, затова сега ще я убиеш.

— Опасявам се, че и теб също. Не можеш да виниш нея за това. Никога не съм имал намерение да се отървавам от теб. Давах си сметка, че с това ще привлече вниманието на Мейсън Флечър към себе си.

— Притежаваш истински талант да омаловажаваш нещата. Навремето тук вървеше една приказка, превърнала се в нещо като пословица. Не се забърквай с Мейсън Флечър.

— Бих предпочел наистина да си нямам работа с него, но след като и ти си замесена, не ми остава друг избор. Да ти кажа честно, изобщо не ми пука за него. Нищо в тази ситуация не е свързано с мен. Всичко ще започне и ще свърши с Бет. Тя имаше и мотив, и възможност, и достъп до огнестрелно оръжие. Това ще бъде съвсем достатъчно.

— А ти си тук, за да довършиш работата, така ли? — попита Луси.

— Пет минути след като се запознах с теб ми стана ясно, че ще се превърнеш в проблем. Виждах го в тези твои проклети очи. Те са същите като на Сара Шеридън. Ти въввлече Флечър в тая история. Едва сега, скъпа моя, разбирам защо покойният ми непознат брат го е мразил толкова.

Някаква сянка помръдна в мрака между редицата цистерни зад гърба на Сесил. Или пък това беше плод на трескавото ѝ въображение, помисли си тя.

Накарай го да продължи да говори. Копелето притежава същите черти на характера като Бринкър. Смята се за най-умния мъж на света.

— Знаех си, че всичко тръгва от семейството — отбеляза Луси.
— Как разбра, че си роднина на Бринкър?

— Чиста случайност. — Сесил се усмихна. — Израснах в мизерия. Майка ми постоянно повтаряше как любовникът ѝ ѝ дал няколко хилядарки и я зарязал, като разбрала, че е бременна. Казал ѝ да направи аборт и предполагал, че го е послушала. Но тя профукала парите за дрога. Когато пораснах достатъчно, за да започна да задавам въпроси, беше вече толкова зависима, че не можех да повярвам на нито една нейна дума. След като умря, намерих няколко снимки в скрина ѝ. Семейната ми история ме заинтригува и се порових в интернет.

— Открил си, че си син на Джефри Бринкър и той не те е споменал в завещанието си. И си започнал да дълбаеш по-дълбоко.

— Представи си изненадата ми, когато разбрах колко подло Уорнър Колфакс е праметнал моя старец.

— И колко си бил оцетен ти вследствие на това. Тогава си решил да си отмъстиш.

— Разказана накратко, историята е точно такава.

Сянката помръдна отново. Но този път я забеляза и Сесил. Той се обърна рязко.

Изад един от резервоарите се разнесе гласът на Мейсън:

— *Луси, залегни!*

Тя реагира инстинктивно на командата му, като се хвърли зад редица плътно наредени една до друга бъчви.

Из стаята се разнесоха изстрели. Чу как някакъв пистолет падна на пода.

— Ах ти, проклет кучи син — изруга Сесил.

В подобното на пещера пространство отекнаха тежки стъпки.

Луси надникна от ъгъла иззад една от бъчвите. Видя Дилън да тича към входната врата, като притискаше с ръка рамото си.

Мейсън се появи зад една от цистерните.

— Вземи пистолета му — нареди той. И се втурна след Сесил. — Идва към теб, Куин — изкрещя силно.

Луси успя да се изправи на крака. Излезе от прикритието си и се хвърли към оръжието. Направи няколко крачки, преди да усети остра болка в стъпалото. Спря, погледна надолу и видя струйка кръв.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Вдигна крак и извади парчето счупено стъкло. Кръвта бликна от откритата рана.

Би трябвало да боли — помисли си тя, ала в момента не изпитваше нищо, освен хлад.

Измина накуцвайки останалото разстояние и вдигна пистолета на Сесил. Никога през живота си не беше държала оръжие. Оказа се изненадващо тежко.

Откъм другия край на винарската изба се чува суматоха и виковете. Тя тръгна нататък. След нея оставаха кървави следи.

— Мейсън! — извика Луси.

— Стой там! — нареди той.

Спря на мястото си, но можеше да го вижда. Стоеше с гръб към нея, стиснал пистолета си в ръка. И веднага схвана положението.

Уорнър Колфакс се беше изправил и макар и доста замаян, напълно осъзнаваше какво се случва. Сесил го стискаше с ранената си ръка за гърлото, а в другата държеше тежък, стар тирбушон. Острият му връх почти докосваше кожата. Лицето на Колфакс беше изкривено от ужас.

— Откажи се, Дилън — обади се Мейсън. — Всичко свърши.

— Вината е изцяло негова — извика Сесил с дрезгав от гняв глас. — Цялата. Той е измамил баща ми, а татко е оцетил мен.

— С убийството му няма да поправиш нищо — опита се да го вразуми Мейсън.

Челюстта на Колфакс се раздвижи.

— Не съм измамил Бринкър. Кълна се.

— Лъжеш — изсъска Сесил. — Знаел си, че не е разсъждавал трезво. Току-що е разбрал, че има болно сърце, а синът му е бил обявен за мъртъв. Възползвал си се от състоянието му и си му предложил мизерна цена за неговия дял от компанията. Изчетох всички документи, кучи сине. Нищо не е приключило, докато не свърша с теб.

Той отдръпна тирбушона няколко сантиметра, сякаш възнамеряваше да го забие дълбоко в гърлото на Колфакс.

— Не! — изкрещя Уорнър. — Недей, моля те. Ще ти платя колкото искаш.

— Не искам парите ти — отвърна Сесил. — Щях да съсия всичко, което си изградил, и да си тръгна с милиони. Но сега няма да

се случи, така че те искам мъртъв. Това е най-малкото, което мога да направя, за да отмъстя за мама и татко.

Откъм тъмнината се появи Куин. В ръцете си държеше бутилка вино. С бързо движение я стовари върху главата на Сесил, който отскочи встрани. Дилън се свлече тежко на земята със стон.

Уорнър Колфакс се отдръпна бързо, колкото може по-далече от падналия мъж. Погледна го, после с недоумение се обърна към Куин.

Устните на сина му се разтегнаха в тънка усмивка.

— Дотук с интуицията ти, когато става въпрос за избора на изпълнителен директор.

Наблизо се разнесе вой на сирени. Луси чу първата кола да спира на паркинга с рязко изскърцване на спирачките.

Мейсън я погледна. Понечи да заговори, но забеляза стичащата се от крака ѝ кръв.

— Кървиш — каза той.

— Всичко е наред — побърза да го успокои тя. — Стъпих върху счупено стъкло. Не се притеснявай. Част от кръвта по пода е на Сесил.

Той пое пистолета от ръката ѝ и го подаде на Куин.

— Дръж ги под око.

— Няма къде да отидат — увери го младият Колфакс.

— Внимавай с Бет. Лежи в безсъзнание в лабораторията, но може да дойде на себе си всеки момент.

— Разбрах — отвърна Куин.

Мейсън пхна пистолета си в колана на панталона и вдигна Луси на ръце.

— Добре съм. Наистина — каза тя.

Той мина през вратата и я изведе навън.

— Трябва ни лекар — съобщи с тона си на ченге.

Из паркинга сновяха полицаи, пожарникари и медици. От целия този контролиран хаос се появиха Дик и Джо. И веднага тръгнаха към тях.

— Тя добре ли е? — попита Дик.

— Добре съм — отвърна Луси. — Само малко кървя.

Към тях бързаше човек с униформа и чанта за първа помощ в ръка.

— Я да видим какво имаме тук? — подхвърли той.

Но гледаше към Мейсън, не към Луси.

— Не е толкова лошо — успокой го тя.

Мейсън не ѝ обърна внимание.

— Счупено стъкло — обясни на медика.

— Отнесете я до линейката — нареди мъжът. — Там ще я погледна.

От тълпата изскочи шериф Уайтакър.

— Как е положението вътре? — осведоми се той.

— Под контрол — отвърна Мейсън. — Там се разпорежда Куин. Ще ви обясни всичко. А, да, и за там ще са нужни лекари. На пода са проснати трима души. Двама от тях са убийци.

Мина покрай него и отнесе Луси до линейката, където вече ги очакваха.

— Не е толкова лошо — отново повтори тя. — Говоря сериозно.

Мейсън не ѝ обърна внимание.

50.

Два дни след събитията те се събраха на предната веранда на къщата, за да направят разбор, както го наричаше Дик. Луси и Мейсън отново седяха на люлката. Ръката му беше обгърнала раменете ѝ и я притискаше силно. Усещането беше прекрасно. Толкова хубаво, че беше склонен да се държи прекалено покровителствено. Но при задълбочен анализ това не беше най-лошата черта в характера на един мъж.

Нараненият ѝ крак беше облегнат на ръба на седалката. Няколкото шева и превръзка беше всичко, което ѝ се наложи да понесе.

Дик беше в обичайната си поза, облегнат на перилата. Двамата с Мейсън извадиха два стола от кухнята за Куин и Джилиън. Всички отпиваха от лимонадата, приготвена от Луси.

— Съжалявам, че разхитих толкова много от виното — каза тя. — Уверявам ви, че можех да мина и с по-евтина марка от винарната на Колфакс, ако имах възможност да поогледам рафтовете.

Куин избухна в смях.

— Всяка капка си струваше. Човек не може да си купи по-добра реклама. Новината плъзна из цяла Северна Калифорния. Ако има нещо, което любителите на вино обичат повече от него, това е интересната история зад марката му. Виното на моя старец внезапно стана знаменитост, както и технологът му, макар и не по начина, по който и двамата очакваха.

Джилиън се усмихна.

— Пазарната му цена се вдигна четирикратно. И което е по-важно, известността му ще се отрази и на останалите марки. Когато Уорнър превъзмогне шока от неудачния си избор на изпълнителен директор, ще бъде изключително доволен.

— Трудно е да се повярва, че всичко, случило се в Самър Ривър тези дни, се корени в миналото — отбеляза замислено съпругът ѝ.

С пръстите на крака си Луси разлюля леко люлката.

— В моята професия научаваме рано този урок — каза тя.

— Трябва да кажа, че това важи и за моята работа — обади се Мейсън.

Дик кимна мрачно.

— А за моята бивша професия със сигурност.

Куин повдигна вежди.

— Военните мисии?

Дик отпи малко лимонада със сламката и кимна.

— Ако искаш да разбереш какво кара хората да водят войни, погледни в историята.

Джилиън се обърна към Мейсън:

— Какво те накара да решиш, че можеш да се довериш на Куин? Защо му се обади на път към винарната? Не си ли мислеше, че той те е упоил и се е опитал да те избута от пътя?

Мейсън погледна съпруга й.

— За известно време беше в списъка ми със заподозрени. Но нещо непрекъснато ме човъркаше. Онзи ден нямаше как да знаеш, че ще дойда в офиса ти. Възможно беше, естествено, да имаш под ръка халюциногени за неканени посетители като мен, които пристигат и задават прекалено много въпроси. Но се видях с Бет малко преди срещата ни. Тя знаеше, че съм тръгнал да разговарям с теб.

— Знаела е, че ще ме разпитваш и се е изнервила — отбеляза Куин. — Казала е на полицията, че веднага се обадила на Дилън и му е разказала какво става. Споменала, че има възможност да те упои, защото аз винаги предлагам на гостите си нещо за пиене. Очевидно Дилън се е опитал да я разубеди, тъй като не й е вярвал, че ще свърши работата както трябва. Но тя не го послушала. Взела е наркотика от лабораторията си и те е последвала в залата за дегустация.

— Абсолютна липса на самоконтрол — отбеляза Мейсън.

— Когато Куин се обадил на Лети, за да поръча кафе и чай, Бет се възползвала от шанса — продължи вместо съпруга си Джилиън. — Предложила да налее напитките, тъй като Лети била заета с туристи. Но държала точно секретарката да отнесе подноса в кабинета.

— Ти заподозря ли Лети? — попита Куин.

Мейсън поклати глава.

— Не за дълго. Не беше свързана отблизо с Колфакс, с Дилън и дори със Самър Ривър. Тя работи в дегустационния салон на половин

работен ден. Но след като влезе в офиса, ти взе таблата от ръцете ѝ и аз те чух да отваряш пакетче захар.

— Значи съм бил очевидният заподозрян — каза Куин и погледна към Луси. — Как Бет е успяла да упои Сара и Мери?

— Като повечето постоянни жители на Самър Ривър — познавала е добре навиците им — обясни Луси. — Знаела е, че когато си устройват пикници на крайбрежието, винаги поръчват храната си в кафето „Градината на Беки“. Когато времето беше хубаво, спираха да хапнат край старата комуна. В онзи ден Бет си подредила нещата така, че да бъде при Беки, когато Сара отиде да си вземе кошницата.

Дик се обади от верандата:

— Беки си спомни, че Бет носела малка раница и ѝ предложила да отнесе кошницата до колата. Излязла и я сложила в багажника, докато Сара и Мери плащали сметката и бърбрили с Беки.

— В кошницата имало две пластмасови бутилки с вода — допълни Мейсън. — Бет ги заменила с тези, които носела в раницата.

— В които била сипала опиата, а после сама залепила етикетите — каза Луси. — Точно както правела преди години, когато снабдявала Бринкър със специалните му енергийни напитки. Естествено, съществувал риск този ден Сара и Мери да не се отбият до старата комуна, но прогнозата за времето била добра и двете действали според първоначалния си план.

— Но този, който ги е избутал от пътя, е бил Сесил — поясни Мейсън.

— Негодник — прошепна Луси.

Мейсън стегна прегръдката си.

— А как са се срещнали Бет и Сесил Дилън? — попита Джилиън.

— Той е знаел коя е още от самото начало — отвърна Мейсън. — Всъщност е бил наясно с повечето от участниците в историята още преди да оформи плана си, защото е направил някои проучвания.

— Но как е научил тайните на Бринкър? — учуди се Джилиън.

— Щом открил, че има полубрат, изчезнал при неизяснени обстоятелства, и богат баща, който го е изоставил, Дилън бил обсебен от мисълта да получи онова, което смятал за свое законно наследство — отговори Луси. — И буквално попаднал на златна жилка, когато издирил по-възрастната леля на Бринкър.

— Тристън беше прекалено умен, за да държи записите и бележките си в къщата, която беше наел онова лято — отбеляза Мейсън. — Вместо това периодично пътувал до Сан Франциско, за да посети леля си. Криел касетите и бележниците в един куфар в мазето ѝ. Стояли там, докато Дилън не я открил. Когато започнал да задава въпроси за брат си, когото никога не бил виждал, тя го съжалила и му дала единственото нещо, останало от Бринкър.

— Куфарът от мазето — каза Куин. — Лентите сигурно са се повредили с времето, но бележниците трябва да са били в добро състояние.

— Дилън не е можел да извлече полза от клиповете — продължи Мейсън. — Той не се е интересувал от изнудване на дребно. Но когато е разгледал бележниците, е разбрал, че разполага с всичко, което му е нужно, за да започне отмъщението си.

Остро, агонизиращо отчаяние блесна в погледа на Джилиън.

— Какво е станало със съдържанието на куфара?

— Дилън е казал на полицаите, че е унищожил всичко, намерено вътре — отвърна Мейсън. — Лично аз съм склонен да му вярвам. Както и Уайтакър. При претърсването на апартамента и офиса му не е излязло нищо.

Жената стисна устни. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но няма как да сме абсолютно сигурни.

Куин се протегна и улови ръката ѝ между своите.

— Казах ти, скъпа, това няма значение. Ако онези стари записи се появят отново, ще се справим с положението.

Джилиън му отправи мъглява усмивка и стисна пръстите му.

Съпругът ѝ се обърна към Мейсън:

— Познавам Дилън. Ако разполага с някакви изобличаващи материали, то те са в компютъра му. Никога не го изпускаше от поглед.

— И точно тук се намеси брат ми Арън — каза Мейсън. — Уайтакър възложи на „Флечър Консултинг“ да направи съдебно-технически анализ на компютъра на Дилън. Имаше изобилие от уличаващи материали, но всички бяха свързани с прикриването на финансовата катастрофа на „Колфакс Инкорпорейшън“, която той сам е дирижирал.

— Знаех, че е замислил нещо — отбеляза Куин. — Чувствах го. Опитах се да споделя с баща ми опасенията си, но той ми отвърна, че

интуитивно усеща, когато има срещу себе си талант. Беше убеден, че Дилън е перфектен.

— И наистина беше добър почти колкото брат си, щом ставаше въпрос за харизма и чар — изрече през зъби Джилиън.

— Семейна дарба, може би — каза Луси.

Мейсън погледна Джилиън.

— Арън доста се порови и в интернет. Не намери следа от старите записи.

— Но няма как да сме абсолютно сигурни, нали? — повтори тя.

— Не — отвърна Куин. — Но това няма значение. Не можеш да се поддадеш на изнудване. Ако го направиш, няма да има край. Както не можеш да се огънеш пред диктатор. — Той изкриви лице в гримаса. — Питай мен. Като си помисля за всички тези години, през които се опитвах да докажа на баща ми, че съм точно това, което искаше да бъда...

— Това време отмина — прекъсна го Джилиън.

Той ѝ се усмихна.

— Да, така е.

Луси ги погледна.

— И какво ще правите сега?

— Баща ми намина да ме види, докато разчиствах кабинета си тази сутрин — отговори Куин. — Струва ми се, че все още е в шок.

Жена му изсумтя презрително.

— Най-вече от факта, че именно синът му му спаси живота.

— Дяволски права е, че ти му спаси задника, Куин — обади се Мейсън. — Можех да стрелям, но шансът да улуча Дилън, преди да е успял да забие онзи стар тирбушон в гърлото на Уорнър, не беше голям. Вместо това можех да прострелям баща ти. Или пък теб, естествено, защото ти стоеше точно зад тях двамата. Беше само на крачка да осъществи отмъщението си, а подобна мания трудно се потиска, когато човекът е изгубил самоконтрол.

Куин повдигна рамене.

— Баща ми даде ясно да се разбере, че ще се разведе с кобилата си за разплод... искам да кажа с Ашли и ще се посвети изцяло на възстановяването на „Колфакс Инкорпорейшън“. Желая му успех. Предложи ми да оглавя винарната.

Джилиън изглеждаше отвратена.

— Уорнър беше решил, че това е предложение, което Куин не може и няма да откаже.

— Но аз му отказах — продължи съпругът ѝ. — Което вбеси стареца, защото се оказа като в капан. Дава си сметка, че няма как успешно да съживява компанията си и в същото време да насочи цялото си внимание към избата. Наясно е, че ще му се наложи да избира. Обзалагам се, че ще продаде винарната.

— Ние с Куин имаме собствени планове — съобщи Джилиън. — Ще продадем част от имотите в долината, които придобихме през последните няколко години благодарение на съветите на Нолън Кели и наследството от леля Мери. С парите ще купим и ще ремонтираме старата странноприемница „Харвест Голд Ин“ на площада. Ще я превърнем в истинска винарска дестинация, която ще предлага и спа център.

— Ако има нещо, което съм научил от работата си във винарната на Колфакс, е как да създам търговски имидж, свързан със страната на виното и нейния начин на живот — каза Куин. — Ще поставя странноприемницата на туристическата карта.

Луси го погледна.

— По груба преценка, колко според теб струва старата овощна градина на леля ми?

Той ѝ назова цифрата.

— Мили боже! — възкликна тя. — Значи Кели не се е опитвал да ме изкуши с цената.

— Не — отвърна Куин. — Нолън беше дяволски добър брокер на недвижими имоти.

— Ами акциите в корпорацията на Колфакс? — обади се Дик.

— В момента не струват много — каза Куин. — Но баща ми е изключително добър инвеститор. Ако някой може да съживи компанията, това е той. Предлагам ти да ги задържиш.

— Не — отвърна Луси. — Ще ти ги преотстъпя. Тези акции вече са твой проблем.

51.

Три дни по-късно Мейсън предложи да прекарат уикенда на крайбрежието. Този път никой от тях не хвърляше контрабандно личните си вещи в багажника на колата. Вместо това в него сложиха две малки чанти.

Караше Мейсън. Поеха по магистралата. Никой не предложи да отбият към малката община и опасния участък от пътя, където бяха загинали Сара и Мери.

Целта на пътуването им не беше да огледат отново мястото на произшествието — помисли си Луси. — Това си е само за нас.

Знаеше, че двамата с Мейсън търсят пътя напред. Въпреки това по време на цялото пътуване разговаряха за всичко друго, освен за връзката си.

Утринната мъгла се беше разпръснала, когато изкачиха и последния хълм, и пред тях се простря дългата ивица скалист бряг. Мейсън паркира колата на една скала над плажа. Слязоха, сложиха си якетата и очилата и тръгнаха към водата. Луси все още ходеше предпазливо заради срязания си крак, но с помощта на Мейсън успя да стигне до пясъка. Слънчевите отблясъци танцуваха по повърхността на океана. Свежият бриз развяваше косата ѝ. Когато той посегна към ръката ѝ, тя му я подаде без колебание. Силните му топли пръсти се вплетоха в нейните. Известно време вървяха мълчаливо. Оглушителният рев на разбиващите се в скалите вълни правеше думите безсмислени.

Рано или късно трябваше да поговорят — помисли си Луси. Но част от нея се страхуваше да подхване разговор, който можеше да поеме не в посоката, в която се надяваше.

Страх ме е.

Във въображението ѝ изникна образът на доктор Престън, седнала зад бюрото си в стаята за терапия. Виждаше грижливо оформената ѝ сива коса и безстрастното ѝ, неразгадаемо лице.

— От какво се страхуваш, Луси?

— О, по дяволите — каза тя на глас.

— Това не е многообещаващо начало на разговор — усмихна се Мейсън, но изглеждаше леко притеснен. — Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред. — Луси се разсмя. — Току-що осъзнах, че в крайна сметка нямам проблеми с обвързването.

Той се отпусна, тръгна отново и я поведе със себе си.

— Поздравления. Но това можех да ти го кажа и аз.

— Така ли?

— Не мога да си представя някой, който има проблеми с поемането на ангажименти, да рискува главата си и няколко милиона долара в борсови акции, за да търси справедливост за две жени, които според всички останали са загинали в автомобилна катастрофа. Такива неща изискват пълна отдаденост.

— Това е различно — възрази тя.

Мейсън се усмихна.

— Ами добре, давай нататък, опровергай ме.

— Обърни внимание. Разликата е огромна. Никога не съм се страхувала да поемам ангажименти. Проблемът ми е, че през по-голямата част от живота си не съм била склонна да рискувам.

— ... каза жената, която разби бутилка с вино в главата на обезумяла убийца, въоръжена с пистолет.

— Примерът не е удачен за страха ми да поемам рискове. В онази ситуация нямах друг избор.

— В подобни ситуации някои хора се сковават от ужас.

Луси се намръщи.

— Каква полза от това?

— Никаква — отвърна Мейсън. — Но човек, който се страхува да рискува, може да избере тази възможност. Да мислят като теб не е естествената нагласа на повечето хора.

— Отклонихме се от темата — отбеляза тя.

— А каква е темата?

— аз и моята история със страха от обвързване.

— Значи става въпрос само за теб.

— Абсолютно. — Луси се закова на място, принуждавайки и него да спре. — Слушай, Флечър. Получих прозрение.

Той отново се усмихна.

— И като всеки друг, който някога е получавал прозрение, бързаш да го споделиш с останалата част от света.

— Не давам пукната пара за останалата част от света, но трябва да призная, че се изкушавам да го разкажа на теб.

— Защо точно на мен? — учуди се той.

— Защото именно ти вдъхнови прозрението ми. Моята терапевтка беше убедена, че имам проблеми с обвързването, но истината е, че просто бях изключително предпазлива, когато трябваше да се доверя на някого.

— Да си предпазлив не е недостатък, а разумна тактика за оцеляване — отбеляза Мейсън.

— Напълно съвпада с моята гледна точка. За да бъде справедлива към доктор Престън, имах чувството, че е много лесно да се обърка болезнената предпазливост с нежелание да се обвържеш трайно. Трябва да й призная, че към края на терапията беше започнала да се приближава до истинския ми проблем, но аз я уволних точно преди да стигнем до най-важното откритие.

— Сигурна ли си, че не се анализирах прекалено много?

— Опитвам се да ти обясня прозрението си.

— Добре.

— Работата е там, че има голяма разлика между това да си прекалено предпазлив и да се страхуваш да се обвържеш.

— Добре — съгласи се Мейсън. — И какво от това?

— Опитвам се да ти кажа, че след всичко случило се, стигнах до прозрението, че животът е прекалено кратък, за да го живееш предпазливо.

— А не се ли опитваш да ми кажеш, че ще започнеш да се занимаваш с гмуркане или пък ще скачаш с бърнджи?

— Не. Искам да ти обясня, че преди тринайсет години за кратко видях мъжа, за когото бих искала да се омъжа един ден. Той беше силен, солиден и някак си, дори на шестнайсет, разбрах, че ако този човек поеме някакъв ангажимент, ще го носи до ада и обратно. Не го осъзнавах съвсем ясно, но сега си давам сметка, че през цялото време съм съдила всички според стандарта, наложен от него. Това не беше честно нито спрямо мъжете, нито спрямо мен самата. Не е редно да се правят такива сравнения. Хората са различни. Всеки си има силни и слаби страни. Но въпреки това, аз непрекъснато ги сравнявах с теб.

— Я чакай малко. Да не би да имаш предвид, че аз съм този мъж?

— Да. Точно твоите качества имах предвид, когато попълвах анкетата на брачната агенция. Е, с изключение на проблемите с общуването, разбира се. Винаги съм смятала, че умението да общуваш с останалите е много важно.

— Само не се опитвай да ме убедиш, че през изминалите години си ме търсила с фенер. Няма да се хвана.

— Не съм те търсила с фенер, не точно. През това време имах да върша много други неща. Бях твърде заета.

Той изглеждаше развеселен.

— Какво толкова правеше?

— Пораснах, завърших колеж, пътувах, запознах се с различни хора, изградих си кариера, която обичам. Накратко, живеех си живота и той ми се струваше прекрасен, а когато не беше чак толкова хубав, беше поне... интересен.

— Интересен. — Мейсън се усмихна. — Може би това е оптимистичният начин да се каже, че е имало времена, когато лайната са били хвърляни срещу вентилатора?

— Моята гледна точка.

— О, ти имаш такава?

— Моята гледна точка е, че едно от нещата, които трябваше да направя, беше да разбера какво наистина искам в живота си.

— И успя ли да разбереш?

— О, да. И това е едно от нещата, с които се страхувах да рискувам.

— Искала си семейство.

Луси се опита да разчете изражението му, но очилата ѝ пречеха.

— Откъде знаеш?

— Я стига — засмя се той. — Та аз съм детектив.

— А, да, вярно. — Тя прочисти гърлото си. — След големия провал на годеща ми се опитах да подходя към проблема за брака и семейството колкото може по-внимателно и научно.

— Онази история с онлайн сватосването.

— Срецах се с няколко много приятни мъже. Добре образовани, успели. Интересни мъже. С проверено криминално минало.

Мейсън кимна.

— Това винаги е бонус, бих казал.

— Мъже, които твърдят, че искат същото като мен — семейство.

— Виж, можеш ли да караш по-накратко? Струва ми се, че всеки момент ще получа пристъп от парите.

Тя не му обърна внимание.

— Въпреки че според компютърните алгоритми повечето от мъжете, с които се срещаш, отговаряха на изискванията ми, нито един от тях не ми се струваше подходящ за мен.

— Накъде биеш с това? Защото започнах да огладнявам.

Обзелият я гняв заплашваше да я смаже.

— Накъде, по дяволите, мислиш, че бия? Опитвам се да ти кажа, че причината да нямам късмет с онлайн запознанствата е, че ти не беше регистриран.

— Търсила си мен? — учуди се той.

— Не теб. — Луси затърси трескаво точните думи. — Не съзнателно. Търсех някой *като* теб. Нещо такова.

— Искаш да кажеш, че не аз съм мъжът на твоите мечти? Ако е така, трябва да те предупредя, че подобно нещо може ужасно да нарани мъжкото его.

Сега вече Луси побесня. Сграбчи разкопчаните краища на якето му с двата си юмрука.

— Имах предвид, че не съм търсила мъжа от сънищата си. Искях нещо реално. Само че не го осъзнавах, докато не влязох в железарския магазин на Флечър и не те видях отново.

Той улови лицето ѝ между дланите си и я дари с бавната си, спираща сърцето усмивка.

— Ами защо не го каза още в началото на разговора? Нали знаеш, че хич не ме бива във вербалното общуване.

— О, я стига глупости, Флечър. Справяш се много добре с вербалното общуване. Освен когато не ти отърва.

— Не виждам никакъв проблем. Ти ме намери.

— Да. И това е чудесно, поне досега.

— Мислиш в краткосрочен план? — попита я със студен, равен глас.

— Да. — Луси се усмихна, обзета от непозната смелост. — Нищо не продължава вечно. Искам да знаеш, че не моля за обвързване

за цял живот. Опитвам се да приложа на практика това, което леля Сара ме учеше — да живея разумно и за момента. Повече никакви опити да се контролира бъдещето. Ще престана да бягам от риска, дори това да е последното нещо, което ще направя.

— Нека се изясним. Ти предлагаш да продължим онова, което започнахме, което, ако трябва да си говорим откровено, си е любовна връзка.

— Да. Точно така. Любовна връзка.

— По дяволите — изруга той. — Току-що съсипа целия ми ден.

Шокирана, тя се закова на мястото си.

— Наистина ли?

— Виж, предложих ти това пътуване до крайбрежието, за да те попитам дали ще се омъжиш за мен, или поне да те помоля да си помислиш.

Луси отвори уста, но не изрече нито дума. Само се взираше в него стъписана. Струваше ѝ се, че не може да си поеме дъх.

— Давам си сметка, че е прекалено рано — продължи той. — Знам също, че се опитваш да превъзмogneш страха от поемането на рискове. Искаш да се опиташ да живееш за мига. И това ме устройва. Засега. Ще ти дам време. Но трябва да ти кажа, че си имам свой собствен план. Обичам те и това няма да се промени. Което означава, че ще се съобразя с твоите желания, но наистина искам да се ожения за теб. Да изживеем заедно живота си. Да имам деца от теб.

Луси използва хватката си върху якето му, за да го раздрусва. Беше все едно да опита да премести огромна скала.

— По дяволите, защо не каза? — изкрещя тя.

— Нека да видим. Може би защото ти говореше през цялото време?

Младата жена се усмихна и обви ръце около врата му.

— Приключих с приказките. Засега.

Мейсън докосна устните ѝ с върха на пръстите си.

— Не можеш да млъкнеш точно сега.

— Защо?

— Защото ние с проблемите в общуването имаме нужда да ни се обяснява.

— Е, добре. Обяснявам. Обичам те и искам да поема ангажимент към теб. Към нас. Не само засега, а за цял живот.

— Това ми звучи като брак.

— Да. И на мен също.

— Каза ми, че си прекарала последните тринайсет години в опити да се осмелиш и поемеш риска да намериш подходящия мъж. Аз също прекарах времето си в търсене, докато не прекрачи прага на железарския магазин на Флечър.

— И какво си търсил, Мейсън Флечър?

Той прокара пръсти по скулите ѝ.

— Свой собствен ангел хранител. Срегнах го преди тринайсет години. И оттогава не съм спирал да го търся. Сега го намерих отново. Обичам те, Луси. Да живееш за момента е чудесно, но когато става въпрос за нас, искам всичко сега и завинаги.

— Сега и завинаги — повтори тя.

Мейсън я целуна под вечната светлина, танцуваща върху повърхността на океана. Луси си даде сметка, че двамата току-що си бяха дали обет. По-късно щяха да го оформят юридически и да организират тържеството. Но обещанията бяха изречени и тя знаеше, че ще бъдат спазени.

Сега и завинаги.

Издание:

Автор: Джейн Ан Кренц

Заглавие: Ангел хранител

Преводач: Пепа Стоилова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1403-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2026>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.